

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_6-Strážce krystalu.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_6-Strážc

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Mark STONE
STRÁŽCE KRYSTALU

Jean-Pierre Garen

1

Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami, vešel do svého luxusního pokoje v posledním patře vysoké budovy v centru New Yorku. Byl to velmi hezký, asi pětatřicetiletý muž atletické postavy, s energickými rysy v ošlehané tváři. Zamířil k baru a nalil si velkou sklenici pomerančové šťávy. Cítil se trochu nesvůj. Ráno se vrátil z náročné výpravy a zavezl svého androida Raye do továrny kvůli řadě nutných oprav. Inženýr Paul Steeman si vzal robota hned na starost.

Mark měl pocit, jako by přišel o část sebe samotného. Během let se mezi strojem a člověkem vytvořila přátelská pouta. Kybernetici sice tvrdili, že roboti mohou reagovat pouze podle programu, kterým byli vybaveni, ale Mark věděl, že to tak docela není pravda. Kdykoli byl v nebezpečí, vložil se Ray do věci s až nebezpečným zanícením, které ho ovšem několikrát zachránilo. Ani Mark však neváhal nasadit život, když táhl Raye, zbaveného energie, několik dní nehostinnou džunglí plnou nástrah. Byly jejich vztahy ovlivněny skutečností, že robot byl vybaven psychickým zesilovačem, který mu umožňoval zachycovat myšlenky svého přítele? Mark, který se na jedné výpravě setkal se zvláštní rostlinnou bytostí, byl zase vynikající telepat.

Vyprázdnil svou sklenici a začal přemýšlet o tom, jak strávit dnešní večer. Obvykle po návratu z výpravy pospíchal za Elsou Swensonovou, nejbohatší ženou Galaxie, se kterou udržoval něžné vztahy. Naneštěstí mu unuděná sekretářka sdělila, že Elsa je na služební cestě a že neví, kdy se vrátí.

Mark váhal, jestli se má navečeřet sám a jít si brzy lehnout, nebo zavolat nějakému svému příteli. Ani

jedno z těchto řešení ho neuspokojovalo. Vyzvánění videotelefonu ho vytrhlo z úvah. Tvář, která se objevila na obrazovce, byla vrásčitá, s jasně modrými očima za kovovými obroučkami brýlí. Stonea překvapilo, co mu může chtít soudce Newcomb, jeden z nejlepších advokátů na Zemi a Elsin právní poradce. Soudce se lehce usmál.

"Jsem rád, že vás vidím, kapitáne."

"Dorazil jsem až dnes ráno."

"Vím, v S.D.P.P. mě informovali."

Na soudcově čele se objevily hluboké vrásky.

"Mám vážný problém a doufám, že mohu počítat s vaší diskrétností..."

"Samozřejmě. Nezapomínám, že jste mi pomohl, kdykoliv jsem to potřeboval."

Po chvíli ticha se Newcomb ozval:

"Znáte Terranii XIX?"

"Jestli se nemýlím, jedná se o nedávno objevenou teramorfní planetu, kde byla povolena kolonizace, protože tu neexistovala civilizace. Ještě dnes nemůže mít víc než pár tisíc obyvatel."

"Minulý rok tam objevili diamantové doly a slečna Swensonová dostala koncesi na těžbu. Já sám jsem to měl na starosti!" Po delší pauze pomalu pokračoval:

"Společnost jí neposílala výsledky uzávěrky a proto se slečna Swensonová minulý týden rozhodla, že je překvapí nenadálou inspekci. Těsně před odletem mě ale pověřila jinou záležitostí."

"Jakou?"

"Čistě bankovní. Jde o zvýšení základního kapitálu, aby si zachovala většinový podíl společnosti. Včera mi měla dát své instrukce. Ale už se neozvala..."

"Je možné, že na to zapomněla?"

Advokát zvedl obočí a v očích se mu zablýsklo.

"Znáte ji stejně dobře jako já. Nikdy nic nezanedbá, zvláště, když se jedná o tak důležitou věc."

"Máte pravdu."

"Volal jsem také Angusi Shoreovi, řediteli důlní společnosti. Řekl mi, že slečna Swensonová odjela na místo těžby, a že ji nezastihl." Newcomb potřásl hlavou a vzdychl: "Připadal mi dost otupělý a letargický. Nedostal jsem z něj skoro nic."

"Zvláštní," zabručel Mark a cítil, jak na něj padá špatná nálada. Elsa se obvykle obklopovala schopnými lidmi.

"Také si myslím. Chápejte, že mě to zneklidňuje. Hlásil jsem to admirálu Neumanovi z Vesmírné policie, a ten slíbil, že sežene nějaké informace. Bohužel, ale doposud ještě nemají žádné vysvětlení."

"To je zlé! Musím hned vyrazit na Terranii XIX."

Soudcův pohled se rozjasnil.

"Neodvažoval jsem se vás o to požádat! Ale vím, že jste jediný člověk, se kterým můžu počítat." Přerušil Markovy protesty a dodal s ironickým úsměvem: "Čím je člověk bohatší, tím méně má přátel. A ona je nejbohatší v Galaxii..."

"Jak jen to bude možné, dám vám vědět, co se děje."

"Ještě něco! Co bude s tím zvýšením kapitálu? Volal jsem k ní do kanceláře, ale nikdo na sebe nechce vzít odpovědnost a investovat 20 miliónů dolsů."

Mark chvíli přemýšlel. I díky Else byl zabezpečen tak slušně, že si mohl dovolit vést zahálčivý život bohatého playboye. Dokonce to jednou na tři měsíce zkusil... a málem umřel nudou. Vrátil se tedy znovu k nebezpečnému a dobrodružnému životu agenta Služby pro dohled nad primitivními planetami.

Každopádně však 20 miliónů dolsů představovalo celou jeho hotovost.

"Elsa by tedy to zvýšení kapitálu potřebovala?"

"Vždyť vám to říkám! Ta suma vám možná připadá přehnaná, ale ve skutečnosti je to minimum na zachování kontroly takové banky. Navíc ta částka nemusí být vyplacena, ale složena jako záloha, abychom mohli čelit konkurenčním skupinám."

Mark už neváhal ani vteřinu. Vytáhl z kapsy své kombinézy plastickou kartu, zasunul ji do počítače a zmáčkl několik tlačítek.

"Tady je to. Dám vám plnou moc na moje konto. Použijte peníze tak, jak by to udělala Elsa. Kromě toho

jsem si z jedné výpravy přivezl velký diamant. Myslel jsem, že ho daruji slečně Swensonové k narozeninám. Přivezu ho k vám do kanceláře. Když to bude potřeba, prodejte ho, dostanete za něj dobrých deset miliónů."

Newcomb se neznatelně usmál.

"To, co děláte, je nebezpečné. Můžete přijít o všechno."

Mark pokrčil rameny a odvětil:

"Až do teď jsem žil jen ze svého platu agenta. Jestli se zruinuji, na mých zvycích se stejně nic nezmění.

Nemějte obavy. A pak, vím, že vám můžu důvěřovat."

"Děkuji, kapitáne. Až budete na Terranii XIX, nezapomeňte mi posílat zprávy."

Obrazovka pohasla a Mark okamžitě vytočil číslo továrny na roboty. Paul Steeman byl ještě ve své kanceláři.

"Už jste začali opravovat Raye?"

"Deset minut po vašem odchodu už byla celá skupina v plné práci. Momentálně je demontovaný. Už bylo načase! Dlouho jsem neviděl androida v tak ubohém stavu! Dny strávené v džungli nebo v bažinách jeho elektrickým obvodům moc neprospěly!"

V Markově tváři se objevil rozmrzelý výraz.

"Jak rychle ho můžete dát do pořádku?"

"I kdybychom pracovali nepřetržitě, ne dřív než za dva dny."

"Krucí... Snažte se dokončit opravy co nejdříve, děkuju vám předem."

Kapitán ukončil rozhovor. Byl rozladěný při pomyslení, že musí podniknout dlouhou cestu bez svého oblíbeného společníka. Do poznámkového bloku, ležícího vedle videotelefonu, načmáral pro Raye vzkaz:

"Leť za mnou na Terranii XIX. Je to důležité." Pak si rychle připravil cestovní tašku, do které trochu bez rozmyslu nacpal svoje věci, a sešel na parkoviště, kde nasedl do transvozidla.

Krátce se zastavil u Newcomba, kterému odevzdal váček s diamantem, a pak zamířil přímo k astroportu. V obrovské hale, připomínající úl, se z počítače dozvěděl, že příští kargonef odlétá na Terranii XIX až za čtyři dny. Zamířil ke kanceláři Galaktické Služby, společnosti, která pronajímala malé výletní astronefy.

Příjemná, blondáta sekretářka mu na jeho dotaz odpověděla:

"Naše vesmírná loď je opravdový skvost! Kdy si přejete odletět?"

"Dnes večer."

"Cíl a délka pobytu?"

"Terranie XIX, počítám, že tam zůstanu asi deset dnů."

Mladá žena vytvářela údaje na klávesnici počítače.

"Musíte složit 100.000 dolů."

Mark vytáhl svou kreditní kartu a licenci astronauta. Blondýna doklady s úsměvem uchopila a upřela na Marka zvědavý pohled. Zákazník, schopný vyplatit takovou sumu, ji nemohl nezajímat. Její oči naznačovaly, že by se vůbec nebránila nějakému návrhu. Naneštěstí pro ni měl Mark úplně jiné starosti. S povzdechem mu vrátila kreditní kartu.

"A je to vyřízeno, kapitáne. Odlet za půl hodiny, dráha 4Z."

Mark využil několika minut, které mu zbývaly, k nákupům v automatech. Dvou mužů, kteří živě diskutovali s blondátou sekretářkou, si nevšiml.

2

Mark potlačil zívnutí. Už tři dny letěl subprostorem a za tu dobu skoro neopustil pilotní kabinu. Potřebné manévry prováděl samozřejmě počítač, ale Mark ho chtěl sledovat. Tuto rutinní práci měl obvykle na starosti Ray, jehož přítomnost navíc vytvářela na palubě lodi příjemnou atmosféru.

Mark zkontroloval přístroje a pak zašel do kabiny, zařízené jako salón, kde si nalil skleničku. Tahle delší dobu trvající nečinnost ho otravovala. Proto s úlevou zachytil kovový hlas počítače, který ohlašoval výstup ze subprostoru.

Vrátil se do pilotní kabiny, položil se na anatomické sedadlo, připoutal se magnetickými popruhy a zavřel oči. "Výstup za pět sekund... čtyři... jednu..."

Mark rychle nabyl vědomí. Když se zvedl, uviděl, že počítač už uvádí charakteristiku slunečního systému,

ve kterém se astronef vynořil.

"Ústřední hvězda magnitudy G, označená podle galaktické ročenky DX 2950. Terranie XIX je čtvrtá planeta z galaktického okruhu, který je tvořen osmi planetami. Jediná z nich je teramorfní. Ostatní nemají klimatické podmínky na to, aby se na nich mohl rozvinout život," oznamoval stroj.

Detektory se zaměřily na Terranii XIX, která se objevila na obrazovce jako veliká modravá koule.

"Hmotnost ve srovnání se Zemí - 0,95. Atmosféra je podobná jako na Zemi, trochu bohatší na kyslík a s menším obsahem CO₂."

"Ještě neznají potěšení ze znečištěného vzduchu," ušklíbl se Mark.

"Kolem vlastní osy se otočí za 26 hodin 12 minut a kolem Slunce za 327 dní. Oceány pokrývají 78 procent povrchu. Jediný kontinent se rozprostírá z východu na západ asi v polovině obvodu planety. Uprostřed je rozdělen horským pásmem. Polární oblasti jsou zaledněné, na rovníku je teplo a vlhko. Střídání ročních dob je málo patrné."

Kosmická loď se blížila k planetě, která se rychle zvětšovala, a za chvíli už zabírala celou centrální obrazovku. Teleskop se soustředil na jednu oblast.

"Jediné město je vystavěno na třicáté severní rovnoběžce, u ústí veliké řeky na západním pobřeží.

Nánosová planina je vhodná ke kultivaci půdy. Na severu je pahorkatina, tam se rozvíjí průmysl. Počet obyvatel: 12 328."

Počítač přerušil lekci zeměpisu a upozornil: "Pozor! Začíná brzdící fáze přistání!"

O deset minut později se obrazovka videorádia rozsvítila a na ní se objevila tvář operátora kontrolní věže. "Astronef Pluto Galaktické společnosti," ohlásil Mark. "Žádám o povolení k přistání."

Kontrolor, mladý muž s opálenou tváří, odpověděl: "Povolení uděleno. Zapojte automatické řízení.

Přistání předpokládáme v 10:32 místního času. Vítejte v Palmer-Ville."

Mark, který se nemusel starat o přistávací manévry, se rozhlížel po krajině. Po obou březích řeky se rozprostíraly nádherné louky.

Kapitán chtěl ještě před odletem zjistit něco bližšího o místní fauně a flóře, ale na astroportu v New Yorku sehnal jen publikaci, stručné popisující klimatické podmínky Palmer-Ville. Ze zkušeností z primitivních planet věděl, že v listech divukrásných stromů se mohou skrývat velmi nebezpečné rostliny a živočichové.

Aglomerace se rozprostírala asi 20 km od astroportu. Byla ještě dost skromná. Na severu uviděl pruhy kouře, stoupající k obloze. Pomalý začátek znečišťování ovzduší, které se za nějakou dobu stane vážným problémem!

Astroport tvořila jen kontrolní věž a obdélníková budova. Stál tu jediný astronef. Mark v něm se stoupajícím rozrušením poznal Elsin Neptun S. Zapojil videorádio. Po chvíli se na obrazovce objevil statný zrzek s tváří zarostlou několikadenním strništěm vousů.

"Kapitán Stone!" ohlásil se suše Mark. "Chci mluvit se slečnou Swensonovou."

"Není tady."

"Dejte mi majora Yuka!"

Yukovi patřil Neptun předtím, než ho Elsa koupila. "Ten také odjel. A nevím, kdy se vrátí."

Znervóznělý Markovými otázkami pokrčil rameny. "Nic víc nevím! Mám příkaz čekat, dokud se nevrátí."

Jakmile loď lehce dosedla na zem, popadl Mark svůj cestovní vak a sestoupil po schůdcích, které se automaticky vysunuly z boku lodi.

S potěšením se nadechl, byla to příjemná změna po klimatizovaném vzduchu ve vesmírné lodi. Neposlali pro něj žádné služební vozidlo, proto přešel přistávací dráhu pěšky. Veliké červené slunce zářilo na nebi a silně oteplovalo vzduch.

Kapitán se pořádně zpotil, než došel k hlavní budově. Formality byly vyřízeny rychle, postaral se o to policista, potíci se v ušmudlané uniformě.

"Cena za astroport je 50 dolsů za den, platí se předem. Zařídíte si to hned, nebo bude váš astronef zabaven."

Zatímco si Mark bral zpátky své doklady, policista dodal: "Nezapomeňte, že guvernér zakázal výtržnosti ve městě. Každý přestupek se trestá vězením!"

"Můžu si tu někde pronajmout vozidlo?"

"Žádnou agenturu tu nemáme. Za půl hodiny ale jeden vůz odjíždí do města. Když ho zmeškáte, budete muset čekat až do zítřka."

Po únavném kodrcání v přetopeném vozidle konečně dorazili do města - což bylo příliš honosné označení pro shluk montovaných domů, ze kterých místy vystupovaly dvoupatrové kamenné konstrukce. Mark zřetelně vnímal zvláštní atmosféru planety, která se teprve nedávno začala osídlovat. Široké ústí řeky končilo v moři zářivě modré barvy.

Markovi zase jednou přálo štěstí. Pár desítek metrů od místa, kde zastavili, uviděl na jednom z domů štít s nápisem: "Společnost Swenson."

Znuděná tmavovlasá sekretářka zívala za stolem, na kterém neležel jediný papír.

"Pan Shore?" zeptal se Mark.

Dívka natáhla ruku a ukázala na jedny dveře. Tento pohyb otevřel její blůzičku a odhalil ňadra, která se klidně obešla bez podprsenky.

"Děkuji, a nenastydnete se," prohodil Mark ironicky.

"Jestli mě chcete zahrát, končím v pět. A jmenuju se Carole."

Obdařila návštěvníka vyzývavým pohledem. Ale Mark tu nebyl kvůli flirtování.

Angus Shore byl vysoký, tmavý a svalnatý muž s energickou tváří. Přesto sebou trhl, když Mark vstoupil a v jasně modrých očích se mu objevil zvláštní výraz.

"Kdo jste? Co chcete?"

"Kapitán Stone! Kde je slečna Swensonová?"

"Nevím."

"Kdy sem přišla?"

"Asi před třemi... ne, čtyřmi dny. Doprovázel ji nějaký Asiat. Prohlížela si mé účetní knihy a pak odešla."

"Kam?"

"Nevím..."

Zachvěl se před Markovým výhrušným gestem a rychle dodal:

"Chtěla se podívat do dolu. Říkal jsem jí, ať tam nechodí! Je to nebezpečné... Oni nechtěli..."

"Kdo?" vyštěkl Mark.

Muž sebou trhl a přitiskl se do křesla s výrazem štvance v obličeji.

"Já nevím! Nevím!" záupěl skoro hystericky.

Mark zuřil, ale už nenaléhal. Věděl, že z toho slabocha už nic nedostane.

Sekretářka, která si ještě nedala práci zapnout si blůzičku, se usmála, když se Mark znovu objevil.

"Už dlouho se váš šéf chová takhle?"

"Víc jak měsíc. Jednoho rána přišel a tvářil se jako někdo, kdo potkal přízrak. Od té doby se zavírá v kanceláři a nemluví ani se mnou..."

Mladá žena si povzdechla.

"A to jsme si předtím tak dobře rozuměli. Často jsme se milovali..."

Mark vyšel z budovy a chvíli váhal. V ulicích, lemovaných jednotvárnými domy, nebylo mnoho lidí. Otřel si čelo, na kterém se perlily kapky potu a mechanickým pohybem nařídil termostat své astronautské kombinézy. S lehkou taškou v ruce pak přešel ulici a zamířil k domu, který měl být podle vývěsního štítu bistroem.

V nízké místnosti bez klimatizačního zařízení seděli jen dva lidé. Mark se posadil na stoličku a loktem se opřel o dřevěný pult. Servírka, mladá blondýna, by byla docela hezká, nebýt naprosto znuděného výrazu v obličeji.

"Skotskou a hodně vody," řekl Mark.

Žena ho rychle obsloužila.

"U nás se platí předem."

Položil na barový pult minci.

"Napijete se se mnou?"

"Proč ne? Můj šéf mě za to platí. Jmenuju se Ellen."

Náhle, jako by se chtěla ospravedlnit, dodala:

"Nic víc nečekejte! Nejsem děvka. Alespoň zatím ne. Vy jste tady nový?"

"Jenom se tu chci zastavit, zdržovat se nebudu. Je možné pronajmout si vozidlo?"

"Kam chcete jet?"

"Na sever! Rád bych se podíval do dolů."

Mladá žena zavrtěla hlavou.

"To bych vám neradila! Je to soukromý majetek pana Fersena a ten nemá návštěvy rád."

"Kdo je to?"

Do baru vešli dva muži. Byli mladí, solidně stavění, a netvářili se zrovna přívětivě.

Servírka je musela znát, protože zbledla a ucouvla od pultu. Neznámí muži se posadili k Markovi každý z jedné strany. Vzduch jako by byl nabitý elektřinou... a poslední zákazníci se nenápadně vytrousili ven.

Mark, který neměl v úmyslu nechat se vtáhnout do rvačky, se sehnul a chtěl uchopit svůj cestovní vak.

"Nešahej na to!" zaburácel jeden z mužů. "To je moje!"

"Mám dojem, že se pletete."

"Takže podle tebe jsem teda lhář a zloděj?"

Mark se přesvědčil, že zůstali sami.

"Jo! A taky pitomec!"

Chlap zbledl, udělal krok dopředu a sevřel pěsti, zatímco jeho společník se rozhodl zaútočit zezadu.

Naneštěstí pro ně se Mark zúčastnil pěkné řádky soubojů v primitivních vesnicích, středověkých krčmách a dokonce i v podnicích kosmatelotů. Věděl, že v takových situacích je ve výhodě ten, kdo uhoď první. Uskočil stranou a otočil se. Jeho noha se bleskurychle vymrštila a zasáhla muže, kterého měl za sebou. Rána, vedená nejlepší technikou karate, byla mimořádně silná. Ničema se zlomil v pase a zařval bolestí. Mark se stačil vyhnout ráně druhého muže, který místo toho zasáhl svého společníka a poslal ho k zemi. Sám dostal vzápětí ránu hranou ruky do krku, takže se mu zatmělo před očima a skoro ztratil vědomí. Přesto se pokusil otočit. Úder pěstí do oka a direkt na bradu ho však konečně "uspal". Mezitím se druhý z mužů pokusil vstát. Mark ukončil rvačku solidní ranou pěstí, po které se i tenhle útočník bezvládně zhroutil k zemi.

Nad barovým pultem se objevil užaslý obličej servírky.

"Tohle vám asi jen tak neprojde, ale stejně jsem ráda, že ti mizerové dostali konečně výprask!"

Mark hodil na barový pult minci v hodnotě 100 dolů. "To je za škody, které jsem vám způsobil, Ellen."

Servírka zavrtěla hlavou.

"Jsem nadšená! Nadšená! Jen byste měl zmizet, než přijdou k sobě."

Mark se podíval na bezvládná těla, ležící na podlaze a ironicky se ušklíbl:

"Myslím, že si dám novou skotskou."

Ellen rychle naplnila dvě sklenky.

"To je pozornost podniků!"

Kapitán pomalu upíjel a nahlas uvažoval, jak si obstarat dopravní prostředek. Ellen na jeho otázku odpověděla: "Tady jsou transvozidla a helijety hrozně drahé, protože je sem musí dopravovat ze Země. Nikdo vám ho nepůjčí, zvláště, když jedete na sever."

"Děkuji za skleničku, Ellen, myslím, že mě něco napadlo."

Mark opustil bar, aniž by věnoval jediný pohled neznámým mužům, kteří byli stále ještě v bezvědomí.

Přešel ulici a vrátil se do budovy, kde sídlila společnost Elsy Swensonové. Nechal bez povšimnutí reakci sekretářky, udivené jeho příchodem.

"Váš šéf má transvozidlo. Kde?"

"Vzadu za budovou. Ale nemůžete přece..."

"Vyjasním si to se slečnou Swensonovou, protože tohle všechno patří jí."

Když odešel, bruneta chvíli váhala a pak zmáčkla tlačítko videotelefonu.

3

Silnice vedla hustým lesem. Větve obrovských stromů, rozpínající se nad vozovkou, vytvářely příjemný stín.

Mark odjel z Palmer-Ville zhruba před hodinou. Zastavil u kraje cesty a nahlédl do mapy, kterou našel v postranní kapse uvnitř vozidla. K Elsininu dolu, který představoval jednu z enkláv v rozsáhlé zóně,

označené jako Majetek Fersen, to už nemohlo být víc než dvacet kilometrů. Celá západní část až k moři byla jednou obrovskou planinou, rozdělenou na množství soukromých pozemků.

Mark se několikrát nadechl. Něco ho dráždilo. Od té doby, co v rámci své služby sdílel život primitivních kmenů, měl velmi citlivý čich. Trhl sebou. Najednou mu to bylo jasné! Ucítil slabou vůni luxusního parfému, toho, který věnoval Else při své poslední dovolené.

Bylo logické, že si na cestu do dolu půjčila transvozidlo Anguse Shorea. Dojela tam vůbec? Kdo přivezl vůz zpátky?

Pomalou nastartoval, přitom se pozorně rozhlížel po lese. "Ideální místo, na kterém se dá nastražit nějaká past, zvlášť támhle," bručel si pro sebe.

O kus dál se objevila zatačka. Mark prudce dupl na brzdu.

Napříč silnicí stálo cizí transvozidlo a bránilo mu tak v průjezdu. Na kraji cesty se objevily tři mužské postavy s laserovými pistolemi v rukou.

Mark zareagoval ve zlomku sekundy: zařadil zpátečku a sešlápl plynový pedál. Jeho vůz poskočil dozadu a pneumatiky zaječely.

Dva laserové paprsky jenom škrábly karoserii. Mark se však dlouho neradoval - další transvozidlo se vynořilo zezadu a zablokovalo mu tak jedinou únikovou cestu. Sešlápl brzdu a vyskočil ven ještě dřív, než vůz zastavil. Vrhł se za nejbližší keř právě v okamžiku, kdy vyšlehl červený paprsek a zasáhl místo, na kterém byl vteřinu předtím. Tihle lidé neměli očividně zájem dostat ho živého!

Uběhl asi dvacet metrů a skryl se za kmenem stromu, který vypadal trochu jako mohutnější smrk.

Na silnici u dvou transvozidel teď stálo šest mužů. Jejich velitel, brunátný v obličeji, řval:

"Vy bando tupců! Proč jste ho nechali upláchnout? Musíte za ním!"

Tenhle rozkaz však nevyvolal zvláštní nadšení.

"Mikeu, najít ho v tyhle džungli bude zatraceně těžký. A jestli nechce pojit hladý, musí se stejně co nejdřív dostat z lesa ven."

"Jestli se mu podaří vrátit se do Palmer-Ville, půjde rovnou k policajtům!"

"No a co? Pan Fersen je má pod kontrolou. Sami nám ho přivedou!"

"Může se schovat u nějakýho faráře, ten idiot si to nenechá pro sebe a za chvíli bude ten špicl z Vesmírné policie všechno vědět."

"Toho jsme zlikvidovali minulej tejden."

"Kdo ví, jestli jich tu není víc. Musíme toho chlapa dostat, jinak bude Fersen zuřit. Nemůže bejt daleko.

Lee a Martin půjdou nalevo, Raf a Karl doprava, ostatní se mnou."

Pokud se Mark nechtěl nechat obklíčit, musel co nejdřív zmizet. Měl u sebe jen miniaturní laserovou pistoli, přesnou, ale s malým dostřelem a lovecký nůž, zatímco jeho pronásledovatelé byli dobře vyzbrojeni. Postupoval poměrně rychle kupředu, obratně se proplétal mezi keři. Naštěstí, díky svým zkušenostem z primitivních planet, se uměl pohybovat velmi tiše. Rozhlížel se pozorně kolem sebe a v duchu zuřil, že se nestačil včas informovat o zdejší fauně.

Náhle ztuhl na místě. Někde blízko se s hlukem pohybovali dva muži. Patrně Raf a Karl. V tu chvíli ho do nosu udeřil jemný zápach. Musel se usmát. Na všech planetách vydávalo hadí hnízdo stejný smrtící odér.

Nechal se jím vést a brzy našel to, co hledal. Hnízdo, ležící u kořene stromu, výborně zakryté velkými suchými listy. Kdyby na to nebyl připraven, nemohl by si všimnout černé trojúhelníkovité hlavy, která se z listů na okamžik vynořila a zase rychle zmizela.

Mark vytáhl svůj kapesník, hodil ho na hnízdo a dal se do hlučného běhu.

"Rafé, tudy, slyším ho," vykřikl někdo.

Jeho pronásledovatelé se rovněž rozběhli.

"Něco tu ztratil," ozval se stejný hlas. "Řek' bych, že... Au! Uštknul mě... Pomoc!"

Raf přiběhl právě v okamžiku, kdy jeho kamarád klesl na kolena. Karlův obličej zmodral. Jeho společník mu spěchal na pomoc.

"Karle, Karle, co se stalo, řekni něco!"

To však byla jeho poslední slova. Na lýtku ucítil bolest jako po šlehnutí bičem, hrozné pálení a pak zahlédl černého hada, plazícího se pod listím. Chtěl křičet, ale hrdlo se mu stáhlo křečí. Zachvátila ho

závrat' a zhroutil se tváří k zemi.

V tom okamžiku dorazil na místo Mike, rudý ve tváři. Zadržel své dva muže, kteří se chtěli přiblížit k nehybným tělům.

"Panebože! To je hnízdo kurkuse!"

"Měli smůlu."

"Hlouposti. Ten hadr se sem nedostal náhodou. To narařčil ten Stone, schválně! Je mazanější, než jsme si mysleli."

"Máme se za ním hnát dál?"

Mike zaváhal, ale jeho obavy, že bude muset vysvětlovat svůj nezdar Fersenovi, byly silnější než strach z nebezpečné džungle.

"Hledejte dál, ale dávejte pozor, kam šlapete!"

Muži se znovu rozešli po okolí. Uplynula čtvrt hodina. Mike nadával, protože nezaslechl ani ten nejslabší šramot, a ztrácel čas pročesáváním každého houští.

"Nikdy ho nenajdeme," zahučel nakonec Fred, statný zrzek, který se držel po šéfově levici.

"Rozdělíme se! Při první příležitosti střílejte, potom se teprve vybavujte."

Oba Mikeovi muži se oddělili od svého velitele a znovu se vnořili do lesa.

Náhle Mike ucítil, jak na jeho hlavu dopadlo něco strašně těžkého. Okamžitě ztratil vědomí.

Mark sklouzl z nízké větve, kde se ukrýval, a rychlými pohyby odebral své oběti laserovou pušku. Pak zmizel ve křoví. Ted' bude partie vyrovnaná.

"Hej, Mikeu, kde jsi?"

Fredův hlas zněl nejistě. Vracel se zpátky a nepřestával volat svého velitele. Za chvíli ho našel. Rychle se přesvědčil, jestli je naživu.

"Nemůžeme ho tu takhle nechat," vyrazil ze sebe Fredův společník, který mezitím přiběhl.

Fred přikývl.

"Doneseme ho do transvozidla."

"A co ten chlap? Fersen bude nepřítelnej."

"Pořád lepší mít potíže s Fersenem než se smažit v pekle! Dva mrtví a jeden zraněnej, to stačí! Koukni! Mikeova puška je pryč. To znamená, že je ozbrojený. Každou chvíli můžeme padnout do léčky. Ne, musíme vzít roha."

Muži, nesoucí Mikea, se pomalu vzdalovali. Mark sklonil zbraň. Ti ničemové se nikdy nedozvědí, jak blízko byli smrti!

Posadil se na zem, opřel se zády o kmen stromu a vzal si výživnou tabletu, kterou vytáhl ze své tašky.

"Ti chlapi museli o mém příjezdu vědět, jinak by nestačili nastražit past tak rychle. Jedině Shoreova sekretářka věděla, že si беру jeho transvozidlo... Budu si s ní muset promluvit, ale žádná zdvořilostní konverzace to nebude!... A proč mě chce Fersen zabít?"

Podíval se na své hodinky, do kterých byl zamontovaný kompas: Terranie XIX měla vlastní magnetické pole, orientované severojižním směrem, slabé, ale dostačující.

Čtvrt hodina chůze stačila Markovi k tomu, aby se dostal zpátky k silnici. Ještě než vyšel z lesa, zůstal několik minut tiše stát, aby se přesvědčil, že je všude klid. Pak vyrazil podél cesty, připravený vnořit se do lesa při první známce nebezpečí.

4

Těžební zařízení tvořily dvě zastřešené haly. Jedna, se střechou pokrytou anténami a radarovou kupolí, zajišťovala nejrůznější služby. Ve druhé, prostornější, se zpracovávala hornina, přivážená malými vozíky z jámy, vyhloubené na úpatí kopce.

Mark to místo hodnou chvíli pozoroval. Zdálo se, že tu nikdo není a těžba probíhá zcela automatizovaně. Když se kapitán přiblížil k jedné z hal, vynořil se z přilehlé strážní budky robot vejcovitého tvaru. Umělý, skřípavý hlas oznamoval:

"Pozor, nacházíte se na soukromém pozemku pana Edwina Fersena. Vstup je zakázán. Objekt je chráněn elektromagnetickým polem. Pokud se pokusíte vniknout na pozemek násilím, vystavujete se smrtelnému nebezpečí. Byl jste informován, neneseme tedy odpovědnost za případnou nehodu. Pozor,

přibližujete se."

"S touhle hromadou plechu nemá cenu diskutovat," řekl si Mark.

Zkusil celý objekt obejít. Ochranný systém byl velmi prostý. Malé parabolické antény byly upevněné ve větvích stromů a zaměřené na další stromy asi o dvacet metrů dál.

Mark sebral silnou větev a mrštil jí před sebe. Objevil se záblesk a dřevo zčernalo. Po několika dalších pokusech konstatoval, že ochranná síť končí ve výšce zhruba čtyř metrů.

Znovu se vydal podél elektrické bariéry, až našel to, co hledal. Obrovitý strom, podobný pozemskému smrku, jehož větve sahaly určitě výš než čtyři metry nad zem. O kus dál stál topol obrostlý liánami. Mark jednu usekl. Měla by ho unést.

Ne bez potíží začal šplhat po kmenu, rozdíraje si při tom ruce o drsnou kůru stromu.

"Už nemám věk na to, abych si hrál na Tarzana," bručel si pro sebe.

Vybral si pevnou větev a zachytil se jí. Ohnula se pod vahou jeho těla, ale vydržela to. Když se ocitl nad ochrannou zónou, připevnil k větvi liánu a spustil se po ní na zem.

"Doufejme, že tu nejsou další nástrahy..."

Měl štěstí, takže se bez potíží dostal k menší z obou budov. Rozlehlá místnost byla plná ovládacích panelů a obrazovek, které poskytovaly kompletní pohled na důl. Kamery byly umístěny na všech důležitých místech těžebního zařízení. Jedno bylo jisté: Elsa tu nebyla.

Dále tu Mark objevil počítač, řídící strážního robota. Jeho první myšlenka byla inaktivovat ho, nakonec se ale rozhodl jinak. Lepší bude změnit jeho program! Měl dostatečné znalosti kybernetiky na to, aby se mu to podařilo.

Když skončil, šel k automatu na nápoje a naplnil několik pohárů synteticky vyrobeným ovocným džusem nevalné chuti. Pak padl do křesla.

Díky tomu parfému měl jistotu, že Elsa nastoupila do vozu Anguse Shorea. Chtěla jet do dolu? Kam se dostala? Zachvěl se při pomýšlení, co by se jí mohlo stát.

Padla do podobné léčky jako on? Myšlenka na to, že někde v lese leží mrtvola ženy, kterou miluje, byla pro Marka nepřijatelná. Několikrát se zhluboka nadechl, aby si zachoval chladnou hlavu. Jaký zájem mohl mít Fersen na Elsině zmizení? Důlní koncese byla zaregistrována v centrálním počítači Země a v případě zmizení jejího majitele připadlo všechno právoplatným dědicům. Logicky tedy nemohlo jít Fersenovi o to připravit Elsu o život. To ho uklidnilo.

"Jediný člověk, který mi to může vysvětlit, je Fersen sám," procedil Mark mezi zuby.

Po chvíli pátrání ve větší budově nakonec našel služební terénní vozidlo, užívané bezpochyby hlídkami.

Posadil se za volant a nastartoval. Před vchodem narazil na strážního robota:

"Nacházíte se na pozemku slečny Swensonové. Vyslovte prosím heslo."

"Mark a Elsa," odpověděl kapitán s úsměvem.

Nový program fungoval. Pro příští návštěvníky dolu to bude pěkně nepříjemné překvapení!

Slunce, zapadající za obzor, zaplavovalo svou rudou září koruny stromů. Podle mapy, kterou si Mark vryl do paměti, by měl asi po dvaceti kilometrech narazit na vedlejší silnici, vedoucí přímo k Fersenovi. Asi za čtvrt hodiny dojel ke křižovatce. Ještě než odbočil, zastavil na okamžik a přemýšlel, co dělat dál. Nic geniálního ho nenapadlo, proto se rozhodl pro přímý útok.

Pomalů se rozjel a pozorně zkoumal okraj silnice, aby nepadl do léčky. Les brzy ustoupil a objevila se rozlehlá pláň a údolí. Asi po deseti kilometrech jízdy zahlédl Fersenovu usedlost. Byla to velká dvoupatrová budova obklopená čtyřmi hangáry. Na louce se pásli dobytek. Kapitán nechal svůj vůz na kraji lesa, skrytý divokým porostem.

Zdálo se, že jedinou ochranou objektu jsou dva ozbrojení muži, hlídkující u hlavní budovy.

Ani po setmění se nic nezměnilo. Jeden z hangárů sloužil patrně jako garáž, protože do něj zajelo několik transvozidel. Pět nebo šest mužů vešlo do druhé haly, určené nejspíš pro Fersenovy lidi. Mark krotit svou netrpělivost a čekal ještě tři hodiny, než vyšel načervenalý měsíc.

Svůj cestovní vak nechal v terénním voze a vzal si jen laserovou pušku. Svižným krokem zamířil přímo k hangáru s transvozidly. Ze sousedního domu se linulo světlo a bylo slyšet nadávky.

Stone využil stínu, připlížil se k hlavní budově a se zbystřenými smysly vyčkával. Hlídka zmizela - prostranství zůstalo prázdné. Jenom nad vchodem svítila lampa.

Mark opatrně obešel celé stavení. Vzadu v přízemí objevil otevřené okno, vedoucí do tmavé místnosti. Několik minut naslouchal, jestli odněkud nevychází podezřelý hluk. Když měl jistotu, že je pokoj prázdný, vyšvihl se na okenní rám a lehce skočil dovnitř. Z kapsy vytáhl baterku, ale v okamžiku, kdy zmáčkl tlačítko, zaplavilo místnost jasné světlo, ve kterém uviděl čtyři muže vyzbrojené laserovými pistolemi.

Mike, rudý v obličeji a s hlavou ovázanou obvazem, vítězoslavně vykřikl:

"Říkal jsem vám, pane Fersene, že přijde sám a že je zbytečný honit se za ním!"

Fersen byl blondatý, dvoumetrový, dobrý metrák vážící obr. Mohlo mu být asi padesát let. Beze slova si Marka prohlížel svými jasně modrými očima. Na rtech se mu objevil studený úsměv.

"Očekávali jsme vás, kapitáne Stone. Po pravdě řečeno jsme vás čekali hned od té doby, co jste odletěl ze Země. Bylo by lepší, kdybyste se tu nikdy neukázal."

Mark nevnímal surové ruce, které mu odebraly pušku i laserovou pistoli a zařval:

"Kde je Elsa Swensonová?"

"Je naživu... zatím."

Mike, který Marka probodával záštiplným pohledem, se zeptal:

"Co s ním uděláme, pane? Zlikvidujeme ho?"

"Ne, hod'te ho k ostatním. Co když nám bude ještě užitečný?"

Fersen přistoupil k Markovi; převyšoval ho téměř o hlavu.

"Uvidíme, jestli budete po několika dnech, strávených s krystaly, pořád tak arogantní."

Políček hřbetem ruky rozsekl Markovi rty. Okamžitou odpovědí byla rychlá rána na žaludek, do které Mark vložil svou veškerou sílu a nenávisť.

Překvapení a bolest vyrazily Fersenovi dech. Vzápětí však dostal další ránu pěstí na levé oko. Víc už Mark nestihl. Po úderu do hlavy mu okolní svět potměl a nohy se mu podlomily. Ještě ucítil kopanec, který urychlil jeho pád. Mike zasáhl se surovostí jemu vlastní. Fersen si ohmatával obličej.

"Tohle nám draze zaplatí! Za dva dny se mi bude plazit u nohou!"

5

Mark pocítil závan svěžího vzduchu a začal se probírat z bezvědomí. Rychle se mu vyjasnil zrak a kapitán rozpoznal znepokojený obličej, který se nad ním skláněl.

"Elso!" zašeptal.

Se zasténáním se pokusil nadzvednout. Měl pocit, jakoby ho nějaký zlomyslný kovář tloukl kladivem do hlavy.

Mladá žena byla bledá, pohublá, s velkými kruhy pod očima. Přesto mu připadala nádherná.

Silná ruka mu pomohla posadit se.

"Jsem šťastný, že vás vidím, kapitáne. Už jsme se obávali nejhoršího."

Komandant Yuko také nevypadal nejlépe. Jeho pleť dostala šedavou barvu a oči měl podlité krví.

"Mám tvrdou hlavu. Kde jsme?"

"Ve sklepe pod hlavní budovou," odpověděla Elsa. Místnost byla dost prostorná, uzavřená pancéřovanými dveřmi. Větrání zajišťovala pouze dvě malá sklepní okénka na úrovni stropu. V rohu místnosti stál automat na nápoje. Byl připevněn k velké skleněné nádobě, osvětlené reflektory a obsahující asi dvě hrsti čirých, zářících krystalů.

Mark se chtěl k automatu přiblížit, ale Elsa vykřikla: "Pozor! Nedívej se na ty drahokamy! Mají hypnotickou moc."

Zvědavost mu nedala a udělal další krok kupředu. Brzy ucítil, jak do jeho neuronů proniká:

"Poslechnout... Poslechnout..."

Rostlinný druh, se kterým se setkal na jedné ze svých výprav, ho naučil měnit a zesilovat své psychické impulsy. Instinktivně si tedy vytvořil ochrannou bariéru. Moc krystalů byla značná, protože i přes vynaložené úsilí zaznamenával pořád to samé:

"Poslechnout... Poslechnout..."

Soustředil své myšlenky na Elsu. Milování s Elsou... Elsinu tělo. Vlna se vzdalovala, slábla. Naplnil několik pohárů a přinesl je svým společníkům. Žízňivá Elsa vypila náraz celou sklenici.

"Jak dlouho vás tu drží?"

"Čtyři dny. Po mém příletu jsem se chtěla podívat do dolu. Zastavili nás po cestě a zavezli sem."

"Jak jste se bránili těmhle psychickým impulsům?"

"Je to d'ábelské! Když má člověk hlad nebo žízeň, musí se přiblížit ke krystalům. Jen díky tobě jsem se z toho nezbáblila. Myslela jsem na tebe, na naše setkání..."

Mark se usmál a řekl:

"Přesně to jsem právě udělal já. A vy, Yuko?"

Asiat potřásl hlavou.

"Můj dědeček mě naučil umění vyprázdnit mysl. Bohužel jsem jen nehodný potomek a je pro mě velmi těžké uplatnit jeho rady. Ale vy musíte mít pořád ještě hlad a žízeň. Ted' je řada na mně."

"Ne, nechte jít mě, myslím, že spíš odolám moci krystalů."

Jakmile se přiblížil k automatu, psychická vlna ho znovu zasáhla.

"Poslechnout... Poslechnout..."

Se zavřenýma očima soustředil Mark všechnu svou duševní sílu a vysílal:

"Dost! Kdo jste? Co chcete?"

"Poslechnout..."

Příkaz už nebyl tak intenzivní, jako kdyby vysílající neznámá bytost pocítila údiv. Markovi se zdálo, že zaznamenal otázku:

"Vy jste můj pán?"

Vnímal ji tak slabě, že si myslel, že se zmýlil.

"Dost! Dost!" opakoval.

K jeho velkému údivu vysílání přestalo. Využil toho a nabral dostatek jídla a pití. Triumfálně se vrátil ke svým přátelům.

"Úžasné!" zvolala Elsa. "Konečně pořádné jídlo!"

Nebyl tu ani stůl, ani židle, museli se tedy posadit na udupanou zem.

O několik minut později Mark odložil svůj plastický talíř.

"Co ti chtějí?"

"Ten Fersen žádá, abych mu za směšnou cenu prodala svůj důl."

Kapitán chvíli uvažoval.

"Byla by to sice velká ztráta, ale pokud by ti to zajistilo svobodu..."

"Ne!" přerušila ho Elsa. "O tom si nedělám iluze. Fersen nás odtud nikdy nepustí, protože ví, že bych si stěžovala hned po mém příletu na Zem. Naše jediná šance, jak si zachránit život, je odmítnat cokoli podepsat."

"Obávám se, že nemáš pravdu."

"Můžeme doufat, že nás tu najde Vesmírná policie."

"Tím bych si nebyl tak jistý! Nemají žádnou pravomoc zasahovat na Terranii XIX bez vážného důvodu a tyhle nové planety žárlivě střeží svoji autonomii."

"A Ray?"

Mark se ušklíbl a vzal jí poslední naději.

"Byl v továrně na opravě. Newcomb mě tak znepokojil, že jsem na něj nečekal - nechtěl jsem přijít o dva dny."

Když uviděl Elsin zklamaný pohled, dodal:

"Možná najde nějaký způsob, jak se k nám dostat."

Moc jí to nepřesvědčilo a řekla:

"Jsem našťavaná, že trčím v téhle krysí díře, a to tím víc, že si ted' Frank Sherman může zajistit většinu v bance za pakatel."

"To by musel být pořádný pakatel," řekl Mark ironicky. "Newcomb mě zasvětil do problému a já jsem mu dal plnou moc na moje konto."

"Alespoň jedna dobrá zpráva. Bude muset o dost zvýšit vklad a sám na to prostředky určitě nemá."

Když si lehli na zem, aby si trochu odpočinuli, uchopil Mark Elsinu ruku a zašeptal jí do ucha:

"Choval jsem se jako hlupák a dostali jsme se do pěkného maléru, ale jsem šťastný, že jsem tě našel!"

6

Mike vešel do Fersenovy kanceláře. Plet' jeho obličeje měla cihlově červenou barvu.

"Máme malér, šéfe. Dnes ráno jsem jako každý týden poslal skupinu sběračů diamantů do dolu. Měli problémy se strážním robotem."

"Je špatně seřízený?"

"Ještě něco horšího! Má změněnej program! Martin se chtěl dostat dovnitř a je mrtvej."

"Jak je to možné?"

"Nevím! To určitě ten zatracenej Stone. Mám dát rozkaz, aby se tam dostali násilím?"

"Ne, nic takového. Tenhle druh robota se na Terranii XIX nenajde. Musíme ho nechat dovézt ze Země a to bude trvat víc než týden. Během té doby budou muset v dolu zůstat tvoji muži, aby si tam nějaký darebák nepřišel nacpat kapsy."

Zvonění videorádia přerušilo jejich rozhovor.

"Osobní vzkaz pro pana Fersena," oznámil operátor.

Fersen výmluvným gestem pokynul svému podřízenému. "Vypadni a počkej na mě venku!"

Na obrazovce se objevila suchá tvář s orlím nosem a hustým obočím.

"Tak co, jak jste na tom?"

"Máme trochu potíže, pane Shermane. To děvče pořád odolává."

"Ta vaše historka o krystalech se mi moc nezamlouvá."

"Ujist'uji vás, že jsem to vyzkoušel na desítkách lidí! Ti, kteří podlehnou, ztratí veškerou vůli a poslechnou jakýkoli rozkaz, i v případě, že tím ohrozí svůj život!"

"Na jakém principu ty krystaly fungují?"

"Nemám tušení! Vím jenom, že to tak je."

"Kde jste je našli?"

"Vytěžili jsme je zároveň s diamanty."

Shermanův obličej byl stále zachmuřený. "Stone se do toho vložil?"

"Ano, pane, ale postarali jsme se o něj."

"Vy jste ho...?"

Gesto jeho ruky bylo velmi výmluvné.

"Ještě ne, ale nebudeme dlouho čekat."

"Nedělejte to! Nejdřív ho musíte donutit, aby podepsal akta, jejichž telekopie vám pošlu." Vztekle dodal:

"Starý Newcomb udělal ďábelský tah. Už jsem si myslel, že mám většinu akcií banky a on přišel dvě minuty před koncem jednání a oznámil zvýšení kapitálu."

"Proč jste mu v tom nezabránil?"

"Měl platnou plnou moc od Stonea a na jeho jméno také koupil akcie. Se svými penězi může teď Stone zvrátit většinu na jednu nebo druhou stranu."

Fersen chápavě přikývl hlavou, i když těmto finančním operacím ani za mák nerozuměl. Sherman se znovu ozval suchým hlasem. "Za hodinu odlétám na Terranii XIX. Až přijedu, at' je všechno vyřízené. Udělejte to, jak chcete, já nechci nic vědět! Zajímá mě jen výsledek! Nepřipadá v úvahu, aby se vrátili na Zem..."

"Bez obav! Všechno jsem naplánoval. Jakmile proběhne přeregistrování pomocí centrálního počítače, odvezeme je k Neptunu. Jarwin už je na palubě. Až vzlétnou, naprogramuje rychlou autodestrukci a zapojí automatického pilota. Pak se katapultuje v záchranné kabině a přistane přímo na mém pozemku. Bude to banální nehoda..."

"Přesně to potřebujeme! Všichni budou nakonec spokojeni. Vy budete mít důl, já svou banku a dědici slečny Swensonové se podělí o její majetek."

Po chvíli váhání Fersen nespokojeně zamručel:

"Proč nevyužít příležitosti a nepřivlastnit si jednu nebo dvě další společnosti? Říká se, že jich má desítky."

"Ale nemá žádný důvod, aby vám je prodávala! To by byl nejlepší způsob, jak vzbudit podezření Vesmírné policie. Raději se budeme držet původního plánu. Neztrácejte čas, do práce!"

Spojení bylo ukončeno a Fersen zůstal na chvíli v zamyšlení. Pak zhluboka vzdychl. Starý Sherman měl

pravdu, ale přesto mu bylo líto nechat si ujít takovou šanci. Když bude příležitost, tak možná...

Nakonec se zvedl a vyšel z místnosti.

"Mrkneme se, co dělají naši ptáčkové!"

V doprovodu Mikea se vydal do podzemí. Vězňové seděli na zemi, opření o zeď. Fersen s nevolí konstatoval, že nevypadají příliš otupěle. Magická síla krystalů se ještě neprojevila!

"Tak co, slečno Swensonová, už jste přišla k rozumu? Stačí jeden podpis a jste na svobodě. O jeden důl víc nebo míň, to vše při vašem bohatství přece nehraje žádnou roli, zato pro mě to znamená hodně!"

Elsa se ani nenamáhala odpovědět, jen zavrtěla hlavou. Vztekly Fersen vyštěkl:

"Já chci jen zpátky svůj majetek! To vy jste mi ho ukradla!"

Rozrušený a brunátný ve tváři pokračoval:

"Dvacet let! Dvacet let jsem dřel na svém pozemku, abych ho zvětšil, rozšířil jsem chov, staral se o les! Před dvěma lety, když tu geologové objevili diamantovou žílu, jsem okamžitě požádal o koncesi na těžbu. A vy si přijdete se svými milióny a guvernér vám dá přednost."

S úšklebkem dodal:

"Teď už toho lituje. Byl velmi citlivý na záření krystalů..."

"Guvernérovo rozhodnutí bylo logické a schválené na Zemi. Vy byste nikdy nedal dohromady potřebný kapitál. Díky mě už těžba začala a Terranie XIX z toho bude mít už tenhle rok užitek!"

"Sehnal bych si potřebné peníze u bank!"

"A jenom samotné úroky by vás velice rychle zruinovaly!"

Fersen pokrčil mohutnými rameny.

"Jestli nechcete pojít v tomhle sklepe, uděláte, co vám říkám. Na Zemi jste možná někdo, ale tady poroučím já. Nakonec to pochopíte."

Obrátil se k Markovi a pokračoval:

"Vy máte taky co podepisovat. Zdá se, že ta vaše plná moc někoho dost naštvála. Musíte napravit svůj omyl! Podívejte se pořádně na ty krystaly, radím vám dobře."

Chtěl odejít, když mu Mike zašeptal do ucha: "Zdá se, že Stone odolává stejně jako jeho kamarádi. Nemyslíte, že bysme ho měli trochu zpracovat?" Začal si třít pěsti o sebe a dodal: "Staré metody mají něco do sebe!" Fersen si lehce položil ukazováček na opuchlé oko. "Dobrý nápad, ale nepřeháněj to! Musí vypadat slušně, až půjde před centrální počítač potvrdit svůj podpis. Snaž se zjistit, jak změnil robotův program."

Mike vytáhl laserovou pistoli z pouzdra, které měl připevněné k opasku. Namířil na Marka.

"Vstávat! Půjdem se trochu projít!"

Vedl svého zajatce chodbou až do malé místnosti, kam dopadalo světlo pouze jedním malým okénkem. Za nimi šli dva statní chlapi.

"Držte mu ruce," rozkázal Mike a zvedl pěst.

Úder zasáhl žaludek a vyvolal v Markovi téměř neovladatelný pocit na zvracení. Surovec uhořel podruhé. Bolest byla tak silná, že zajatec cítil, jak pod ním podklesly nohy; ale oba pochopové ho svírali pevně, takže zůstal stát.

Mike s úšklebkem na rtech o krok ustoupil, aby se rozmáchl k další ráně. Ale v okamžiku, kdy se znovu vrhl vpřed, dostal nemilosrdný kopanec do rozkroku. Ohnul se v pase a zařval bolestí. V následující sekundě obdržel muž, který svíral Markovu pravou paži, ránu podpatkem do holenní kosti. Ostrá bolest ho přinutila, aby povolil sevření. Vězeň toho využil, prudkým pohybem vytrhl svou paži a vrazil plnou silou loket do žaludku protivníka, ten se naklonil dopředu a inkasoval úder malíkovou hranou do obnažené šíje. Ztratil vědomí.

Třetí lump, zaskočený brutalitou a rychlostí, s jakou se všechno odehrálo, se držel Markovy paže jako tonoucí stébla a nebyl schopen reagovat. Zajatec pokrčil nohy v kolenou, prudce trhl a přehodil protivníka klasickým chvatem přes rameno. Ten opsal oblouk vzduchem a těžce dopadl na podlahu. Pocit hrozícího nebezpečí přinutil agenta S.D.P.P. aby se rychle otočil dozadu. Jeho reakce však přišla o zlomek sekundy později. Obrovitá pěst dopadla na jeho obličej s nevídanou silou. S třesící hlavou zakolísal, ale stačil ještě instinktivně uhnout direkto, který se oťel o jeho pravé ucho. Mike se znovu vrhl do útoku se svou obvyklou prudkostí. Mark kontroval a udeřil zločince spojenými pěstmi těsně pod

opasek. Vzduch se svištěním vyrazil z plic jeho protivníka. Na jeho vyřazení z boje to však nestačilo. Otřesený Mike se neuvěřitelně rychle vzpamatoval a dal se znovu do boje. Pozemšťan se sice vyhnul jeho pravačce, ale úder levičkou, který okamžitě následoval, dopadl na jeho oko.

Na oplátku zasáhl malíkovou hranou protivníkovu krční tepnu, což mělo za následek, že již tak zrudlá tvář Mikea ještě více zbrunátněla. Mark se pokusil poněkud poodstoupit a zvětšit tak vzdálenost od svého protivníka, ale malé rozměry místnosti mu v tom zabránily. Mike se na něj vrhl s divokým řevem a roztaženými pažemi.

Zajatec neměl jinou možnost, než se nechat porazit na záda. Nevzdoroval proto zuřivému nájezdu, ale naučeným chvatem udělal kotoul vzad. Napjatýma nohama, které se opřely o břicho útočníka, přitom odhodil zuřivce za sebe. Ten narazil hlavou do příčky tak prudce, až zadrnčela.

S divoce bijícím srdcem a těžce oddychujíc se Mark zvedl... a ocitl se tváří v tvář dalšímu banditovi, který si mohl zdravou rukou přidržovat vykloubené rameno. Protože nemohl použít paže, vykopl proti Markovi alespoň koleno. Ten nastavil nepříliš účinnému úderu stehno a zasáhl pravačkou útočnickovu bradu. Muž se v bezvědomí zhroutil na zem.

Hlasité supění přinutilo Marka, aby se otočil. Mike se připravoval k novému útoku. Vypadal příšerně. Z obou rozbitých obočí mu po obličejí crčela krev.

Mark, vyčerpaný nerovným bojem, nestačil uhnout a byl odmrštěn do rohu místnosti. Byl v pasti! Kolmé stěny mu znemožňovaly jakýkoli manévr. A jeho nepřítel, s očima planoucíma nenávistí, stál necelý metr od něho. Prudký úder vyrazil pozemšťanovi dech, stačil však ještě pěstí pravé ruky bolestivě zasáhnout protivníkovu zakrvácené oko.

Mike se proti němu tyčil v celé své výšce a znemožňoval mu sebemenší pohyb. Mark ucítil ostrou bolest v žaludeční krajině. Jeho vědomí se začalo rozplývat v závoji rudé mlhy. Těsně před očima spatřil Mikeův obličej, zkřivený nepřítelovým výrazem... Trhl prudce hlavou dopředu. Dal do toho úderu veškerou energii, která mu ještě zbývala. Ozval se zřetelný praskot drcené kosti... a pak se Mark propadl do prázdnoty.

V tu chvíli se otevřely dveře a na prahu stál Fersen. "Pane bože! Idioti!"

Otočil se k muži, který stál za ním a rozkázal: "Jdi pro pomoc a zavolej doktora. Nemůžeme potřebovat, aby tu skapal."

Po půl hodiny dorazil do Fersenovy kanceláře lékař, malý, tělnatý muž s kulatým obličejem.

"Nechci vědět, co se tu stalo," řekl suše. "Udělám jen svou práci, to je všechno."

"Nic jiného se od vás nežádá, doktore," odpověděl Fersen smířlivým hlasem. "Jak to s nimi vypadá?"

"Tenhle muž je pořádně zbitý. Ale přijde rychle k vědomí. Má na těle hodně krevních výronů, ale vnitřní zranění žádné."

"A ostatní?"

"Al je už na nohou. Zítra bude v pořádku. Ale Lee a Mikea musíte převézt do nemocnice. Lee má vykloubené rameno, Mike je na tom ještě hůř. Je zmlácený až hrůza a obávám se, že utrpěl zlomeninu spodiny lebeční!"

Fersen lékaři s křečovitým úsměvem poděkoval a dodal: "Náklady jdou samozřejmě na můj účet."

Když doktor odešel, zavolal své muže.

"Igore, dovedete Stonea do sklepa. Třeba se při pohledu na něj ta holčička obměkčí."

Elsa vykřikla hrůzou, když uviděla, jak dva pochopové hodili na zem Markovo bezvládné tělo.

"Marku, Marku," volala ho a ztratila na chvíli svůj klid. Yuko ji uklidnil:

"Jen omdlel. Zdá se, že to není tak vážné. Tep je pravidelný. Věřte mi, slečno, díky praktikování bojových umění v naší zemi se v určitých věcech dobře vyznám."

Skutečně, za chvíli se Mark začal probírat z bezvědomí. Potlačil zasténání, když se snažil nadzvednout.

Elsa mu položila na čelo mokrý kus plátna a Yuko mu podal pohár vody.

"Díky," zašeptal Mark a zavřel oči. "Potřebuji se trochu vyspat. Pak to bude dobré."

Elsa by byla raději, kdyby zůstal vzhůru, ale ujistil ji: "Trocha spánku mě určitě postaví na nohy."

Nemohl jí přece všechno vysvětlovat. Při své výpravě na planetu Ryg potkal šarmantní mladou ženu, která vypadala na pětatřicátnici, ale ve skutečnosti jí bylo dvě stě let! Mark jí zachránil život a ona ho za to seznámila s biologii svého druhu. Proto se teď jeho organismus mohl ve spánku regenerovat desetkrát

rychleji než tomu bylo u ostatních smrtelníků!

7

Paul Steeman zapojil kontakt a zavřel malý poklop, umístěný na levé straně robotovy hrudi.

"Tak Rayi, je to hotové. Můžeš se oblét." "

Android byl statný, tmavý chlapík, podobný Markovi, ale ještě mohutnější.

Lidská podoba androidů, užívaných Službou pro dohled nad primitivními planetami, byla fascinující.

Doprovázeli agenty na výpravy, aby je chránili a zaznamenávali všechno, co viděli a slyšeli. Tak byly zprávy o stupni civilizovanosti planety poměrně podrobné. Původní obyvatelé primitivních planet neměli ani tušení, že před nimi nestojí člověk. Všechno bylo dokonale promyšleno: "rostly" mu vousy a vlasy, a malé trychtýřky v umělé pokožce umožňovaly dokonce, aby se "potil"...

"Teď jsi zase jako nový," pokračoval inženýr.

Na rtech mu pohrával lehký úsměv.

"I když je to proti předpisům, ponechal jsem ti malé změny, které jsi si tajně vytvořil, jako je třeba možnost přerušit nahrávání záznamů."

Robot propukl ve velmi lidský smích.

"Díky! To už Marka několikrát zachránilo."

"To je mi jasné. Opravil jsem také digitální laserový paprsek a zapojil jsem dezintegrátor ve tvém levém předloktí. Ale nezapomeň, že S.D.P.P. zakázala jeho použití na výpravách."

"To je výborný nápad technokratů, kteří nikdy nevylezli ze své kanceláře. Na primitivních planetách je spousta bestíí, které se nenechají přemluvit pohlazením..."

Ray udělal několik pružných pohybů.

"Cítím se jako znovuzrozený," řekl spokojeně.

"To bych prosil! Vyměnil jsem spoustu elektrických obvodů. Kapitán Stone tě chtěl co nejdřív zpátky."

Ray na okamžik zavřel oči.

"Zvláštní," zabručel. "Nemůžu s ním navázat spojení. Jste si jistý, že můj psychický zesilovač funguje?"

"Stoprocentně! Dokonce jsem jeho sílu ještě zvětšil!"

Robot měl najednou naspěch - krátce poděkoval a rychle vyšel z místnosti. Měl štěstí, že před továrnou chytil transtaxi. Nastoupil a udal Markovu adresu. Za necelou čtvrt hodinu už otevíral dveře jeho bytu.

Hned na prahu se však zarazil. Podle určitých detailů nabyt jistoty, že už tu byl někdo před ním. U videotelefonu ležel Markův poznámkový blok. Bylo z něj vytrženo několik stránek. Ray vytrhl poslední list a zkoumal ho pod silným světlem. Z velmi slabých čar na papíře se mu nakonec podařilo rozluštit: let' za mn... důležit...

Někdo si dal práci, aby zničil vzkaz, který mu byl určený. Rayovy elektronické neurony horečně pracovaly.

Obvykle Mark před odletem na výpravu volal Else Swensonové. Rychle vyťukal její číslo. Usměvavá sekretářka mu na otázku odpovíděla:

"Slečna Swensonová je pryč a nevíme, kdy se vrátí. Chcete jí nechat nějaký vzkaz, pane...?"

Ray zalhal bez mrknutí oka:

"Kapitán Mark Stone! Musím s vaší ředitelkou nutně mluvit."

Žena chvíli nahlížela do papírů a pak odpověděla s omluvným výrazem v obličeji:

"Opravdu nevím, kde může být. Odjela na inspekční cestu a už týden se neozvala. Začínáme si o ní dělat starosti."

Když obrazovka potemněla, Ray uvažoval.

"Je logické, že se Mark chtěl setkat s Elsou. Musel jet tedy na astroport."

Zapojil počítač. Po půl hodině to však zklamaně vzdal. Žádná letecká společnost neměla na palubě cestujícího jménem Stone.

"Jestliže jel Mark na astroport, vzal si své transvozidlo..."

Markův vůz na parkovišti skutečně nestál. Mohl být na astroportu? Android se během minuty seznámil s informacemi uloženými v počítači. Na obrazovce se objevila série čísel. "To je ono! Vozidlo je na astroportu a Mark neodcestoval! To je divné! Ale jestli odletěl, musel si koupit lístek."

Ray vytřel potřebné údaje na klávesnici a vyžádal si přehled Markova bankovního účtu. Číslice, která se objevila na obrazovce, ho zklamala: udaná suma byla prakticky stejná jako před jeho zmizením. Chtěl to vzdát, ale vytrvalost ho přinutila podívat se na podrobnější rozpis výdajů. Na obrazovce se objevily částky, odpovídající pravidelnému placení nájemného.

Pak ale objevil něco zvláštního: společnosti Galaktická Služba bylo vyplaceno 100.000 dolů, které byly ale okamžitě vráceny. Že by Mark změnil názor? Robot se rozhodl odjet na astroport, když pro nic jiného, tak alespoň vyzvednout Markovo transvozidlo. Než dorazil do kanceláře Galaktické Společnosti, byla už dávno tma. Usměvavá bruneta, která ho přijala, nahlédla do záznamů v počítači a ujistila ho: "Žádný kapitán Stone si u nás astronef nepronajímá."

"Byla jste ten večer ve službě?"

"Já ne, byla tu Tracy."

"Můžu s ní mluvit?"

"To bude těžké. Odjela nečekaně na čtrnáct dní na dovolenou." Bruneta závistivě dodala:

"Ta má ale štěstí na bohaté milence!"

"Děkuju za informace. V kolik hodin otvíráte kanceláře?"

"V devět, ale nic víc už se nedozvíte."

Ray vyšel z místnosti, ale jakmile se dostal sekretářce z dohledu, proklouzl ke dveřím, na kterých bylo napsáno: Galaktická Služba - nepovolaným vstup zakázán.

Bylo zamčeno. Z robotova pravého ukazováčku vyšlehl slabý laserový paprsek a přetnul západku u dveří. Potichu vešel do místnosti. Díky svému infračervenému vidění se ve tmě výborně orientoval. Zapojil počítač a brzy zjistil, že Mark složil společnosti určitou sumu peněz, ale jeho platba byla vzápětí anulována.

Zároveň se dozvěděl, že ani ne hodinu poté odletěla na Terranii XIX vesmírná loď pronajatá jistým panem Smithem. Nic bližšího už nenašel.

Zamyšleně vyšel z kanceláře. Odletěl snad Mark pod jiným jménem? Chtěl si tím být jistý, ještě než se pustí do nějakého dobrodružství. Nejdříve potřeboval vědět, jestli měla Elsa v úmyslu letět právě na tuhle planetu...

Sešel na podzemní parkoviště, v téhle noční hodině liduprázdné. V okamžiku, kdy otvíral dveře Markova transvozidla, zahlédl stín muže se zbraní v ruce.

"Jen pomalu! Žádný rychlý pohyby. Nastup!"

Neznámý muž, vysoký, se snědou pletí, se posadil na zadní sedadlo. Hlaveň laserové pistole namířil na Rayovu šíji.

"Nastartuj! A žádný podrazy, nebo ti vystřelím mozek z hlavy."

Když vyjeli z astroportu, přinutil muž Raye jet na opačnou stranu od centra města. Asi po čtvrt hodině jízdy se za Rayovými zády ozvalo:

"Fajn, že jsme tu tak rychle. Už jsem se začínal nudit. Shrábnu prachy a půjdu se vyspat. Na příští křižovatce doprava."

Transvozidlo opustilo hlavní silnici a zahnilo na lesní cestu.

"Zastav. Tady je to dobrý."

Muž vystoupil z vozu, ale nespustil přitom oči ze svého zajatce. Byl to profesionál, ani na vteřinu neztratil pozornost.

"Jestli tomu dobře rozumím," řekl Ray, "chcete mě zabít."

"Proč používat tak silná slova," odvětil muž ironicky. "Jenom pošlu do šrotu hromadu železa. Jsi jenom android."

"Proč?"

"Co já vím. Šéfův rozkaz. Chce, aby Stoneův android zmizel. Minul jsem tě, když jsem byl u něj v bytě, takže jsem si na tebe musel počkat na parkovišti. Šéf se správně domníval, že ho půjdeš hledat. Byli jsme na to dva, ale já dostanu odměnu. Tomu se říká štěstí."

"Ani bych neřekl."

Zajatcův tón ničemu znepokojil. Zvedl zbraň a zmáčkl kohoutek. Laserový paprsek se však odrazil od ochranného pole, což byl zázrak pozemské techniky, určený pro roboty-bojovníky a pro androidy Akčn

služby. Okolo Rayova těla se vytvořilo silové pole, odrážející náboje a laserové paprsky. Na to, aby byla tato bariéra porušena, bylo třeba překonat energii generátoru.

Muž se ještě nevzpamatoval ze šoku, když jeho protivník aktivoval svůj digitální laserový paprsek. S hrůzou v očích spatřil, jak mu zbraň odlétá z ruky doprovázena třemi prsty, které svíraly stále její pažbu.

"To není možné! Domácí robot nesmí nikdy ohrozit lidský život! To... to je proti předpisům!"

Pokusil se utéct, ale laserový paprsek ho zasáhl do lýtky, takže se zhroutil na zem.

"Řekneš mi, co chci vědět, jinak ti zlámu ruce a nohy a pak se budu dívat, jak chcípáš."

"Ne! Nemáte právo! Chci být souzen centrálním počítačem! Oh!"

Laserový paprsek v tu chvíli zasáhl čtvrtý prst na zraněné ruce.

"Kde je kapitán Stone?"

"Přísahám, že nevím! Slitování..."

"Slitování je naprosto nelogický lidský cit. To tys vytrhl papíry z bloku?"

"Ano!"

"Co tam bylo napsáno?"

"Spěchal jsem, ani jsem to nečetl. Všechno jsem dal šéfovi."

"Kdo je to?"

"Nemůžu..."

Z Rayova ukazováčku vyšlehl další laserový paprsek.

"Je to... Dolan, Terry Dolan. Má usedlost asi sto kilometrů na východ..."

Podrobně robotovi vysvětlil, jak se tam dostat.

"Nic víc už nevím. Vážně!"

Ječel teď skoro hystericky.

Ray se sklonil a ukončil jeho dramatický výstup tvrdou ranou pěstí. Počítačová logika mu říkala, že je třeba zbavit se toho darebáka, jehož jméno ani neznal. Zvedl paži vybavenou dezintegrátorem, ale pak zaváhal a nechal ji klesnout.

"Já vím, Marku," vzdychl. "Když to není bezpodmínečně nutné, nesmím nikoho zabít."

Nastoupil do transvozidla, nastartoval a vjel na silnici. V této noční době byla skoro prázdná. Šlápl na plyn, nestaraje se o rychlostní limity.

8

Hodina jízdy stačila Rayovi na to, aby dorazil ke svému cíli. Vystoupil z transvozidla a pozoroval usedlost: bílé, dvoupatrové stavení uprostřed parku chráněného zdánlivě neškodným plotem.

Android se dlouho nehýbal z místa, všechny detektory v pohotovosti.

"Radar na střeše, elektrický ohradník, dva strážní roboti," vypočítával si pro sebe.

Bariéra z elektrických drátů nepřesahovala dva metry výšky. Robot aktivoval své antigravitační zařízení a pomalu se vznesl vzhůru. Ne moc vysoko, aby nevstoupil do zorného pole radaru na střeše. Přiblížil se k domu, kolem kterého přecházeli dva roboti. Když ho míjeli, použil Ray bez výčitek svědomí svůj dezintegrátor. Nafialovělý záblesk a oba stroje zmizely!

Vstupní dveře byly zamčené a jen v prvním patře svítilo jedno okno. Ray se vyšvihl na rám a nahlédl do místnosti. Byl to prostorný, vkusně zařízený pokoj, jemně osvětlený bodovými reflektory. Na široké posteli ležel tmavovlasý muž atletické postavy a mladá hezká blondýna. Věnovali se hře staré jako svět sám.

Android lehce rozrazil pootevřené okno, tiše skočil do místnosti a vykročil k posteli. Dívka si ho všimla jako první a vykřikla. Její druh se obrátil. Vyskočil z postele a chtěl se na Raye vrhnout. Vzápětí však dopadla na jeho bradu tvrdá a přesná rána. Pohled se mu zamlžil, podklesl v kolenou a sesunul se na tlustý koberec.

Blondýna chtěla začít křičet, ale když se kolem jejího hrdla sevřela železná ruka, vydala ze sebe jen zachrčení.

"Jedna otázka, jedna odpověď," řekl Ray hrozivě klidným hlasem. "Jinak stisknu víc."

Jeho oběť, která nebyla schopná pohybu, jen zamrkala víčky.

"Kapitán Stone si u vás pronajal astronef. Kam letěl?"

"Terranie... Terranie XIX! Pamatuju si na něj. Hezký chlapík. Sotva odešel, objevili se v kanceláři dva muži. Vysvětlili mi, že to byl omyl. Složili 100.000 dolsů v hotovosti a řekli, ať napíšu místo Stone jméno Smith."

"A vy jste to udělala?"

Tvář dívky zaplavila červeně.

"Terry mi dal 10.000 dolsů a pozval mě na čtrnáct dní k sobě."

Ray pokýval hlavou.

"Zachránila jste si život! Až se proberete, můžete zavolat policajty. Ted' promiňte!"

Uhodil ji pěstí do brady dostatečně silně na to, aby ztratila vědomí. Pak uchopil bezvládného Terryho kolem pasu a snesl se z okna za použití antigravitačního zařízení, které nastavil tak, aby uneslo dvě těla. Tato vymoženost už zachránila nejednomu agentovi na výpravě život.

Měkce přistál na trávníku a obešel ztemnělý dům. Vzadu objevil velký bazén. Ray popadl svou oběť za nohy a hodil ji do vody.

Koupel se neminula účinkem. Terry Dolan přišel k sobě a začal kašlat a prskat vodu. Ray ho vytáhl a položil na dlaždice.

"Proč jdete po Stoneovi?"

"Já nic nevím! Dejte mi pokoj, nebo toho budete do konce života litovat!"

Rayova tvrdá rána rozbila Dolanovi nos a rty.

Muž vykřikl s ústy plnými krve a vyplivl dva zuby. "Ještě dvě takový facky a tvoje vlastní matka tě nepozná," řekl Ray ledovým hlasem.

Terry byl velmi pyšný na svůj vzhled, který mu už tolikrát pomohl ke štěstí. Vyražené zuby, kutálející se po dlaždičkách bazénu, zlomily jeho odpor. Robot navíc znovu zvedl ruku.

"Zadržte! Plním jen Shermanovy rozkazy. Nechtěl, aby se vědělo, že se tam Stone vydal. Měl zmizet beze stopy aby to nevzbudilo pozornost Vesmírné policie."

"Kde je Sherman ted'?"

"Odletěl dnes večer na Terranii XIX. Zdá se, že něco neklape podle jeho plánu. Dřív než Stonea zlikviduje, potřebuje od něho nějaký podpis."

"Chce ho tedy zabít."

Chladný a neosobní androidův hlas Dolana znervózňoval. "Jestli Fersen dostal to, co chtěl, tak už je možná po všem."

To neměl říkat. Ne ve chvíli, kdy Rayovy elektrické neurony zaplavil vztek a úzkost. Robotova pěst bleskově vyrazila a odmrštila playboye o několik metrů dál. Jeho hlava tvrdě dopadla na dlaždice. Ray nevěnoval muži ani pohled a rozběhl se k transvozidlu. Jel tak rychle, jak to jen vůz dovozoval a cestou horečně uvažoval. Ještě než pojede na astroport, musí k bankovnímu počítači, aby mohl uvolnit peníze potřebné na pronájem astronefu. Kdyby to nevyšlo, byl odhodlaný kosmickou loď ukrást. Bylo asi sedm hodin, když dorazil k počítači. V tom okamžiku zazvonil videotelefon. Android mechanicky zmáčkl tlačítko. Na obrazovce se objevila přísná tvář admirála Neumana, velitele Vesmírné policie.

"Jsem rád, že jsem tě konečně našel, Rayi. Hledám tě celou noc, od té doby, co jsem zjistil, že Steeman dokončil opravy. Okamžitě přijď do mé kanceláře!"

Když si všiml, že robot váhá, dodal:

"Je to velmi důležité pro kapitána Stonea!"

Potom, jako člověk, který nehodlá diskutovat o svých rozkazech, přerušil spojení. Ray, který se bál, že zbytečně ztratí čas, nebyl tímhle příkazem zrovna nadšený. V každém případě by ale bylo nevhodné a nebezpečné neuposlechnout.

Plukovník Stil vešel do admirálovy kanceláře. Byl to malý, baculatý mužík s kulatým obličejem a červenými tvářemi. Přesný opak svého velitele, vysokého, suchého muže s prošedivělými vlasy.

"Ten android už je tady," oznámil. "Myslíte, že bychom ho mohli vyslat..."

Neuman přerušil svého podřízeného pohybem ruky.

"Ať vejde."

Ray došel ke stolu a zůstal stát.

"Nebudeme ztrácet čas. Víš, kde je kapitán Stone?"

"Na Terranii XIX," odpověděl Ray bez váhání.

Admirál lehce potřásl hlavou.

"To potvrzuje informace, které jsem dostal. V každém případě jsme nenašli žádnou stopu o jeho odletu."

"Pronajal si vesmírnou loď Kosmické služby. Ale nějaký Terry Dolan podplatil sekretářku, aby vymazala jeho jméno. Pracuje pro Franka Shermana."

V Neumanových očích se objevil záblesk zájmu. Obrátil se ke Stilovi a řekl ironicky:

"Ray toho zjistil za pár hodin víc, než vaši lidé za dva dny!"

"Admirále," ozval se Ray, "je třeba pomoci kapitánu Stoneovi a slečně Swensonové, jsou ve velkém nebezpečí!"

"Toho jsem se obával. Vesmírná policie nemůže bohužel zasáhnout na cizí planetě bez povolení tamějších úřadů."

"V tom případě prosím, abych mohl okamžitě odletět."

"Vím, že jste s kapitánem přátelé. Ale jestli padl po přiletu na planetu do léčky, může se stát totéž i tobě. Nesmějí vědět, kdo jsi."

Neuman vytáhl ze zásuvky desky a otevřel je.

"Jeden malý darebák jménem Rike Kase byl centrálním počítačem odsouzen a vypovězen ze Země. Měl být dopraven na kargonef, který za dvě hodiny odlétá na Terranii XIX. Ale dětinský pokus o útěk ho dnes v noci stál život. Až budeš na místě, můžeš začít s pátráním, aniž bys byl podezřelý."

Vytáhl popsaný list papíru.

"Tady máš všechno o životě toho Kasea."

Ray si papír zběžně prohlédl a položil ho zpátky na stůl.

"Měl by ses to naučit, pro případ, že by se tě někdo vyptával."

"Už se stalo."

Admirál se zasmál.

"To je pravda, zapomněl jsem, jakou máš kapacitu paměti. Pro věrohodnost tě na astroport doprovodí policejní hlídka, která o záměně nic neví. Přeju ti hodně štěstí... A počítám s tím, že mi po návratu podáš podrobnou zprávu."

Ray odešel a Neuman se opřel o opěradlo svého křesla.

"Myslíte, že se mu to podaří? Android se chová podle toho, jak byl naprogramován. Při první neobvyklé otázce přestane odpovídat a prozradí se," poznamenal. Stil

Jeho nadřizený setřel smítko prachu ze svého pracovního stolu.

"Ray je výjimečný, proto jsem ho vybral."

Jeho pohled náhle zpřísněl, když dodal:

"Na Terranii XIX se dějí věci, jejichž příčiny neznáme. Guvernér, kterého jsme kontaktovali přes Ministerstvo galaktických věcí, se choval podivně, jako by mu hrozilo nebezpečí, ale nechtěl nic říct. Navíc to ticho okolo slečny Swensonové začíná znepokojovat její okolí. A kromě toho na téhle planetě zahynul za nevysvětlitelných okolností náš nejlepší agent. Nemáme tam žádné kontakty! Jsem si jistý, že si Ray povede dobře, zvláště když ví, že je jeho pán v nebezpečí."

Plukovníkův obličej zčervenál o trochu víc.

"Právě, admirále, nebojíte se, že se pustíte do riskantních akcí, které by nám mohly způsobit nepříjemnosti?"

Neuman upřel na svého podřízeného pohled, ve kterém se zračil hraný údiv.

"Vesmírná policie přece nemůže zodpovídat za chování nějakého porouchaného androida."

Stil rychle přisvědčil.

"Mám upozornit našeho člověka na Terranii XIX?"

"V žádném případě! Kdyby došlo k nějaké... ehm... nehodě, bude lepší, když do toho budeme zasvěceni jen my dva. Tím omezíme riziko úniku informací. Sledujte osobně průběh událostí a informujte mě o všech podrobnostech případu."

Druhý den cesty. Ray, natažený na lůžku ve své miniaturní kabině, se třásl netrpělivostí. Celou dobu myslel jen na jedno. Mark... Mark... Probíral všechny alternativy, i tu nejhorší, která v něm probouzela bouři citů a skutečnou vražednou vášň. Nepřipojil se k žádné skupině cestujících. Lidé na palubě se rozdělili do tří kategorií: bohatí, ti měli k dispozici vlastní salón, kolonisté (těch tu bylo nejvíc), kteří doufali, že začnou nový život, a několik vyvrženců jako on. Země se tak zbavovala nepotřebných lidí, kteří osidlovali málo zalidněné planety.

Android se zvedl. Aby zbytečně neupoutával pozornost, rozhodl se jíst vždy ve stejném čase. Konstrukteři vytvořili v zadní části jeho hrdla otvor, kde byly potraviny dezintegrovány. Přijatá energie pak přecházela do generátoru. Procházel úzkou uličkou mezi kabinami. V kargonefu byl každý čtvereční metr vzácný a navíc drahý, takže se místem moc neplýtvalo. Náhle jeho elektronický sluch zachytil přidušené sténání, vycházející z jedné kabiny. Zaslechl ženský hlas:

"Ne, ne, nechte mě odejít! Nemáte právo..."

"Drž hubu! Nic se ti nestane, jen se trochu pobavíme!"

"Prosím vás, pusťte mě!"

Ray vzal za kliku u dveří. Zamčeno! Zabral větší silou, až vytrhl celý zámek. Dveře povolily. Na úzkém lůžku ležela polosvlečená mladá žena. Tmavý muž s nízkým čelem jí držel ruce za hlavou, zatímco jeho kumpán, vysoký statný blondák, se pokoušel i přes zoufalý odpor oběti vniknout mezi její nahá stehna. Nebylo pochyb o tom, že by se mu to podařilo, nebýt Rayova příchodu.

Blondák otočil hlavu a vrhl na androida vzteklý pohled.

"Pomoc!" vykřikla žena.

Hrubá ruka jí okamžitě zacpala ústa.

"Dej nám pokoj," zahučel hromotluk, "koukej odsud vypadnout!"

Ray k nim beze slova vykročil. Násilníci se nezmohli ani na obranu, když android jednoho z nich tvrdě udeřil do krku. Omráčený muž se bezvládně zhroutil na tělo své oběti. Ani jeho komplic neměl šanci. Ještě než stačil zvednout ruku, aby se chránil, železná pěst ho zasáhla na kořen nosu a odmrštila ho na stěnu, která se nárazem zachvěla. Android ho beze slova zvedl, vteřinu ho držel ve vzduchu a pak ho pustil na zem. Ničema dopadl hluchně na podlahu. Z přeraženého nosu mu tekla krev.

Otupělá žena zůstala nehybně ležet na posteli, ani se nepokusila dát do pořádku své šaty. Ray jí podal ruku a pomohl jí vstát.

"Upravte se. Už se nemusíte ničeho bát."

Mladá žena se chvějícíma se rukama oblékla a v rychlosti pročesala hřívu kaštanových vlasů. Do tváří se jí pomalu vracela barva. Když byli na chodbě, řekl Ray:

"Právě jsem se chystal na večeri, nechcete jít se mnou?"

"Ale ano, děkuji, mám strach zůstat sama."

Vzali si talíře z automatického zařízení a posadili se společně k malému stolku.

Ray se brzy dozvěděl, že se jeho společnice jmenuje Rosy Strommeová a že letí na Terranii XIX za svým manželem.

"Máme tam farmu, je to krásné hospodářství, kde si budeme šťastné žít - díky vám. Kdyby mě ti muži znásilnili, myslím, že můj vztah k manželovi by už nebyl takový, jako dřív..."

"Zapomeňte na to! Doprovodím vás do kabiny."

"Nebojíte se, že se vám ti chlapi pomstí?"

Android se rozesmál.

"Bez obav! Bude jim trvat pár hodin, než je přejde migréna a my zítra přistáváme! Dobrou noc."

U dveří své kabiny Rosy na chvíli zaváhala, a pak přistoupila k Rayovi, hlasitě ho políbila na tváře, vešla dovnitř a zamkla na dva západy.

"Úplně nelogická reakce," bručel si Ray, když se vracel k sobě.

10

Tmavovlasá sekretářka Společnosti Swenson vešla rychlým krokem do Fersenovy kanceláře. Vůbec se nepodobala té trochu naivní dívce, která jen plní šéfovy příkazy.

Fersen k ní přistoupil, objal ji kolem pasu a políbil.

"Carole, kdybys věděla, jak se snažím, aby to všechno už skončilo! Mohli bychom tu spolu konečně v klidu žít."

Mladá žena se od něj s úsměvem odtáhla.

"Dostala jsem vzkaz od Shermana. Přijede zítra ráno a zdrží se jen pár hodin. Chce ty podepsané dokumenty. Jak jsi na tom se svými... hosty?"

Fersen bezmocně rozhodil ruce.

"Nechápu, jak to, že ještě pořád odolávají!"

Z Caroliných úst uniklo podrážděné zasyčení.

"To není možné! Špatně krystaly používáš! Ještě nikdy jsem neviděla člověka, který by to vydržel víc než pár hodin."

"Tak se pojd' přesvědčit."

Zavedl ji do sklepa, doprovázen Igorem. Věžňové seděli opření zády o zeď v opačném rohu místnosti, než byly umístěny krystaly. Mark se podle všeho cítil spíš lépe: otoky v jeho potlučeném obličeji skoro zmizely. Když poznal sekretářku, prohodil:

"Myslel jsem si, že by se vám spíš zamlouvala milostná schůzka..."

Pokrčila rameny a přejela místnost pohledem.

"Vždyť je to směšně jednoduché! Nech je přivázat k židlím metr od krystalů. Uvidíš, jak rychle změní názory."

Dotčený Fersen vyštěkl pár rozkazů. Za necelou půlhodinu se tři jeho zajatci ocitli svázaní v blízkosti krystalů.

Když se vrátili do kanceláře, Fersen zašeptal:

"Zůstaneš tu dnes večer?"

"Nemůžu. Vracím se k sobě. Mám strach, jestli Vesmírná policie nenasadila do Palmer-Ville ještě jednoho agenta."

Fersenův obličej se zachmuřil:

"Myslel jsem, že jsme se jich zbavili..."

"Mám u sebe odposlouchávací zařízení, které zachytí všechny frekvence. Zaznamenala jsem část vzkazu, naneštěstí moc krátkou na to, abych ho mohla rozluštit nebo lokalizovat místo, odkud byl vyslán. Ale poznamenala jsem si frekvenci. Jestli bude ten špión vysílat znovu, určitě ho dostanu."

Fersen dovedl Carole až k jejímu transvozidlu.

"Kargonef přilétá zítra," řekla. "Potřebuješ něco?"

"Přiveď mi dva nebo tři silné chlapy. Kvůli tomu prokletému Stoneovi jsem ztratil tři muže a dva další jsou v nemocnici."

"Dobře! Dnes večer pošli Igora, ať se podívá na naše vězně. Budeš se divit, co to s nimi udělá. Zítra bude všechno vyřízené."

Mladá žena Fersena spěšně políbila a rozloučila se: "Tak zítra!"

"Počkej! Nerad tě nechávám jet samotnou. Doprovodím tě."

Mark se snažil odolat psychickému nátlaku krystalů:

"Poslechnout... Poslechnout..."

"Dost! Já jsem váš pán!"

"Co mám dělat?"

Kapitán zvýšil intenzitu svých psychických impulsů na maximum:

"Přestaň vysílat!"

"To je nebezpečné! Jestli si všimnou..."

"Ne! Dáme si pozor! Spojím se s tebou, když to bude nutné!"

Psychické vlny slábly, až se ztratily úplně. V tu chvíli přestaly kameny zářit.

"Marku," zašeptala Elsa, "já už nic necítím. Co se děje?"

"Nevím. Krystaly reagují na moje příkazy, ale nerozumím tomu. Zdá se, že si mě s někým pletou.

Využijme toho! Ať je to jak chce, teď nám nezbyvá nic než čekat."

Hodiny ubíhaly.

Když uslyšeli rachocení klíče v zámku, řekl Mark tiše:

"Tvařte se otupěle."

Igor, ramenatý chlapík s tmavou kšticí a šikmýma očima po svých asijských předcích, vrhl na krystaly spokojený pohled.

Věžňové v pravidelných intervalech monotónně drmolili: "Poslechnout... Poslechnout..."

Igor s ironickým smíchem vykřikl:

"Rozvaž je, Ale! Dovedeme je do šéfovy kanceláře. Za chvíli se vrátí z města a bude příjemně překvapený, až je nade v tak výborném rozpoložení."

Mark si třel zápěstí v místech, kde provazy zanechaly rudé otisky a nepřestával blábolit:

"Poslechnout... Poslechnout..."

Al, který právě rozvažoval Yuka, náhle vzrušeně vykřikl: "To je zvláštní! Jsem tak blízko těch zatracených kamenů a necejtím vůbec nic..."

Znepokojený Igor udělal krok vpřed a položil ruku na laserovou pistoli, která mu visela u pasu. Svůj pohyb však už nedokončil: Mark se na něj vrhl a vrazil mu vší silou pěst do žaludku. Strážce hekl, zlomil se v pase, ale vzápětí byl zasažen kolenem do brady. Jeho pád uspil úder malíkovou hranou na šiji. Mark se otočil směrem k druhému ničemovi, ale zasahovat už bylo zbytečné: do akce se vložil i komandant Yuko. Muž, kterému říkali Al, měl polámaná žebra a přeražený hrtan.

Asiat pozdravil svého přítele lehkou úklonou.

"Jeden z mých příbuzných byl velkým mistrem v karate."

"Jste jeho důstojným nástupcem, Yuko. Vezměte si tuhle laserovou pistoli."

Všichni tři rychle vyběhli po schodech, které vedly ze sklepa a končily u prostorné haly. Všude byla tma.

Mark se přiblížil ke vstupním dveřím a opatrně je otevřel. Chvíli poslouchal zvuky, přicházející zvenčí.

"Pozor," zašeptal, "Je tam hlídka."

Pak zmizel ve tmě.

Za necelé dvě minuty byl zpátky, s puškou v ruce. Spokojeně se zubil.

"Cesta je volná. Chybí nám jen dopravní prostředek. Uvidíme, jestli tu seženeme nějaké transvozidlo, garáž je támhle."

Dva úzké laserové paprsky dopadly na zámek zamčených vrat. Uprchlíci vskočili do nejbližšího vozu.

"Yuko, sedněte si za volant, já vás budu krýt. Jeďte, a o nic se nestarejte."

Japonec se bez váhání chopil řízení a nastartoval. Motor hned naskočil.

Neujeli ani sto metrů, když zahlédli světla reflektorů - bylo to transvozidlo, vracející se z města.

"Vypněte světla a zahněte doprava," přikázal Mark. "Fersen se vrací dost brzy!"

Uprchlíci vjeli na silnici, právě když Fersenův vůz zastavil před budovou.

"Kam pojedeme?" zeptal se Yuko.

"Pojeďme k Neptunu," navrhla Elsa.

Mark zavrtěl hlavou.

"Za pár minut budou vědět, že jsme utekli. Silnice bude uzavřená ještě dřív, než se dostaneme do Palmer-Ville. A i kdybychom to dokázali, co pak? Neptun je v rukou Fersenových lidí a ti by nám ho bez boje nevydali. Guvernér a šéf policie jsou určitě pod vlivem krystalů a dělají, co Carole nařídí..."

"Musíme poslat výzvu videorádiem," řekla Elsa. "Vesmírná policie nám nemůže odmítnout pomoc."

Po chvíli přemýšlení Mark vykřikl:

"Důl! Viděl jsem tam videotelefon. A navíc se tam můžeme na pár hodin ukrýt."

Když přijeli na rozcestí, odbočil Yuko doprava.

Fersen zmáčkl tlačítko videotelefonu. Na obrazovce se objevila Carolina tvář.

"Máme velký malér! Podařilo se jim utéct! Igor a Al se nechali napálit jako začátečníci."

"Idioti!" zaječela Carole.

"Svolej všechny naše lidi. Ať zatarasí cestu do města. Musíme je chytit za každou cenu!"

"Udělám, co bude v mých silách. Ozvu se ti za půl hodiny."

Fersen vyběhl z kanceláře a zburcoval své muže, kteří byli za chvíli připraveni vyrazit na cestu. Jeden z nich přistoupil k Fersenovi se zachmuřeným obličejem.

"Co chceš, Joe?"

"Al právě umřel a Igor je pořád v bezvědomí. Máme zavolat doktora?"

"To nepřichází v úvahu! Není pod naši kontrolou a mohl by upozornit úřady. Chlapci jsou připraveni?"
"Čekají na vaše rozkazy. Už jsou celí netrpěliví, chtějí pomstít svoje kamarády!"
"Nezapomeň na mé instrukce! Musíte je dostat živé! Jedině pod touhle podmínkou vyplatíme každému 10.000 dolsů."

Za chvíli se ozvala Carole.

"Dva vozy právě odjely, ale zatím na cestě nikoho nepotkali. Mám pocit, že děláme chybu. Oni určitě nejedou do Palmer-Ville, vždyť vědí, že tam nemůžou počítat s žádnou pomocí. Neměla jsem se jim ukazovat."

"Kam tedy jedou?"

"Do dolu."

"Vstup hlídá robot..."

"Stone přece změnil jeho program!" utrhla se Carole.

Fersen vychrlil několik nadávek.

"Okamžitě tam jedu! Jestli máš pravdu, může dojít ke katastrofě!"

Yuko zastavil transvozidlo před vchodem do dolu. Skoro okamžitě se před nimi objevil strážní robot.

"Nacházíte se na pozemku..."

"Mark a Elsa," řekl Mark rychle.

Robot jim poslušně ustoupil z cesty.

"Můžete projet!"

Vůz se dal znovu do pohybu a přešel volné prostranství.

"Zastavte před tou menší budovou," řekl Mark.

Jakmile překročili práh, v místnosti se automaticky rozsvítilo světlo. Zatímco Yuko přistoupil k automatu na nápoje, Mark se snažil co nejrychleji najít videorádio. Jeho obavy se potvrdily: přímé meziplanetární vysílání nebylo možné, spojení zajišťovalo centrum městské komunikační sítě.

Rychle vytiskl číslo. Po chvíli, která se zdála být věčností, se na obrazovce objevila tvář operátora.

"Spojte mě co nejrychleji se Zemí, je to důležité."

"Zavolejte později."

"To nebude možné! Musím kontaktovat generální štáb Vesmírné policie. Čekají na mé zprávy."

"Jestli to není opravdu bezpodmínečně nutné, zaplatíte pořádnou pokutu."

"Risknu to!"

Operátor pokrčil rameny.

"Tak chvíli počkejte."

Minuty ubíhaly a Mark hořel netrpělivostí. Roztržitě upíjel šťávu z poháru, který mu Yuko podal.

Konečně se na obrazovce objevila tvář důstojníka Vesmírné policie.

"Kapitán Stone! Důležitý vzkaz pro admirála Neumana. Slečna Swensonová a já potřebujeme pomoc..."

V tu chvíli projelo obrazovkou několik záblesků a ozvala se exploze, která otřásla stěnami budovy.

Světla začala blikotat, až zhasla úplně, a zároveň se rozezněly zvonky poplašného zařízení.

Dvě transvozidla s po zuby ozbrojenými muži zastavila před elektrickou ochranou pozemku. Fersen vykřikl:

"Vidím jejich vůz! Jsou v téhle budově!"

Ukázal na antény, připevněné na střeše a rozkázal svým mužům:

"Střílejte! Střílejte! Použijte granáty!"

Po dvou salvách se kovové tyče proměnily v nepotřebné kusy železa. Vůz, který se snažil vjet dovnitř i přes odpor strážního robota, brzy vzplanul po záplavě střel, kterými stroj bránil vstup na pozemek. Pět mužů stačilo z vozidla včas vyskočit, ale šestý, uvězněný za volantem, umíral v plamenech za hrozného řevu.

Rozzuřená posádka vozu zahájila palbu na robota. Než se jim ho podařilo zlikvidovat, přišli o další dva muže.

"Vpřed!" řval Fersen. "Nenechte je utéct, miřte na nohy."

Náhle se od budovy oddělily tři siluety a za intenzivní palby doběhly až k dolu, kde zmizely v hlavní chodbě.

"Jsou v pasti!" vykřikl triumfálně Fersen. "Odtud se nedostanou..."

Útočníci rychle odstranili trosky, které zbyly ze strážního robota a přeběhli nádvoří. Dva z mužů, kteří dorazili k hlavní chodbě nejdříve, se však zhroutili k zemi, zasažení laserovými paprsky.

Fersen rozestavil své muže do oblouku a rozkázal, aby znovu zahájili palbu. Uprchlíci, zasypaní deštěm stříel, se museli krýt.

"Na místa, připravte si granáty! Vykouříme je jako lišky z nory. Jestli se nechtěj' udusit, budou muset pěkně rychle ven!"

Jeden granát vybuchl těsně u vchodu do dolu a exploze vytrhla z klenby pár balvanů. Mark, kterého odhodila tlaková vlna, se rozkašlal. Předloktím si otřel pot z překrvené tváře.

"Dobře se kryj, nemůžu je zasáhnout," vyrazil ze sebe namáhavě. "Musíme se dostat dál."

"Prozkoumal jsem tuhle štolu," oznámil jim Yuko s neochvějným klidem. "Končí asi 300 metrů pod kopcem. Neměl bych se pokusit vylézt ven?"

"To by byla zbytečná oběť. Neušetřili by vás. Necháme je vejít dovnitř, tady máme pořád ještě větší šanci na přežití. Elso, skrč se."

V oblaku prachu, který se po výbuchu granátu vznášel v chodbě, Mark zahlédl postavu. Strhl pušku s ramene a zmáčkl spoušť. Ozval se výkřik a stín zmizel. V tu chvíli ale vybuchl další granát, což donutilo uprchlíky ustoupit dál do chodby.

Kapitán ještě nazdařbůh vystřelil a bolestný řev potvrdil, že střela zasáhla svůj cíl. Okamžitě se ale vrhl k zemi, protože vzápětí tmou vyšlehly záblesky laserových paprsků. Mark věděl, že nemají naději. Jejich pronásledovatelé byli příliš početní. Nebál se zemřít, ale myšlenka na Elsinu smrt pro něj byla nesnesitelná.

"Rayi... Rayi..." vysílal. "Kde jsi? Potřebuji tvou pomoc!"

Nedostal však žádnou odpověď. Jeho přítel byl velmi daleko na to, aby mohl zachytit tento vzkaz.

Náhle Mark s překvapením zaregistroval, že do jeho neuronů proniká cizí myšlenka.

"Pane... máte problémy?"

Ještě než stačil odpovědět, neznámá bytost pokračovala:

"Krystaly nemohou zastavit všechny vaše nepřátele, ale zkusím jim zabránit v postupu. Utíkejte! Rychle!"

Mark vypálil směrem ke vchodu dlouhou dávku, čímž vyčerpал zásobník své pušky a rozběhl se za svými přáteli. Pak se ozval výbuch, tak silný, jako by explodovalo naráz dvacet náloží. Vchod do dolu za ohlušujícího rachotu zavalily kameny. Fersen, stojící před svým trans-vozidlem, uviděl jen obrovský oblak prachu, zatímco jeho muži se zděšeně rozutekli. Jeden z nich, černý v obličeji, po kterém se mu řinula krev, křičel:

"Šéfe... To je peklo... Zával... Ostatní tam zůstali!"

Už se pomalu rozednívalo, když se konečně usadil zvířený prach.

"Nemůžeme pro ně nic udělat. Trvalo by týdny, než bychom průchod uvolnili. Vrátime se!"

11

Teleskopické podpěry kargonefu se dotkly přistávací plochy a ze dveří vstupního otvoru se vysunuly schůdky. Veliké rudé slunce právě vycházelo a obloha vypadala, jako by byla spalována obrovským požárem.

Ray, který se neurvale dral ven, tomu však nevěnoval pozornost. Okamžitě si všiml Elsinu Neptuna. Zamířil k němu rychlým krokem a vyběhl po stupních, vedoucích do otevřeného vchodu.

Nedůvěryhodně vyhlížející kosmatelot, sedící v pohodlném křesle se skleničkou v ruce, podrážděně zavrčel:

"Zmiz, nebo ti rozbiju hubu!"

Jeho výhružný tón se zmínil při pohledu na ramenatou postavu příchozího.

"Chci vidět velitele!"

"Já jsem tě varoval! Pan Jarwin nesnáší, když ho někdo otravuje."

Jmenovaný muž se právě objevil ve dveřích. Rayovi bylo na první pohled jasné, že si na něj musí dát pozor.

"Hledám nějakou práci," začal.

Jarwin plivl na podlahu a zařičel:

"Zase jeden všivej darebák, kterej si myslí, že se do-

Ruka mu sjela k opasku, kde visela laserová pistole a dodal:

"Máš třicet sekund na to, abys odsud vypad'!"

Ray cítil, že v něm narůstá neklid. Jestliže Else zabavili její vesmírnou loď, musela se dostat do velkých nepříjemností. Mark podle všeho jakbysmet... Zkusil se s ním telepaticky spojit, nedostal ale žádnou odpověď.

Policista, provádějící kontrolu pasažérů, si dlouho prohlížel Rayovu identifikační kartu.

"Vyhnanec! Musíš se ve městě přihlásit v kanceláři kapitána Linga. A žádný lumpárny! Tady se vypořádáme s každým, kdo porušuje veřejný pořádek."

Když vyšel z astroportu, uslyšel Ray volání:

"Pane Kase! Pane Kase!"

Ve zlomku sekundy si uvědomil, že je určeno jemu. Rosy Strommeová, zavěšená do statného muže s ryšavými vlasy, na něj vzrušeně mávala. Její společník pevně stiskl Rayovu ruku.

"To je Chuck, můj manžel."

"Rosy mi vyprávěla, co jste pro ni udělal. Nevím, jak bych vám poděkoval... Pojd'te, zavezu vás do města, autobus tam jede až za hodinu."

Došli k dost zbědovaně vyhlížejícímu transvozidlu jehož zadní část byla předělaná na dodávku. Na podlaze leželo několik kontejnerů.

"To jsou věci, které jsme objednali na Zemi."

Všichni tři se vtlačili na přední sedadlo a vozidlo se dalo do pohybu. Když přijížděli k městu, navrhl Ray:

"Co takhle zajít na skleničku?"

Chuck rozladěné zavrtěl hlavou:

"Ne, díky! V baru se potloukají Fersenovi chlapi, a těm jde jen o to vyvolávat rvačky. Radši se jim vyhýbám."

Pak pokračoval, jakoby chtěl ospravedlnit své jednání: "Fersen je nejmocnějším člověkem na téhle planetě. Naše pozemky spolu sousedí a jeho dobytek mi ničí oplocení. Měl jsem s ním už dost nepříjemností, ale je to těžké. Pracuje pro něj všechna ta chátra, kterou sem poslali ze Země. A je dost silný na to, aby nám vnucoval své zákony."

"Co dělá policie?"

"Kapitán Ling už několik týdnů nevychází z kanceláře. Navíc odmítá vyřizovat naše stížnosti."

"A guvernér?"

"K tomu se člověk ani nedostane."

Ray seskočil na zem a natáhl ruku.

"Děkuji za svezení!"

"Nezapomeňte, že u nás budete vždycky vítaným hostem! Rád bych se s vámi nějak vyrovnal."

"Buďte bez starosti: co se těhle věcí týče, mám paměť jako slon!"

Android se chvíli díval za vzdalujícím se vozidlem, ale pak se jeho pohled soustředil na budovu policejní stanice. Policista, oblečený stejně nedbale jako jeho kolega z astroportu, ho přijal s brumláním.

"Povolení k pobytu vám musí podepsat kapitán. Má kancelář na konci chodby."

Ling byl mohutný, obtloustlý chlapík se začínající pleší. Pod rozepnutou košilí byla vidět zarostlá hrud'.

Uprostřed hromady papírů, vršících se na jeho pracovním stole, ležel poměrně velký zářící krystal, který neustále přitahoval Lingův pohled. Sotva se od něj odtrhl, aby roztržitě orazítkoval list papíru, který mu Ray podal.

"Za čtrnáct dnů se tady zase zastavte. Do té doby si musíte najít práci, jestli nehcete pojit hlady. S povaleči se tu umíme vypořádat."

Ray vyšel na ulici a na chvíli zaváhal. Logicky se Mark musel stavit v kanceláři společnosti Swenson.

Tmavovlasá sekretářka ho uvítala s úsměvem. Na jeho otázku odpověděla:

"Hledáte práci? Výborně. Co umíte?"

"Všechno! Když je to dobře placený..."

Mladá žena se na chvíli odmlčela a prohlédla si Rayovy papíry.

"Vy jste byl vypovězen ze Země, pane Kase. Proč?"

"Hříchy z mládí. Kdybych byl skutečný zločinec, neposlali by mě sem, ale na galeje."

"To je sice možné, ale s vaším trestním rejstříkem těžko seženete práci, ať jste kdekoli. Ale třeba bych vám mohla něco najít. Přijďte se zeptat zítra ráno."

Sluneční paprsky pražily do ulic města.

"V tomhle vedru si Mark nemohl přát nic jiného než napít se něčeho osvěžujícího," pomyslel si Ray.

Bez váhání přešel na druhý chodník a vešel do baru. Posmutnělá blondýna obsluhovala zákazníky za barovým pultem. Robot se posadil na stoličku a objednal si whisky. V místnosti bylo obsazeno jen pár stolů. U jednoho z nich se hlučně bavili tři muži. Ray si všiml, že jeden z nich má pod okem pořádný monokl, zřejmě památku na nedávnou rvačku.

Když platil nápoj, který mu barmanka donesla, zabručel: "Hledám jednoho kamaráda. Je to vysoký, tmavý, docela hezký chlapík. Mohl tu být asi před třemi-čtyřmi dny."

Dívka vrhla ustrašený pohled směrem k halasícím mužům a rychle odpověděla:

"Já nic nevím. Nechte mě na pokoji."

Bylo jasné, že lže. Konečně stopa! Náhle Ray ucítil něčí ruku na rameni. Muž s monoklem řekl výhružně:

"Dej si pohov, kamaráde! Ellen je moje!"

"Já nepatřím nikomu!" vykřikla blondýna.

"Za pár dní budu v balíku a pak to spolu roztočíme!"

Obrátil se k Rayovi a dodal:

"Měl bys vypadnout, nebo tě to bude mrzet!"

Ray neměl chuť nechat se vtáhnout do rvačky a způsobit si tím nepříjemnosti s místní policií.

"Nemusíte se rozčilovat, jenom jsem se tu zastavil na skleničku."

Zdálo se, že Ellen je reakcí tohoto statného chlapíka trochu zklamaná.

Ray vyšel ven a opřel se o zeď. Nezbývalo mu nic jiného než si na tu dívku počkat.

Sherman měřil Fersenovu kancelář nervózními kroky, jako by chtěl vyšlapat v podlaze díru.

"To je špatné! Velmi špatné! Celá tahle záležitost byla vedena žalostným způsobem. Dostali jsme se do pěkné kaše!"

Fersen, rudý v obličeji, se dusil vzteky, když poslouchal sarkastické poznámky svého nadřízeného.

Carole, usazená v křesle s nohama přes sebe, kouřila cigaretu. Vložila se do hovoru klidným hlasem:

"Nebudeme přehánět, pane Shermane. Události se sice nevyvíjejí tak, jak bychom si přáli, ale k tomu nejhoršímu nedošlo. Můj šéf Angus Shore vydá komuniké, oznamující, že slečna Swensonová a kapitán Stone přišli o život politováníhodným neštěstím. Protože neexistují přímí dědici, bude se řízení o pozůstalost táhnout léta. I když nevlastníte většinový podíl, převezmete řízení banky, protože jste jediný zájemce. Budete mít dost času nakoupit tajně akcie, které vám chybějí."

Sherman se zastavil. Tvář se mu poněkud rozjasnila.

"To je pravda! Ještě není všechno ztraceno."

"Dokonce ani pro pana Fersena ne. Než se všechno vyřeší, budeme mít nejméně dva roky na to, abychom vytěžili co nejvíc diamantů. A až soud rozhodne, komu důl připadne, budou z nás už dávno boháči!"

Bankéř potřásl hlavou.

"Zůstanu pár hodin na své lodi, abych zachytil reakce na vaše komuniké. My jsme se ale samozřejmě nikdy neviděli!"

Když Sherman odešel, naplnil Fersen dvě skleničky a podal jednu z nich Carole, která řekla rozhodným hlasem:

"Je třeba zapojit do akce skupinu lidí, a to co nejdříve. Naši historici nikdo neuvěří, pokud nedojde k identifikaci těl Stonea a Swensonové a bylo by nepříjemné, kdyby Vesmírná policie začala strkat nos do našich záležitostí!"

"Už jsi odhalila jejich posledního agenta?"

"Myslím, že ano."

"Kdo je to?"

"Ellen, ta holka z baru!"

"To snad není možné!"

"Uvažuj! Její muž umřel minulý rok při nehodě, které jsme trochu napomohli. Několik týdnů dělala ve městě takový poprask, že jsem ji chtěla nechat odklidit. A najednou je klid a ona dělá servírku v baru."

"Tam je jim přece k ničemu."

"Omyl! Tvoji chlapi mají idiotský zvyk trávit svůj volný čas právě v tomhle bistru. Navíc moc žvaní. Je to ideální místo, kde se můžeš něco dozvědět."

"Co chceš dělat?"

Na tváři mladé ženy se objevil mrazivý úsměv.

"Myslím, že se jí brzy přihodí něco zlého. Potřebuji si to jen trochu promyslet. Neboj se, vyřídím to co nejdřív."

"Nezapomeň mi najmout pár mužů. Máme velké ztráty a těm, kteří přežili, jsem musel slíbit tučnou odměnu."

12

Bylo deset hodin večer. Ellen s úlevou vyšla z baru. Její práce byla poslední dobou čím dál náročnější. Šla širokou, liduprázdnou ulicí, špatně osvětlenou několika lampami.

Bydlela v malém montovaném domku na okraji města. V okamžiku, kdy vsunula klíč do zámku, ji sevřely něčí silné paže a strhly ji na svalnaté tělo. Ucítla dech, páchnoucí whiskou.

"Chci tě! Nebudeme přece takhle pitomě ztrácet čas!"

Ellen se marně pokoušela vymknout se ze sevření.

"Ty jsi blázen, Joe! Pust' mě!"

"Ani nápad! Dnes večer budeš moje, ať chceš nebo ne. Už jsem čekal dost dlouho!"

"Ne! Pomoc!"

Ničema zesílil tlak, takže dívka nemohla ani vykřiknout. "Nebudeš první, ani poslední. Jen se braň, to mě vzrušuje!"

Joe zvedl ženu ze země, kopnutím rozrazil dveře a udělal krok vpřed. Náhle měl pocit, jakoby mu na hlavu spadla střecha. Ruce mu ochably a železné sevření povolilo. Po další ráně ho obestřela tma.

Ellen, chvějící se po celém těle, se pomalu zvedla. Poznala cizince, který se odpoledne zastavil v baru.

"Už se nemusíte bát," řekl jí klidným hlasem. "Zbavím se toho chlapa a vrátím se zpátky."

Servírka, stále ještě v šoku, se zmožila jen na kývnutí hlavou. Vkloupýtala do bytu, zatímco Ray zvedl bezvládné tělo a zmizel ve tmě. Zastavil se asi o třicet metrů dál. Rychle se ujistil, že ho nikdo nesleduje a bez váhání použil dezintegrátor. Nafialovělý záblesk vyšlehl z robotova zápěstí a mužovo tělo zmizelo tak náhle, jako by ho smazala obrovská guma.

Ellen sebou trhla, když uslyšela u vchodu do domu hluk. Ray vsadil dveře do pantů a narovnal poškozený zámek.

V celém domě byla jen jedna velká místnost. Kuchyňský kout, hygienické zařízení, pohovka, malý stolek a tři křesla. Ray se posadil a usmál se:

"Myslím, že si zasloužím trochu whisky."

Ellenina tvář se rozjasnila:

"Hned vám ji přinesu."

Když postavila na stolek dvě skleničky, zeptal se Ray: "Kdy jsi viděla mého přítele?"

Odpověděla bez váhání:

"Jsou to čtyři dny. Dal si v baru něco k pití. Chtěl si pronajmout transvozidlo."

"A pak?"

"Pak přišel Joe a jeho kumpáni a hned vyvolali rvačku."

"No a?"

Ellen se při té vzpomínce neubránila úsměvu.

"Dostali na frak! Tvůj přítel je vyřídil snad během minuty! Potom odešel - myslím, že do kanceláře Společnosti Swenson."

"Mluvil jsem tam s jednou sekretářkou."

"To je Carole. Dávej si na ni pozor. Od té doby, co se Angus Shore zavírá ve své kanceláři, má všechno

v rukou ona. A podle toho, co se říká, je také Fersenovou milenkou."

Jakoby si přála pokračovat v konverzaci, rozpovídala se o Fersenovi, o tom, co se o něm v okolí říká... Když skončila, zvedl se Ray k odchodu. Ellen ho však rychle uchopila za ruku.

"Zůstaň tady se mnou! Prosím, mám strach..."

Sklonila se nad ním, zavřela oči a nabídla mu své rty. Ray na chvíli zaváhal. Jeho společnice se k němu pevně přitiskla. Stejně musí počkat do zítřka, když si chce promluvit s Carole, uvažoval. Vzal tedy Ellen do náruče a odnesl ji na pohovku. Jeho konstruktéři ho naštěstí vybavili vším, co bylo nutné, aby mohl vytvořit dokonalou iluzi, že je člověk. Co se týče technologie, stačilo si vzpomenout na Markova milostná dobrodružství, která se snažil cenzurovat, protože administrativní pracovníci neviděli rádi, když agenti laškovali s domorodými děvčaty...

Bylo osm hodin, když se Ray objevil ve dveřích kanceláře Společnosti Swenson. Carole, svěží a usměvavá, seděla u svého pracovního stolu a diskutovala se dvěma muži.

"Vstupte, pane Kase! Tohle jsou Lee a Surk. Právě jsem je seznámila s jejich prací. Budete pro nás moc důležitý."

Šibalsky přimhouřila oko. V tu chvíli vytáhl Lee z kapsy gumový obušek a rychlým pohybem udeřil androida za krk. Ray na zlomek vteřiny zaváhal. Má se bránit? Tím by se zbytečně brzy prozradil... Se zavřenýma očima se sesul k zemi.

Carole úsečně udělovala rozkazy:

"Hod'te toho chlapa do vozu a zavezte ho k Ellen. Musíte se jí zbavit a vyvolat dojem, že ji zabil on."

Lee chtěl protestovat, ale přerušila ho:

"Je to fízl Vesmírné policie! Když se u ní trochu porozhlédnete, najdete vysílač. Přivezte ho ke mě. A pospěšte si, za hodinu musí být všechno vyřízeno!"

Muži bez dalších diskusí popadli Raye za nohy a za ruce. Carole zmáčkla tlačítko videotelefonu:

"Kapitána Linga!"

Na obrazovce se objevil policistův odulý obličej.

"Za hodinu vyrazíte k Ellen, té servírce z baru. Bude přepadena a zavražděna. Jejím vrahem je Rike Kase, zločinec, vypovězený ze Země. Kladl odpor při zatýkání, takže jste ho musel zabít."

V policistově prázdném pohledu se neobjevil ani stín údivu.

"Ellen zavražděna, zabiju jejího vraha, Rikea Kase."

Transvozidlo zastavilo vzadu za Elleniným domem. Lee z něj vystoupil, vrhl se ke dveřím a prudce je otevřel. Ellen, která ještě spala, se s trhnutím probudila. Přitáhla si k tělu pokrývku, aby zakryla svou nahotu. Když uviděla druhého muže, který táhl nehybného Raye, chtěla se zvednout, ale Lee ji srazil zpátky ranou do prsou.

"Pojď mi pomoci," bručel Surk, "je těžkej jako balvan!"

"Jen se namáhej sám. To rameno, co mi vykloubil ten zatracenej Stone, mě pořád ještě bolí."

Ellen chtěla volat o pomoc, ale Lee ji rychle umlčel tvrdým direktem na bradu.

"Tos neměl dělat!"

Když za sebou Lee uslyšel neznámý hlas, ztuhl, otočil hlavu a chvíli tupě zíral na stojícího Raye a na Surka, ležícího nehybně u jeho nohou. Zašátral rukou po laserové pistoli, ale nestačil pohyb dokončit. V tu chvíli mu totiž Ray zuřivou ranou zlomil ruku v předloktí. Okolo krku se mu sevřely ocelové kleště.

"Máš deset sekund na to, abys mi odpověděl! Kde je kapitán Stone?"

Lee se pokusil vytrhnout ze sevření, ale marně.

"Já... Já nevím," zasípal, rudý v obličejí.

"Máš poslední šanci," řekl Ray s divokým leskem v očích.

Zesílil tlak.

"Počkejte... Je..."

Sevření trochu povolilo.

"Vězní ho u pana Fersena... Nejmíň dva dny... Nic víc nevím... Včera mě pustili z nemocnice."

"A slečna Swensonová?"

"Je tam s ním... a ještě nějaký Asiat..."

"Dobře! A teď ještě pár podrobností."

Lee už odpovídal na všechny otázky bez váhání. Když se Ray dozvěděl všechno, co potřeboval, ukončil dialog rychlou ranou, která zbavila Fersenova muže vědomí. Nechat ho běžet nepřicházelo v úvahu, protože by se snažil co nejdříve informovat Carole. A to by pro Marka a Elsu znamenalo jistou smrt. Zvedl tedy nehybná těla, naložil je do transvozidla a odjel asi o padesát metrů dál, kde vyhodil oba muže z vozu a aktivoval svůj dezintegrátor.

"Je mi líto, ale měli jste nechat Marka na pokoji!"

To byl celý pohřební proslov.

Potom se Ray vrátil zpátky do domku. Ellen byla stále ještě v bezvědomí. Když jí položil na čelo studený obklad, pomalu otevřela oči. Usmála se na svého přítele a zachránce, ale vzápětí si uvědomila, co se stalo a v očích se jí objevil strach.

"Rikeu, ti muži..."

Pohládl ji po čele.

"Všechno je v pořádku! Odešli a už se nevrátí... nikdy."

Síla a jistota, která z něj vyzařovala, Ellen úplně uklidnila a její hlava klesla zpátky na polštář. Ovinula ruce okolo Rayova krku a přitáhla ho k sobě. V jejím pohledu byla výzva, které android neodolal. Zářící Ellen připravovala snídani oblečená do lehkého župánku, který odhaloval dokonalé tvary jejího těla. Když však uviděla kapitána Linga se zbraní v ruce, nemohla potlačit výkřik.

Ling vypadal ohromeně.

"Ellen... vy jste mrtvá... Zavraždil vás Rike Kase."

"Nedělejte si legraci, kapitáne! Vypadám snad jako mrtvola?"

Policista sklonil svou laserovou pistoli. Položil si dlaň na čelo a snažil se uspořádat své myšlenky.

"Nechcete šálek kávy?"

"Ano... ehm... Ne! Vy tedy říkáte, že vás nikdo nenapadl?"

"Samozřejmě že ne!"

"Nevyhrožoval vám ten člověk?"

"Když jste tu se mnou, nemusím se přece ničeho bát!"

"Omlouvám se, to bude asi nějaký omyl..."

"Nebo si z vás někdo vystřelil..."

Když Ling odešel, řekl Ray:

"Byla jsi vynikající, Ellen, ale teď musíš zmizet."

"Proč?"

"Carole ví, že informuješ Vesmírnou policii a chce se tě zbavit. Já jsem měl být tím, na koho chtěli svalit vinu za tvou smrt."

Ellen zbledla a v očích se jí zaleskly slzy.

"Kam půjdu? Mám tu jen pár přátel a ti mi nepomůžou, když se dozvědí, že mě hledá Fersen."

"Něco mě napadlo. Máš mapu téhle oblasti?"

Ellen mu ji podala. Ray mapu rozložil a zároveň nařídil: "Připrav si věci na cestu. Hlavně nezapomeň na vysílač. Musíme navázat spojení s admirálem Neumanem."

Mladá žena se na svého milence užasle podívala. Může vůbec věřit trestanci, vypovězenému ze Země?

"Jak to, že znáš Neumana?"

"Měl jsem příležitost párkrát se s ním setkat," usmál se robot. "Ale teď si pospěš. Musíme se ztratit dříve než Ling vyklopí naší drahé Carole, že jsi ještě naživu."

Tato poznámka přiměla Ellen k větší aktivitě. Brzy svěřila Rayovi těžký kufr obsahující videorádio a své věci složila do tašky.

"Rikeu, vždyť nemáme ani transvozidlo!"

"Tak si ho půjčíme od našich "přátel". Pojď, stojí v zadu za domem."

Posadili se do vozu a robot zmáčkl startér. Vyjel směrem na sever, pak ale prudce zahrnul doprava.

"Kam jedeme?"

"Na jednu farmu! Stromme a jeho žena tě u sebe pár dní nechají. Neodmítnou mi pomoc."

"Nevěřím, že jsi se na Terranii XIX ocitl takhle náhodou," poznamenala náhle Ellen.

"Třeba se specializuji na zachraňování Červených Karkulek před velkými zlými vlky!"

Ray se nemýlil - Chuck je skutečně přijal, prostě a srdečně. Zatímco Rosy prováděla Ellen po domě, robot vysvětloval: "Je třeba, aby tu zůstala dobře schovaná, Fersenovi chlapi po ní jdou. Nic podrobnějšího vám v tuhle chvíli nemůžu říct."
"Ani nemusíte! Svým přátelům pomůžu rád. Ta dívka tu bude v bezpečí, myslím, že ti lumpové se tu jen tak neukážou. Zdá se, že mají jiné starosti..."
Chuck máchl rukou směrem ke kopci, který se rýsoval na horizontu a řekl:
"Včera se muselo něco stát v dolu. Zřetelně jsem viděl záblesky laserových paprsků."
Ve dveřích se objevila Rosy se svým "hostem".
"Připravila jsem pro Ellen pokoj. Vy se samozřejmě také můžete zdržet do rána."
"Ne, děkuji. Už tak jsem ztratil moc času. Ještě mám v plánu jednu návštěvu!"
Když nastupoval do transvozidla, vyběhla Ellen z domu a políbila ho. Ray se jí jemně vytrhl.
"Ty radši nevystřikuj nos," zabručel. "A hlavně nepoužívej videorádio. Určitě ses prozradila svým vysíláním. Vráť se za dva nebo tři dny."
Rychle nastartoval. Ellen stále ještě sledovala pohledem vzdalující se vozidlo, když ji Rosy uchopila za ruku.
"Pojďte dovnitř, ať si vás nikdo nevšimne." Pak s povzdechem dodala:
"Rike je zvláštní chlapec. Dovede být něžný, ale zároveň má v sobě sílu, ze které jde strach."

13

Mark postupoval chodbou s malou elektrickou svítilnou v ruce. Brzy došel své společníky a posadil se na zem vedle Elsy.
"Jsme uzavřeni v důlním tunelu dlouhém asi 200 metrů. Zával zatarasil našim pronásledovatelům cestu, ale my se teď nedostaneme ven. Podle toho, co jsem viděl, zavalily obrovské kusy skály celý vchod do dolu. K uvolnění průchodů by byla třeba těžká technika, sami to nedokážeme."
Vždy praktická Elsa navrhla:
"Měl bys navázat kontakt s tou bytostí. Kdo ví, třeba nám poradí, jak se odsud dostat?"
Na Marka padla únava.
"Pochybuji, že by se jí podařilo odstranit kusy skály!"
"Proč ne? Na téhle planetě se dějí samé podivné věci. Zkus to, prosím tě!"
Mark byl vyčerpaný a trochu skeptický, ale přesto zmobilizoval všechnu svou duševní sílu a brzy se mu podařilo spojení navázat:
"Pane, jsem rád, že jste mimo nebezpečí."
"Jsme uvězněni v téhle štolě!"
"Vypadá to tak. Vím ale přesně, kde jste. Chceš se dostat do síně velmistrů?"
"Chci hlavně odsud pryč."
"To je jednoduché, potřebuji jen trochu času. Zatím si odpočín! Cítím, že jsi nervózní. Až bude po všem, ozvu se ti."
Spojení se přerušilo. Mark zatřásl hlavou, ve které ho bodalo tisíce jehliček.
"Tak co?" chtěla vědět Elsa.
"Nevím! Tahle potvůrka se asi dobře baví. Máme mít trpělivost."
"V tom případě se pokusme usnout."
Mladá žena objala Marka kolem krku a přitáhla si ho na klín. Zavřel oči a nechal se lehce kolébat. Zdálo se mu, že na pár minut usnul, když s ním Elsa zatřásla.
"Marku! Marku! Kopec se chvěje!"
Skutečně, stěny důlního tunelu se otřásaly za strašidelného rachotu uvolněných kamenů.
Do Markových neuronů proniklo:
"Skončil jsem! Cesta je volná."
V tu chvíli vnitřek tunelu osvítila tak intenzivní záře, že to bylo skoro nesnesitelné. Až po několika minutách jejich rozbolavělé oči zaregistrovaly, že na místě, kde štola končila, je teď průchod a z jeho konce tryskalo světlo.
Mark vykročil vpřed jako první. Elsa a komandant Yuko ho následovali. Asi po sto metrech chůze se

zastavili, aby nabrali nové síly. Udýchaná Elsa mužům sotva stačila.

Záře vycházela z konce chodby. Svoboda? Nechtěli tomu věřit. Podle Markova kompasu se zdálo, že naopak sestupují stále hlouběji do nitra hory.

Po krátké přestávce znovu vyrazili na cestu.

"Odvalu," vydechl Mark. "Ještě nám zbývá asi sto metrů."

Skutečně - asi po deseti minutách vstoupili do silně osvětlené jeskyně. Zůstali ohromeně stát při pohledu, který se naskytl jejich nevěřícím očím.

Carole nervózně bubnovala prsty na svůj pracovní stůl. Asi podvacáté se její pohled svezl na datové razítko. Pak třesoucími se prsty vytiskla číslo na videotelefonu. Na obrazovce se objevila Fersenova tvář. Zeptala se:

"Neviděl jsi dnes ráno Surka a Leeho?"

"Jsou v Palmer-Ville. Měli by..."

"Právě že ne!" přerušila ho. "Poslala jsem je zlikvidovat Ellen. Všechno bylo naplánované, dokonce jsme měli i viníka. Jenže mi před chvílí volal Ling. Holce se vůbec nic nestalo, zato ti dva packalové nejsou k nalezení!"

"Jestli se pokusili pláchnout, budou toho litovat!"

"Myslím, že se stalo něco horšího! Joe zmizel taky."

Fersen udělal zuřivé gesto.

"Ale proč by utíkali? A kdyby byli mrtví, našli bychom přece jejich těla! Nakonec... Co uděláme s Ellen?"

"Musíme se jí co nejdříve zbavit. Jenže se ke vši směle dnes ani neukázala v práci."

"Myslíš, že něco tuší?"

"To nevím! Ale ani se nepokusila vysílat, to vím jistě díky tomu odposlechu... A ještě něco! Připadalo mi, že Ling moc nereaguje na moje rozkazy, takže jsem zkontrolovala krystal na Shoreově stole. Ztratil svou moc! Je to jen obyčejný kus křemene! Jestli nefungují i ty ostatní, nevím, co budeme dělat!"

Fersen potlačil zaklení.

"Počkej chvíli! Podívám se na krystaly, které mám v zásobě."

Zanedlouho se vrátil, bledý, s hlubokými vráskami na čele.

"Nevysílají! Jak je to možné?"

"Nemám tušení, vždyť o těch kamenech nic nevíme. Co když na světle nebo na vzduchu ztrácejí svou moc?"

"Jak dlouho ještě bude jejich síla působit?"

"Snad pár dní, ale víc ne. Musíme něco vymyslet. Nejjednodušší bude získat nové krystaly. Jak jsme na tom s těžbou?"

"Práce sotva začaly! Kvůli tomu prokletému Stoneovi mám teď jen šest chlapů! Jeho útěk ještě všechno zkomplikoval. Al je po smrti, Igor v nemocnici a Mike je pořád v komatu."

"Pošlu ti dva další muže. Víc jsem jich po přiletu kargonefu nesehnala!"

"Ať jedou do dolu na pomoc skupině, která odklízí kameny u vchodu do štoly. Nejsou na tuhle práci stavěný a jde jim to pomalu. Zatím našli jen jedno tělo."

"Kdo je to?" zajímala se vzrušeně Carole.

"Jeden z mých mužů! Stone a ta holka jsou někde dál. Dřív než za čtyři pět dní se k nim nedostaneme."

"Tak sebou hoďte! Mluvila jsem s Shermanem - nechce ohlásit nehodu dřív, než bude moci ukázat mrtvolu, protože se bojí, že se do věci vloží ostatní skupiny finančníků."

"To je jeho problém! Musí prostě počkat!"

"Ale ať to netrvá moc dlouho... Potřebuji další krystaly. Měl bys pozvednout pracovní morálku svých lidí. Musíš je donutit, aby pracovali ve dne v noci!"

"Máš pravdu. Ještě tu něco vyřídím a jedu do dolu."

Fersen srovnal akta, která si prohlížel a pak zmáčkl tlačítko interfonu.

"Pattersone, přijď do mé kanceláře."

Potom si došel k automatu pro něco k pití. Pomalu upíjel ze své sklenice, když se mimoděk podíval z

okna ven a s údivem zjistil, že nevidí Juana, který měl držet hlídku.

"Lenoch," zabručel, "sedí si někde ve stínu na druhé straně domu! Ještě než odjedu, tak si to s ním vyřídím."

Netrpělivě zopakoval svůj povel do interfonu.

"Ten taky chrápe! Všichni jsou neschopní!"

Znovu naplnil svou sklenici, ale náhlý hluk u dveří ho donutil obrátit se. Krev mu ztuhla v žilách: na prahu se tyčil statný tmavý chlapík, oblečený do astronautické kombinézy.

"Kdo jste? Jak jste se sem dostal?" vyrazil ze sebe.

Neznámý muž neodpověděl, jen udělal pár kroků vpřed. V okamžiku, kdy se Fersen pokusil přivolat pomoc, řekl mrazivým hlasem:

"Zbytečně byste si namáhal hlasivky, jsme tu sami. Vaši ochránci jsou na věčnosti."

Jeho hlas přesvědčil Fersena o tom, že mluví pravdu. Zmocnil se ho strach. Musí něco udělat!

"Co chcete? Nemám tu žádné peníze v hotovosti!"

Zatímco mluvil, udělal krok ke stolu, v jehož zásuvce ležela laserová pistole. Už se jí však nestihl dotknout. Cizinec k němu s překvapivou hbitostí přiskočil, levou rukou mu roztrhl kombinézu a pravou mu připlácl na břicho. Fersen ucítil slabé píchnutí a s údivem zíral na kovovou kuličku, která se mu přilepila na kůži. Jeho překvapený pohled se vrátil k návštěvníkovi, pak natáhl prst a snažil se neznámý předmět odstranit.

"Nedělejte to!"

Slova, vyřčená jako rozkaz, zarazila jeho pohyb. Tvář neznámého muže se zkřivila divokým úsměškem.

"Funguje to jako dotyková mina. Jestli se ji pokusíte vytrhnout, dojde k explozi. Jen já vás toho můžu zbavit, nebo vás zabít..."

Fersena zalil ledový pot. Přepadl ho panický strach, neodvážil se ani pohnout.

"Su... Sundejte to..." blábolil. "Dám vám všechno, co budete chtít... Peníze... Nechci umřít... Mám strach..."

Ray jen zavrtěl hlavou:

"Ale ne, neumřete. Alespoň ne teď. Chci jenom najít kapitána Stonea a slečnu Swensonovou... živé!"

Pleť Fersenova obličje dostala šedavou barvu.

"Já nevím... Není to moje chyba... Utekli... V dolu... Zával..."

Marku! Marku! Rayovy elektronické neurony byly silně přetíženy. Popadl svého zajatce za rameno a vrazil mu facku.

"Vymáčkni se nebo ti vytrhnu střeva!"

Jeho oči žhnuly nenávistí, když Fersen začal drmolit všechno, co věděl, o zajetí Elsy, Stonea, o moci krystalů, o úkladech Carole a Shermana, i o pronásledování uprchlíků do dolu.

"Nechtěli jsme je zabít," řekl nakonec. "Měli jen podepsat..."

Ray Fersena trhnutím postavil na nohy.

"Kde je ten důl?"

"Asi hodinu cesty vozem."

"Povedeš mě! Ale pozor! Při prvním podrazu vyletíš do vzduchu!"

Když vycházeli z domu, narazil Fersen na tělo svého zaměstnance. Podle jeho podivně zvrácené hlavy poznal, že má zlomený vaz.

"Nevěděl jsem, kolik tu máš lidí, a chtěl jsem se k tobě nepozorovaně dostat," vysvětloval mu Ray nepřírozeně nezúčastněným hlasem.

Napal svého zajatce do transvozidla a sám se posadil za volant. Nastartoval a prudce sešlápl plynový pedál, takže vůz s trhnutím vyrazil vpřed, až Fersen zaskučel hrůzou.

Půlhodina pekelné jízdy stačila k tomu, aby dojeli ke vchodu na pozemek. Ray ani nepřibrzdil, přejel přes kostru zničeného robota a pak dupl na brzdu, přičemž jeho pasažér znovu zařval strachy. Během několika minut zestárl o dvacet let. Bylo opravdu těžké poznat v tomhle vyděšeném starci mocného Edwina Fersena!

U zavaleného vchodu do důlního tunelu pracovali čtyři muži a po pravdě řečeno se nepřetřhli. O jejich aktivitě svědčily asi jen čtyři nebo pět odstraněných balvanů. Ray ve zlomku sekundy zhodnotil situaci.

Vypadalo to hůř, než si představoval!

"Vypadněte odsud!" zařval.

Místo toho k němu jeden z mužů vykročil a rozmáchl se krumpáčem. Ray ho smetl z cesty jedinou ranou. Jeho neurony byly přetíženy a systém, který mírnil jeho pohyby, v tuto chvíli nefungoval. Fersenův pochop měl pocit, jako by ho přejel buldozer. Úder ho odhodil asi o pět metrů dál, kde zůstal nehybně ležet. Nikdo z ostatních nenásledoval jeho příkladu.

Ray se zastavil u zavaleného vchodu, zavřel oči a použil svého psychického zesilovače. Třicet sekund... Minuta. Nedostal však žádnou odpověď.

"Třeba je Mark jen zraněný... v bezvědomí."

Otočil se k mužům, kteří se snažili vzkřísit svého kamaráda, a zasyčel:

"Zmizte! A svého šéfa vemte s sebou!"

Když viděl, že váhají, řekl Fersenovi:

"Ať poslechnou, nebo..."

Hrozba zabrala, Fersen spěšně odvolal své lidi a vydal rozkaz k odjezdu.

Ray se okamžitě pustil do práce. S pekelnou rychlostí a nevídanou silou zvedal kusy skály a házel je daleko za sebe. Po hodině postoupil o několik metrů kupředu. Když uviděl botu, zaklíněnou mezi kameny, ještě zvýšil úsilí, ale pak zjistil se sobeckým potěšením, že to byl jen další z Fersenových lidí. Potom narazil na obrovský kus skály, vážící několik tun. S tím nemohl nic dělat. Musel použít dezintegrátor i za cenu toho, že dojde k novému závalu. Nakonec se mu podařilo tuto překážku odstranit bez následků. Horká, dusivá vlna, kterou tento zákrok vyvolal, mu neubrala na síle. Pokračoval s divokou posedlostí a ani když přišla noc, nezmínil šílené tempo své práce.

14

"To je úžasné," vydechl Mark.

Úzká průrva ústila do rozlehlé jeskyně, kterou osvětlovalo několik reflektorů umístěných na stěnách a stropu sluje. Uprostřed tohoto přírodního sálu se na kamenném podstavci tyčil obří, kulovitý krystal o průměru téměř dvou metrů. Jeho povrch tvořilo nespočetné množství drobných fazet, které odrážely světlo v myriádách jiskřivých záblesků.

Vedle krystalu stál velký robot, z jehož pestře zbarveného vejčitého těla vyčnívalo asi třicet tykadlovitých výrůstků. V okamžiku, kdy se tykadla pohnula, zasáhly Marka psychické vlny:

"Pojď dál, jsi tu doma. Já jsem strážce krystalu."

Pozemšťané váhavě postoupili o několik kroků. Robot pokračoval:

"Cítím, že jsi vyčerpaný."

"Hlavně umírám zvědavostí."

"Vysvětlím všechno později. V tomhle stavu nejsi schopen se plně soustředit a mohlo by to pro tvé vědomí mít nežádoucí následky. Musíš si nejdřív odpočinout. Pokoje velmistrů jsou tamhle."

Jedno z tykadel ukázalo na kovové dveře ve stěně.

Mark a jeho přátelé přešli jeskyni. Instinktivně se přitom obloukem vyhnuli krystalu. Dveře pod tlakem jejich paží povolily a v okamžiku, kdy se zcela otevřely, zalilo je světlo. Nacházeli se v prostorné místnosti, vybavené pěti či šesti kulatými stolky s křesly. V rohu stála velká kovová skříň. Distributor potravin. Po jejich vstupu se automaticky zapnul, což dokládalo téměř neslyšné vrnění vycházející z jeho útroh.

"Neuvěřitelné!" neudržela se Elsa. "Zkusíme, jestli funguje. Přiznám se, že umírám žízni."

Mark objevil několik tlačítek. Nápis v neznámém jazyce nepochybně vysvětlovaly jejich funkci.

Náhodně jich několik stiskl a stroj jim postupně naservíroval sklenice zelené a růžové tekutiny a talíř s modrými rosolovitými krychličkami.

Opatrně to všechno ochutnali. Kdoví jestli tito záhadní velmistři neměli úplně jiný metabolismus, třeba na bázi kyseliny kyanovodíkové. Nápoje byly vychlazené a osvěžující, i když jejich chuť se dala těžko popsat. Modravé krychle byly naopak naprosto bez chuti. Nicméně uprchlíci, kteří v uplynulých čtyřiašedesáti hodinách nic nepozřeli, byli s nabídkou více než spokojeni.

Když se pohodlně uvelebili v křeslech, zaplavila je příjemná malátnost. Spánek se hlásil o slovo. Yuko,

který mezitím propátral nejbližší okolí, se vrátil a oznamoval:

"Objevil jsem fungující hygienický blok a několik dalších pokojů."

Elsa se s poněkud unaveným úsměvem zvedla.

"Věřím, pánové, že mě dovolíte, abych jako první vyzkoušela vymoženosti civilizace. Mám pocit, že mi kombinéza už natrvalo srostla s kůží. Můžete se mezitím podívat, jestli by se tu nenašlo něco na převlečení."

Asi za dvacet minut se její hlava objevila v pootevřených dveřích.

"Už je volno," zasmála se. "Dobrou noc."

Mark se nenechal pobízet. Setrval dlouhé minuty pod vodní clonou, která příjemně masírovala jeho pokožku a odplavovala z ní zaslou krev, prach a pot.

Po vlažné sprše si oblékl koupací plášť, který mu automatické zařízení samo nabídlo. Velmistři měli zjevně smysl pro komfort!

Vešel do chodby a váhavě se rozhlížel, kterou ložnici by si měl vybrat. Vtom se pootevřely jedny dveře a za nimi se objevila tvář Elsy.

"Pojď ke mně," pronesla šeptem.

Když vešel do místnosti, zastoupila mu cestu. Rozepnutý župan jí pomalu klouzal s ramen. Mark jí přitiskl k sobě. Jemně se políbili.

"Marku, nevím, co nás v nejbližších chvílích čeká, ale chci tenhle nečekaný odklad využít..."

A pomaloučku, s kočičí vlácností se natáhla na lůžko, držíc přitom svého druha za ruku. Jemně ho k sobě přitáhla. Jejich nahá těla se dotkla a Mark cítil, jak jeho únava rychle mizí.

"Celé ty dlouhé hodiny, co jsem byla zavřená ve Fersenově sklepě, jsem odolávala psychickému nátlaku krystalu jenom díky tomu, že jsem na tebe neustále myslela. Prožila jsem znovu každou naši společnou minutu od našeho prvního setkání na Venusii. Vzpomínáš si na ten večer, kdy jsme se jako nějací gymnasté milovali na břehu bazénu, zatímco naši seriózní hosté nás očekávali v salónu?" svěrovala se šeptem Elsa.

Mark ji políbil na čelo.

"Čekají nás ještě krásné chvíle, to ti slibuji."

Vášnivě se k sobě přitiskli a jejich vědomí se propadalo do divokého víru...

Carole rychlým krokem prošla otevřenými dveřmi Fersenovy kanceláře. Spatřila jejího majitele usazeného v nepřírozené poloze v křesle. Nohy měl natažené před sebe a na holém břiše mu ležel podivný lesklý předmět. Obličej měl zmáčený potem a před očima se mu rýsovaly velké, tmavé kruhy.

"Co se děje?" promluvila nakvašeně mladá žena. "Proč nikdo neodpovídá ani tady, ani v dole? Co děláš tady, když máš dohlížet na své lidi?"

Když se nedočkala odpovědi, zlostně dupla podpatkem střevíce o zem.

"Vzpamatuj se! Ted' není vhodná chvíle na spaní. Kde jsou tví lidé?"

Fersen udělal rukou beznadějné gesto.

"Odešli, jsou mrtví..."

Stísněným hlasem nesouvisle blábolil.

"Dábelské stvoření... noční můra... neuvěřitelná síla... objevil se tady... Juan, Patterson jsou mrtví..."

Odvlekl mě do dolu... Vyhnal ty, co tam pracovali... Utekli do města a mě tady nechali samotného."

Znepokojená sekretářka si teprve teď všimla malého lesklého předmětu na Fersenově břiše. Mechanicky k němu vztáhla ruku.

"Néé!" zařval vyděšený muž. "Je to přísavná mina. Když se jí dotkneš, exploduje. Může jí na dálku odpálit, kdy se mu zachce. To je hrůza!"

"Kdo proboha?"

"Nevím, nikdy předtím jsem ho neviděl. Neřekl mi své jméno a já nebyl právě v situaci, abych mohl klást otázky."

"Polda? Nebo agent Vesmírné policie?"

"Myslím, že ne. Hledal Stonea. Jestli najde jeho mrtvolu, nechci pomyslet na to, co se stane."

"A ty tady dřepíš a nic proti tomu neděláš!"

Fersen se hystericky rozesmál.

"A co asi můžu dělat s tímhle krámem na břiše, ty kozo. Každou vteřinu to může vybuchnout!"

Carole sebrala z psacího stolu dlouhý jezdecký bičik a nervózně jím začala t'ukat do špičky své pravé boty.

"Něco se podniknout musí! Jestli ten chlap je sám v dole, je třeba toho využít a napadnout ho.

Nemůžeme nechat nějakého šílence, aby zničil celou naši práci!"

"Když se bude cítit ohrožen, klidně mě zabije, vyhodí mě do povětří. Jsem si jistý, že neblafoval."

Protože se zdálo, že tento argument na jeho milenkou příliš nezapůsobil, Fersen rychle dodal:

"Když mě zabije, doplatíš na to taky, přijdeš o všechno."

Carole neodpověděla, bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí. Její tvář však hovořila dost výmluvně.

Oči se jí nebezpečně zaleskly.

"Nemyslím, že bych dopadla zase tak špatně," promluvila až příliš tichým hlasem. "Vzpomínáš si na darovací smlouvu, kterou jsi mi jednoho večera, když jsi měl hroznou chuť se se mnou pomilovat, podepsal?"

"Je neplatná. Není datována a nezaregistroval jsem ji u centrálního počítače."

Smyslné rty jeho společnice se zkrivily do jízlivého úsměšku.

"Mám pocit, že ses dopustil nepatrné chybičky. Hned druhý den jsem zařídila všechno potřebné, aby smlouva byla platná. Dokonce jsem i ze svého zaplatila registrační poplatky. Jenom jsem ti to zatím nestačila povědět, byl jsi pořád tak hrozně zaneprázdněný. Nechtěla jsem tě s tím unavovat," dodala ironicky.

"Děvko!" zasípal Fersen. "Jsi prohnanejší, než jsem si myslel."

"Už dost těch důvěrností," přerušila ho Carole. "Co jsme si, to jsme si, teď se naše cesty rozcházejí."

Postoupila o krok kupředu s pohledem upřeným znechuceně na strachem strhanou tvář svého exmilence. Potom se její paže nečekaně vymrštila. Rukojet' jezdeckého bičiku s hroznou přesností udeřila do předmětu na Fersenově břiše.

Síla výbuchu odmrštila sekretářku až za psací stůl. Ohnivý záblesk byl doprovázen bolestným zavytím Fersena. Místnost naplnil nesnesitelný pach spálené kůže. Tělo oběti sebou několikrát škublo a pak znehybnělo. Zuhelnatělou pokožkou na několika místech prosakovaly kapky rudé krve.

Carole se rychle vzpamatovala. Zkusila, zda videotelefon funguje a když se přesvědčila, že výbuch jej nepoškodil, vytočila číslo.

"Pane Shermane, máme problémy. Nějaké neznámé individuum zavraždilo Fersena a ukrylo se v dole. Pokud chceme nalézt tělo paní Swensonové, budu muset požádat guvernéra a jeho gardu o pomoc.

Počítám s vaší podporou."

"Myslel jsem, že guvernér je vám zcela oddán."

Žena nervózně zavrtěla hlavou:

"Vypadá to, že působení krystalu nějak ztrácí na účinnosti. V daném případě je vaše intervence nezbytná, jinak nezískáme to, co chceme."

Finančníkovy rty se stáhly do úzké štěrbin. Odpověď zazněla suše a neosobně.

"Lituji, ale situace se změnila i z mého hlediska. Navázal jsem jistá spojení a spolu se svými přáteli nyní kontroluji více než 40 procent kapitálu banky. A vzhledem k tomu, že slečna Swensonová nepověřila nikoho plnou mocí, poskytuje nám to solidní většinu. Osobně proto dávám přednost, aby byla prohlášena pouze za pohřešovanou: to stabilizuje situaci na několik let, zatímco kdyby byla úředně mrtvá, otevřelo by to pozůstalostní řízení, byl by jmenován dočasný správce jejího majetku a vůbec by to způsobilo řadu komplikací..."

Carole chtěla něco říci, ale Sherman jí předešel:

"Bude lepší, když za našimi kontakty uděláme definitivní tečku. Neznám vás, nikdy jsem vás neviděl.

Sbohem! Za hodinu opouštím Terranii XIX."

Carole vzteky bez sebe zavěsila a několikrát rychle přešla místnost sem a tam. Potom se zastavila a dlouze se zamyslela. Zdvihla znovu sluchátko a vytočila číslo kapitána Linga. Z nepřítomného pohledu policisty pochopila, že má ještě šanci. Hlasitě a zřetelně promluvila:

"Na dül slečny Swensonové někdo zaútočil. Musíte se tam okamžitě přesunout se všemi muži, které máte

k dispozici. Viníci musí být na místě zabiti... Na místě zabiti."

"Ale jenomže..."

"Je to rozkaz! Zabít na místě... Musíte poslechnout... Poslechnout!"

Lingův pohled se ještě více zakalil.

"Poslechnu," mumlal si. "Poslechnu, je to rozkaz..."

15

Mark vyprázdnil svou sklenici a obrátil se k Yukovi: "Půjdeme se podívat na našeho přítele. Několik informací by neuškodilo."

Comandant souhlasil. Elsa ještě vyspávala. Načerpávala síly, které ztratila během svého věznění a útěku a... shledáním se svým milým.

Když Mark vstoupil do velkého sálu, jeho neurony okamžitě zaregistrovaly cizí myšlenky:

"Dobrý den, příteli, jsem rád, že jsi si odpočinul a cítíš se dobře."

"Díky! Chceš mi odpovědět na několik otázek?"

"Jsem zkonstruován tak, abych se podřídil psychickým stimulacím, pokud jsou dostatečně silné."

"Jak dlouho už existuje tato základna?"

"Počítáno místním časem, přistáli tady velmistři před 2854 roky třemi měsíci, dvanácti dny..."

"Ušetři mě minut a vteřin," přerušil ho poněkud ironicky v myšlenkách Mark.

"Chci být jenom přesný. Během tří měsíců vybudovali tuto základnu, jejíž část jsi objevil. Potom tady umístili tenhle velký krystal. Jeho úkolem je předávat psychické vlny, které do něho vstupují, všem menším krystalům, rozptýleným po okolí hory."

"A co to má za smysl?"

"Velmistři válčili s obyvateli jiné planety a tady soustředovali nepřátelské zajatce. Nepotřebovali, aby je někdo hlídal, krystaly rozeseté téměř všude to vyřídily samy - přinutily psychickým působením zajatce k poslušnosti."

"Takže tohle byl vlastně obyčejný zajatecký tábor?"

"Spíše zásobovací a velící centrum, něco jako štáb. Zajatci bydleli venku. Jejich obydlí už zničil čas. Žilo tady až 10.000 osob."

V přicházejících myšlenkách se dala postřehnout jistá hrdost.

"Jednoho dne však přiletělo velké množství kosmických lodí a základna byla evakuována. Mezi válečnickými stranami bylo podepsáno příměří. Protože však nikdo nevěděl, jestli bude trvalé nebo jenom dočasné, nechali mě tady pro všechny případy hlídkovat. Ale velmistři se už nikdy nevrátili. Před dvěma roky jsem prostřednictvím malých krystalů zaznamenal útržky myšlenek, tak jako kdysi, když tu byli vězňové. Okamžitě jsem reaktivoval ústřední krystal a znovu zahájil přenos příkazů k poslušnosti. Když ke mně dolehl tvůj příkaz, myslel jsem, že se vracejí moji někdejší vládci, velmistři, ale rychle jsem si uvědomil, že ty jsi někdo jiný."

"Jak je možné, že základna existuje a funguje ještě po osmadvaceti stoletích?"

"Generátor disponuje energetickými zdroji ještě nejméně na dvě tisíciletí a já zajišťuji jeho údržbu. Je třeba, aby velmistři, až se vrátí, našli všechno v bezvadném stavu."

Mark uvažoval o možném dosahu svého objevu.

"Můžeš své vládce kontaktovat?"

"Ne, nemám žádný program, který by to umožnil."

"Víš alespoň, kde žijí, jaká je jejich mateřská planeta?"

"Neznám odpověď. Jsem pouze domácí robot."

Mark se podvědomě usmál.

"Ale zatraceně výkonný. Jak jsi dokázal zařídit zával ve štolě?"

"Když chci, mohu vybudit určité krystaly tak, že explodují. Na přehrazení cesty tvých pronásledovatelů jich stačilo pětadvacet."

"A jak jsi nám otevřel cestu až sem?"

"Použil jsem stejný způsob, jenom jsem musel pracovat přesněji a opatrněji."

"Můžeš nám pomoci dostat se odsud?"

"To bude velice snadné. Existuje odsud jeden východ."

"Jak je možné, že ho dosud zvenčí nikdo neobjevil?"

"Nemyslím tím východ v pravém slova smyslu, s dveřmi či chodbou. Funguje to na principu molekulární disociace a..."

Robot se v půli věty zarazil. Dříve, než se Mark stačil zeptat, co se stalo, pokračoval:

"Zvláštní, zachytil jsem nějaké vysílání... Velice silné... V jeden moment jsem si dokonce myslel, že je to od skutečného velmistra... Ale není. Je to určené tobě."

Mark zavřel oči a zkoncentroval svou mysl.

"Nic necítím."

"Za to může krystal. Absorbuje veškeré emise, jejichž frekvence je jiná než jeho."

O několik okamžiků později se z průrvy vedoucí do chodby vynořila postava pokrytá silnou vrstvou prachu. Mark nevěřil svým smyslům.

"Rayi, Rayi," vydral se mu konečně z hrdla hlasitý výkřik.

Zaprášená silueta se nejdříve zarazila jako zasažena elektrickým proudem a potom se vrhla vpřed.

"Marku! Konečně! Už jsem měl vážně strach..."

Pozemšťana neudivil tento citový výlev u androida dosti nečekaný. Ray ale nebyl obyčejný stroj, o tom byl Mark přesvědčen a měl pro to bezpočet důkazů.

"Jak jsi se sem dostal?"

"Zpřevracel jsem tuny kamení a skal a celou dobu se bál, že pod některým úlomkem objevím tvou mrtvolu. Za celou dobu své existence jsem nebyl takhle znepokojen."

Objevila se Elsa, čerstvá a odpočínutá. Když poznala Raye, vykřikla radostí.

"Rodinka je zase pohromadě," smála se.

Pod palbou Markových otázek popsal Ray podrobně přátelům svou anabázi, počínaje okamžikem, kdy ho Paul Sterman reaktivoval.

"Vypadá to, že Neuman byl velice kooperativní," poznamenal Mark.

"Spíše mazaný," uvedla věc na pravou míru Elsa. "Nemohl zasáhnout přímo a oficiálně, ale věděl, že Ray se tě pokusí nalézt, i kdyby k tomu měl použít nelegální prostředky."

K Markovi v ten okamžik dorazily robotovy myšlenky.

"Pozor, přáteli. Zaregistroval jsem slabé psychické vlny. Jsou to lidé... U vchodu do dolu... Strach..."

Nenávist... Vypadá to na policisty... Mají rozkaz střílet bez výstrahy... Na každého, na koho narazí..."

První zareagoval Rayi:

"Fersen, nebo spíše Carole... Poštvala na mě kapitána Linga. Nemůžeme je nechat přijít až sem. Chceš, abych je zlikvidoval? S mým dezintegrátorem to není žádný problém."

"Jsou v tom v podstatě nevinně a mrtvých už bylo až dost," odmítl nabídku Mark. "Krom toho existuje jiné řešení..."

Obrátil se na robota:

"Můžeš způsobit nový zával, který by zablokoval přístupovou cestu, po níž jsme sem přišli?"

"Přirozeně! To je práce ani ne na minutu."

Temné dunění zakrátko potvrdilo jeho slova.

"Cesta je přehrazená," hlásil robot.

"Díky," řekl Mark. "Upozorni mě, až se policisté vzdálí."

Elsa se starostlivým výrazem v obličeji vyslovila nahlas svoje znepokojení:

"Co budeme dělat? Jestli jsem tomu dobře rozuměla, Angus Shore, policie a dokonce i guvernér jsou ovládáni našimi nepřáteli. A Neptun je v rukou dalšího darebáka."

Ray měl řešení, se kterým se okamžitě svěřil.

"Teď už můžeme požádat o pomoc Vesmírnou policii. Tato cizí základna nespadá pod pravomoc guvernéra Terranie XIX, ale patří přímo pod pravomoc ministerstva pro intergalaktické záležitosti."

"To je výborný postřeh," zazubil se Mark. "Jednou budeš jmenován honorárním diplomatem."

Elsa však rychle ztlumila jeho nadšení:

"Jak se ale chcete spojit s Neumanem? Všechny subprostorové vysílače jsou pod kontrolou těch banditů."

"Mám jednu přítelkyni, která by nám možná mohla pomoci," usmál se android. "Až se setmí, a pokud bude cesta volná, můžeme ji navštívit. Musíme ještě jenom pár hodin počkat."

"Můžeš toho využít k prozkoumání základny a k pořízení záznamů. Podiskutuj si také s naším přítelem robotem a snaž se od něho získat co nejvíce informací o velmistrech a jejich civilizaci. Odborníky to bude určitě velice zajímat."

Elsa se nenápadně přitočila k Markovi a vzala ho za ruku: "Vzhledem k tomu, že před sebou máme ještě několik hodin čekání, měla bych jistý návrh, jak tento čas co nejlépe využít..."

16

Carole s jistým zadostiučiněním hleděla na ztmavlou obrazovku videotelefonu. Ling ji zbaví jejich nepřátel. Kdo to ale vlastně je? Tato otázka ji znepokojovala. Byli to titíž, kteří zabili Leea a Surka? Nakonec lhostejně pokrčila rameny. Kapitán už to nějak vyřeší. Teď se musí co nejdříve vrátit do své kanceláře a počkat si, jak se události vyvinou. Až vyjde najevo smrt Fersena, předloží darovací smlouvu a jeho majetek jí spadne do klína. I bez dolu to představovalo slušné jmění, zvláště pro mladou dívku, která se na této planetě vylodila před třemi roky z astronefu jen s tím, co měla na sobě. Navíc měla další odvážné plány a nechtěla v žádném případě ustrnout na půli cesty. Guvernér byl vdovec, sice už trochu starý, ale ještě celkem zachovalý. Když bude mít štěstí a najde několik aktivních krystalů... Manželka guvernéra, to vůbec neznělo špatně... A proč by konec konců nemohla jednou převzít jeho úřad? Násilím přerušila příjemné snění. Čekala ji ještě spousta práce. Vrhla poslední pohled na mrtvého Fersena, v jehož očích se i po smrti zračila prožitá hrůza a vstala ze židle.

V okamžiku, kdy chtěla opustit místnost, znehybněla. Ve dveřích stáli dva muži. Jeden byl velký, ramenatý blondák, druhý, o něco starší a menší, měl tvář zarostlou černým plnovousem.

"Co jste zač?" zeptala se stručně.

Blondýn se zašklebil:

"Máte moc špatnou paměť. Je to pár hodin, co jsme dorazili na Terranii XIX a vy jste nám poradila, že tady najdeme práci."

"Jak to vypadá," zavtipkoval druhý, a ukázal na mrtvolu, "jsme nezaměstnaní ještě dřív než jsme začali pracovat. Škoda, docela by se nám tady líbilo, zvláště kdybyste nás často navštěvovala."

"Vraťte se se mnou do Palmer-Ville. Najdu vám jinou práci."

Chtěla vykročit, ale vetřelci jí zastoupili cestu. Carole na okamžik zaváhala.

"Pospěšme si," pobídla je znovu. "Mohu vám slíbit i náborový příspěvek."

Její hlas už ale nezněl tak jistě. Pohled obou individuí způsobil, že se jí sevřel žaludek.

"Líbilo by se ti pracovat pro nějakou ženskou?"

Jeho společník zavrtěl odmítavě hlavou a zachechtal se: "Ani moc ne! Na Zemi to bylo spíš naopak a tyhle děvenky makaly pro mně."

Udělal krok vpřed, takže Carole musela ustoupit. - "Co vlastně chcete," rozkřičela se nepřírozeným hlasem, protože strach jí stáhl hrdlo.

"Vybrat si naši prémii... v naturáliích," řekl blondák a tváře mu zrudly vzrušením. "Musíš nás chápat, v lapáku jsme neměli možnost si zašpásovat. Potom na kargonefu sice možnost byla, ale nějaký imbecil nám ji svým příchodem překazil."

"To je směšné," zmobilizovala žena poslední zbytek své odvahy. "Tady vám policie nic neodpustí a kapitán Ling je můj přítel!"

Její pohružka vyvolala jen ironické pokývání hlavou. Kriminálníci nasadili zarmoucený výraz, který však netrval dlouho. Vousáč vyprskl:

"Asi bys nechtěla, aby se od nás tvůj přítel dozvěděl, žeš odpálila granát ležící na břiše tady toho pána," ukázal kriminálník na mrtvolu Fersena. "Myslím, že by to vašemu přátelství dost uškodilo."

Srdce Carole tlouklo jako zběsilé. Musí najít nějaký způsob, jak se těch gaunerů zbavit.

"Dost bylo flirtování," ukončil její úvahy blondýn.

Jediným rychlým pohybem uchopil ženu za paži a strhl ji k sobě. Carole se bránila, chtěla ho druhou volnou rukou udeřit do tváře. Chytil ji za zápěstí a zkroutil jí ruku za záda.

Potlačila stěží výkřik bolesti. Vousáč se iniciativně zapojil do nerovného zápasu. Uvolnil magnetický

uzávěr její plátěné kombinézy a trhl prudce dolů. Objevila se řadra a holé břicho. Potom ji oba násilníci povalili na zem. Kopala, kousala, škrábala, ale všechno bylo marné. Netrvalo dlouho a její paže, natažené za hlavu, zaklekl menší z banditů. Obrovská síla roztáhla její kolena a světlovlasý obr na ni nalehl celou vahou...

Před těžební jámou dal kapitán Ling svým mužům rozkaz, aby se rozvinuli do rojnice. Všude byly viditelné stopy prudkého boje. Policisté postupovali pomalu. Překvapilo je, že nenarazili na odpor a obávali se nějaké léčky. Postupně prohledali vnější ubytovny a haly a nakonec se shromáždili před vchodem do hlavní štolý.

"Je tady několik mrtvol, kapitáne. Jsou k nepoznání zohavené. Vypadá to, že je někdo vyprostil ze závalu."

"Viníci tohohle masakru budou tam uvnitř. Musíme to prohledat."

Ukázal na dva muže a vyzval je, aby vystoupili z řady. "Nezapomeňte na rozkaz. Okamžitě bez výstrahy střílet."

Ling si hřbetem ruky otřel zpocené čelo. Už dva dny mu od hrozné migrény třesla hlava. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl. Potom se mu z ničeho nic zdálo, jako by se nějaký hustý oblak zahalující jeho mozek začal trhat. Co vlastně dělá v těchto místech? - Poslouchat... Poslouchat... Koho? A proč vlastně?

Polohlasně si opakoval otázku, která mu náhle vytanula na mysli a nemohl se zbavit nepříjemného pocitu, že na něco zapomněl. Migréna zmizela, ale stále nechápal, co ho sem přivedlo. Dva policisté pokrytí prachem vylezli ze štolý hlasitě kašlající.

"Šéfe, nikdo tam není. Zřítla se další část chodby a dál se jít nedá."

Ling pohlédl na slunce sklánějící se k obzoru.

"Udělejte tady fotodokumentaci. Vrátime se sem zítra. Cestou zpátky se ještě zastavíme na Fersenově pozemku. Možná nám k tomu všemu něco řekne."

Oknem pronikaly paprsky zapadajícího slunce. Carole natažená na břicho na koberci těžce oddychovala. Ostrá bolest jí rvala útroby. Asi metr od ní leželi na zemi její mučitelé zmožení únavou a alkoholem. Vyspávali po svém "výkonu" a láhvi whisky, kterou v kanceláři objevili. Celé hodiny musela trpět jejich brutální nájezdy. Jakmile jeden skončil, vystřídal ho druhý. Trvalo to celou věčnost. Mladá žena měla ve svém životě už hodně milenců, ale žádný nebyl tak bezohledný a zvrácený. Byli jak divoké šelmy v říji. Cítila se ponížena, pošpiněna jako nikdy předtím. Divoká nenávisť, která ji zaplavila, jí dodala sílu. Pokusila se plazit... po centimetrech. Roztřesená vyčerpáním a zmáčená potem se po chvíli ocitla na úrovni psacího stolu.

Ted' se musí pokusit postavit na nohy. Musí! Její pravá ruka uchopila nohu stolu. Nikdy to nedokáže. Nemá dost sil. Zaťala zuby.

"Nenávidím je, nenávidím..."

Najednou zjistila, že klečí. Hlavu měla v úrovni desky stolu. Zásuvka. Musí jí otevřít tise. Lehce zatáhla za držadlo. Srdce jí nepravidelně bušilo, dýchala přerývaně. Konečně mohla vsunout ruku dovnitř. Její prsty se sevřely na pažbě laserové pistole. Poslední úsilí. Konečně držela zbraň v roztřesené ruce. Pomohla si druhou rukou. Hlaveň se sklonila směrem k vousáčovu čelu. Spal s otevřenými ústy. Copak se mu asi zdá, pomyslela si ironicky. Potom divoce stiskla spoušť. Vyšlehl červený paprsek. Uprostřed čela se na ni zašklebilo třetí, černé oko.

A teď ten druhý. Blondák, probuzený svistem výstřelu, byl v mžiku vzhůru. Ve zlomku sekundy postřehl kymácející se hlavě pistole, která se natáčela směrem k němu. Jeho reflexy byly mnohem rychlejší, než by se vzhledem k jeho váze dalo čekat. Jedním skokem se vrhl na Carole a obrátil zbraň proti ní právě v okamžiku, když stiskla spoušť. Paprsek ji zasáhl do levé části hrudníku a její tělo se pomalu svezlo na zem. Byla mrtvá.

Muž jí vytrhl pistoli z ruky a postavil se.

"Krávo!" zamručel a otřel si zpocené čelo.

Pak přistoupil ke svému společníkovi, aby se přesvědčil, zda je skutečně mrtev.

"Škoda! Byl to docela fajn kámoš a měl plno zajímavých nápadů... No, nic, nemá cenu tady dál tvrdnout."

Rychle prohledal kancelář. Výsledkem jeho pátrání byl nepříliš objemný svazek dolsů.

"Na pár dnů to bude stačit a pak se uvidí."

Potom spěšně opustil místnost. Venku ho oslepilo zapadající slunce a tak hned nezpozoroval dva transportéry, které stály před domem. Když konečně rozeznal uniformy policistů, instinktivně zvedl svou zbraň. Jeho paže však ztřnulá v půli cesty. Tři laserové paprsky mu provrtaly hrudník a břicho. Zavrával a padl na kolena. Druhá salva učinila všemu konec.

Policisté vyplnili do písmene rozkaz svého nadřízeného. Nejdřív střilet a teprve potom varovat.

"Proč jsem vlastně vydal takový rozkaz?" ptal se zoufale sám sebe Ling.

Jeden z policistů, kteří mezitím vnikli do domu, se objevil ve dveřích. Bylo vidět, že je mu nanic.

"Je to hrůza... hrůza," blábolil a začal zvracet.

17

"Za deset minut jsme tam," ozval se Ray.

Když padla noc a robot je ujistil, že už neregistruje blízkost nepřátelského vědomí, opustili pozemšťané poměrně snadno jeskyni. Potom Ray použil svého antigravu k vyproštění jednoho transportéru, který tu policisté zanechali svému osudu.

Jejich objevení se na farmě Strommových vyvolalo pozdvižení. Ellen se vrhla Rayovi kolem krku a políbila ho bez váhání na ústa. (Což vyvolalo poněkud ironický úsměv Marka.)

Když skončilo vzájemné představování, navrhla Rosy, že jim připraví něco k jídlu.

"Děkuji," odmítl s povděkem Mark, "ale už jsme večeřeli."

"Pojďte tedy alespoň na skleničku," nedal se odbýt Chuck. "Mám tady místní pálenku ne nepodobnou whisky!"

"To nemůžeme odmítnout!"

Mezitím Ray vysvětloval Ellen, jaký mají problém.

"Potřebujeme se velice nutně spojit se Zemí. Můžeš mě půjčit svoje videorádio?"

"To je samozřejmé, ale už se neobáváš odhalení?"

Mark se s vážným výrazem vmísil do hovoru:

"Je docela možné, že naši protivníci stále ještě odposlouchávají frekvenci určenou pro spojení s Vesmírnou policií. Bude jistější, když použijeme kanál určený pro Službu pro dohled nad primitivními planetami. Není důvod, proč by se o něj měli zajímat."

Přesunuli se do pokoje Elleny. Ray rychle nastavil přístroj na patřičnou frekvenci a Mark k němu připojil svůj modulový přijímač S.D.P.P. Na obrazovce se objevil nakvašený obličej mladého rusovlasého důstojníka, který měl službu operátora:

"Nevěděl jsem, že jste na akci, kapitáne Stone."

"Spojte mě s generálem Khovem," ignoroval jeho narážku Mark.

Zrzek nasadil ironický úsměv.

"Předpokládám, že nevíte, že v New Yorku jsou dvě hodiny ráno a generál již dávno odešel domů."

"Trvám na své žádosti."

"Vím, že patříte ke generálovým dobrým známým, ale nic se nemá přehánět. Až vás vyrazí, stěžujte si sám na sebe."

Po těchto slovech zmizel operátor z obrazovky. Uběhlo několik nekonečných minut a na displeji se objevila tvář Khova. Generál byl téměř dvoumetrový kolos vážící dost přes metr, s úplně holou lebkou. Po svých dávných mongolských předcích podědil šikmé, jako uhel černé oči.

Jeho rty se stáhly do ironického úsměšku, když poznal Marka.

"Blahopřeji, kapitáne," pronesl mrazivým hlasem. "Překonal jste svůj vlastní rekord! Vidím, že i když nejste ve službě, najdete si prostředek, jak mě vzbudit v tu nejnemožnější hodinu."

"Je mi to hrozně líto, generále, ale potřebuji, abyste předal spěšnou zprávu admirálu Neumanovi."

Mark stručně, ale přitom barvitě vylíčil, co se od jeho i Rayova příchodu na Terranii XIX seběhlo. Když skončil, Khov si neodpustil komentář:

"Krystal, který ovládá lidské mozky, zmizelá civilizace, pár mrtvol, to se může přihodit jenom vám... Proč si neužíváte volno někde na pláži u moře jako většina vašich kolegů? A ne aby vás napadlo, že za to ještě dostanete náhradní volno."

"Generále, mohl bych..."

"Vyříd'te Rayovi, ať pošle urychleně podrobné hlášení."

Potom s výrazem hlubokého zadostiučinění Khov dodal: "A teď si zase já dopřeji potěšení vzbudit Neumana. Protože to byl on, kdo měl ten skvělý nápad poslat za vámi vašeho androida, bude spravedlivé, když se o vašich objevech dozví co nejdříve. Počkejte si na jeho rozkazy. Řeknu mu, aby z bezpečnostních důvodů použil naši frekvenci."

Khovova tvář zmizela a na obrazovce se opět objevil operátor:

"Vypadá to, že pro tentokrát jste vyvázli ještě dobře, ale dejte na mou radu, nic se nemá přehánět... Jsem připraven zaregistrovat vaše záznamy."

Mark uvolnil místo Rayovi. Ten se po odvysílání nahrávky vrátil k ostatním do obývacího pokoje. Rosy, poněkud rozpačitá přítomností Elsy, nejistě navrhla:

"Myslím, že byste mohla sdílet ložnici společně s Ellen. Muži mohou spát tady nebo ve stodole."

Ellen okamžitě zareagovala:

"V žádném případě. Slečna Swensonová si potřebuje odpočinout sama. Do stodoly půjdu já a Rike mě bude dělat osobní stráž."

Aniž by vyčkala na odpověď, vyšla ven, držíc za ruku Raye.

Na přání Rosy se ráno všichni sešli v jídelně, kde je čekala vydatná snídaně. Ellen pomáhala paní domu obsluhovat hosty. Mark, který měl možnost vidět ji jen velmi krátce v den svého příchodu na Terranii XIX, byl překvapen změnou, která se s ní udála: doslova zářila štěstím. Ray naopak vypadal zaraženě, viditelně nebyl ve své kůži. Vyslal svému příteli psychickou zprávu:

"Ještě jsem nestačil říct, že jsem android. Bojím se, jak na to bude Ellen reagovat."

"Pokračuj zatím ve své roli, přinejmenším do té doby, než obdržíme rozkazy od Neumana."

Chuck zapjal malý holografický televizor.

"Teď je právě čas regionálního zpravodajství," vysvětloval. "Možná se dozvíme něco o tom, co se děje v Palmer-Ville."

Hlasatel s vážnou tváří právě oznamoval:

"Včera se v našem městě odehrálo hrozné, krvavé drama. Pan Fersen, dva jeho zaměstnanci a jedna mladá žena byli brutálně zavražděni dvěma propuštěnými trestanci, kteří se nedávno vylodili v Palmer-Ville. Kapitán Ling a jeho lidé bohužel dorazili na místo činu příliš pozdě, než aby mohli této hrozné události zabránit. Zneškodnili však jednoho z vrahů, který se pokoušel uprchnout."

Následovala série otřesných záběrů.

"Pěkná řezničina," vyslal Markovi Ray. "Alespoň se tam nemusím vracet pro svůj granát."

Rosy se neudržela a vykřikla, když poznala muže, kteří ji napadli v nákladní lodi.

"Už se alespoň nemusíte bát, že je potkáte ve městě," podotkl s uspokojením Ray.

Moderátor skončil vášnivým proslovem o nebezpečích, která by jejich planetu čekala, kdyby poskytovali azyl podobným individuům ze Země.

"Osud k nám byl tentokrát víc než shovívavý," pomyslel si Mark. "Při troše štěstí se v tom už policie nebude příliš hrabat a Ray si ušetří další vysvětlování."

Z vedlejšího pokoje k nim dolehl bzučák signálního zařízení videotelefonu. Došlo k něčemu, v análech Vesmírné policie téměř nevídanému - admirál Neuman se usmíval.

"Jsem velice rád, že jste v pořádku, kapitáne. Nezapomeňte ode mne pozdravovat slečnu Swensonovou."

"Děkuji, že jste za mnou poslal Raye, admirále."

"Víte stejně dobře jako já, že by se za vámi vypravil i kdyby měl nějaký astronef ukrást! Já jsem mu jenom trochu usnadnil práci."

Potom Neuman opět zvažněl:

"Možná ani nevíte, jaký rozruch vyvolalo vaše hlášení na Zemi. Prezident, kterého jsem osobně informoval, okamžitě kontaktoval guvernéra Terranie XIX. Ten připustil, že se již nějaký čas cítí velmi

unaven a že trpěl poruchami paměti. Souhlasil proto s pomocí Vesmírné policie."

"Krystaly už nejsou nebezpečné od chvíle, kdy jsem uzavřel jistou dohodu se svým přítelem a jejich strážcem - robotem. Nicméně pro jistotu by bylo lepší, kdyby vaši lidé vyhledali a dali vyšetřit všechny, kteří byli pod jejich vlivem."

"Už se na tom pracuje! Plukovník Parker, velitel křižníku dostal příslušné instrukce. Měl by přistát na astroportu asi za tři hodiny."

Admirál si všiml udiveného Markova pohledu a upřesnil: "Když jsem byl seznámen s vaší, bohužel ne zcela srozumitelnou depeší, vyslal jsem pohotovostní jednotku do solárního systému Terranie XIX. Měla rozkaz ukrýt se za pátou planetou a očekávat zprávy od Raye nebo mého agenta. Předpokládám, že jste se setkali a že teď právě využíváte jeho nebo vlastně její vysílač."

"Rád bych podotkl, že její totožnost první odhalila Carole a nebýt Raye, nejspíš by už nebyla mezi živými," neodpustil si Mark.

Admirál to přešel bez komentáře.

"Jakmile to bude možné, vraťte se se slečnou Swensonovou na Zemi. Přípravuje se tady komise specialistů, která bude mít za úkol prostudovat vámi zasláné údaje o neznámé civilizaci a její členové vám určitě budou chtít položit řadu otázek. Později se přesunou i na Terranii XIX. Měl byste je doprovázet, protože jste jediný, kdo je schopen komunikovat s tím podivným robotem. Vaše dočasné přeražení a pověření pro zvláštní misi projedná s Khovem přímo prezident. Neměl by to tedy být žádný problém."

"Rozumím, admirále!"

"Moment, ještě maličkost. Vyříd'te Ellen, ať mi posílá svá hlášení tak jako dřív."

Mark našel své přátele shromážděné ve velkém příjmacím pokoji. Ve stručnosti je seznámil s obsahem rozhovoru, který měl s Neumanem.

"Takže se můžeme vrátit do města," reagovala Elsa a vstala.

"Ještě okamžik! Pokud nebudou mít naši hostitelé nic proti tomu, raději bych tady ještě pár hodin zůstal..."

"Jste tady doma," přerušil ho Chuck.

"Proč? Co se děje," divila se Elsa.

"Nemáme ponětí, jestli Carole za sebou nenastražila nějaké pasti, které by mohly sklapnout, i když už nežije. Mazaná na to byla dost. Proto bych raději počkal, až přistane plukovník Parker se svými muži a trochu to tady pročešá," vysvětloval Mark.

Elsa to přikývnutím schválila.

"A co kdybyste se zatím porozhlédli po mém malém panství," zval je srdečně Chuck.

Za hodinu už se Mark a Elsa procházeli po pozemcích Strommovy rodiny. Jejich největší část byla vyčleněna pro chov dobytka, na zbytku pěstovali obilniny a na polích kolem farmy rostla zelenina. Chuck to hrdě komentoval:

"Produkují nejlepší zeleninu v celé Galaxii! Nikde jinde nenajdete chutnější!"

Po návratu na farmu vyhledal Mark Raye. Ten vypadal dost zničeně.

"Kde je Ellen?"

"Někde venku. Řekl jsem jí pravdu o sobě a ona to dost těžce nese. Nemohl by ses do toho nějak vložit? Jsem z toho nešťastný a nechci, aby se trápila."

Ellen stála nehybná, s pohledem upřeným někam na travnatý obzor a zjevně nevnímala palčivé sluneční paprsky, které jí dopadaly na obličej. Po tváři jí tiše stékaly slzy.

Mark si stoupl vedle ní a promluvil neobvykle tichým, konejšivým hlasem:

"Vím, jak vám teď asi je, Ellen. Cítíte se oklamána, podvedena nějakým strojem, který nemá duši a cit. Ale mohu vás ujistit, že tak to vůbec není. Ray je můj přítel. Rozumíte, můj nejlepší přítel, spolehlivější a věrnější než dokáže být většina bytostí z masa a krve."

Mladá žena odmítavě trhla rameny.

"Ne, neprotestujte, to je čistá pravda! Aby mě našel, musel vyvinout takovou vlastní iniciativu, kterou by mu žádný inženýr nebyl schopen naprogramovat. Já, když jsme spolu byli na jedné primitivní planetě, ho musel zraněného - vidíte měl bych říci poškozeného - vláčet na zádech několik dní v tropické džungli. Kdybych ho nechal být a šel sám, dostal bych se ven za několik hodin. Jenomže kamarádi se

neopouštějí, zvlášť když jsou v nouzi. Myslíte, že bych něco podobného udělal pro nějakou obyčejnou hromadu oceli, plastů a elektronických obvodů?"

Ellena konečně pohlédla na Marka. Téměř neznatelně se pousmála.

"Myslím, že vám rozumím," řekla po chvíli tise.

Vrátila se k Rayovi, který zůstal stát diskrétně opodál a políbila ho na obě tváře.

"Díky, Riku. Pro mě už navždycky zůstaneš Rikem! Loni, po smrti manžela, jsem byla zoufalá a myslela jsem si, že život pro mně už skončil. Byla jsem úplně otupělá, všechno mi bylo jedno. Proto jsem uvítala nabídku pracovat jako informátor Vesmírné policie. Zнала jsem všechna s tím spojená rizika, přesto jsem je přivítala téměř s radostí. Byl to svého druhu nepřímý pokus o sebevraždu."

Mark chtěl něco říci, ale Ellen ho zarazila:

"Ne! Nechte mě domluvit... Díky tobě, Riku, jsem pochopila, že mohu být ještě šťastná, že mohu milovat a být milována. Víc jsi mi nemohl dát."

Vzala androida za ruku.

"Vím, že budeš muset odejet, ale přála bych si, abychom zůstali přáteli, opravdovými přáteli."

Ray jí zdvihl ze země a zatočil se s ní dokola. Na jeho rtech přitom pohrával až příliš lidský úsměv.

"To ti rád slibuji. A ty víš, že já nikdy nezapomínám."

Když se vrátili do domu, Elsa právě o něčem diskutovala s Chuckem a Rosy.

"Pane Stromme, ráda bych vás ještě o něco požádala."

"Bude-li to v mých silách, s radostí."

"Za několik týdnů, nejpozději měsíců bude Fersenův majetek na prodej. Chtěla bych jej koupit. Už proto, že by mi to usnadnilo přístup k dolu. Nemohl byste si tuto záležitost vzít na starost? A pokud to vyjde, ráda bych vás pověřila řízením těžby a spravováním ostatního majetku. Slibuji vám přitom naprosto volnou ruku v rozhodování a slušný podíl na zisku. Co tomu říkáte?"

Chuck tento návrh, který mu přinášel nečekané bohatství, okamžitě přijal.

"Dobrý Bože," kroutil stále ještě nevěřičně hlavou, "to jsou mi věci! Nenapadá mě nic lepšího, než abychom to trochu zapili."

Zatímco hledal v baru tu správnou láhev, obrátila se Elsa k Ellen.

"A co vy, chcete se vrátit na Zem?"

Ellen dlouho váhala s odpovědí:

"Abych pravdu řekla, ještě nevím. Téměř nikoho tam neznám. Těch pár přátel, kteří mi zbývají, mám tady."

"V tom případě bych pro vás měla také jednu nabídku. Musím tady od základu zreorganizovat své obchodní zastoupení. Zdravotní stav Anguse Shorea vyžaduje jeho návrat na Zemi. Navrhuji vám proto, abyste převzala jeho funkci na Terranii XIX. a pracovala pro mě."

"Nevím, jestli bych to dokázala a..."

"Nemějte žádné obavy, vyšlu sem tým odborníků, kteří uvedou všechna zařízení do pořádku. Vy budete mít pouze za úkol je řídit a dohlížet na jejich práci. Vím, že to dokážete!"

Potom Elsa ještě spiklenecky dodala:

"Což neznamená, že byste nutně musela skončit svou spolupráci s Neumanem..."

18

Plukovník Parker zastihl Marka v letištním baru. Oba muži se již znali dlouhá léta a dokonce si vzájemně několikrát zachránili život. Nicméně uzavřená Parkerova povaha a jeho jistá upjatost způsobovaly, že jejich vztahy se vyznačovaly korektní, ale chladnou zdvořilostí.

"Jsem rád, že vás zase vidím, Stone. Admirál mě zavedl do situace. Krom toho se právě vracím ze setkání s guvernérem a kapitánem Lingem. Je nepochybné, že ještě nejsou úplně v pořádku. Už se nám podařilo zničit dobrý tučet krystalů, ale nevíme, kolik jich tady ještě je a působí. Bez vašeho zásahu a bez pomoci Raye by Fersen a Carola byli už dnes nejspíše pány planety."

"Děkuji pěkně za takové vítězství, být vládcem otroků, zbavených vlastní vůle."

Parker nechal Markovu poznámku bez komentáře.

"Můj zástupce nyní pokračuje ve výslechu Linga. Za několik málo dní bychom tady měli být se svou

prací hotovi. Předpokládám, že nebudou námitky proti vašemu návratu na Zemi. Po tom všem, co jste tady prožil, na to máte plné právo."

"Ještě jednu maličkost, plukovníku. Nevstupujte prozatím do dolu a jeho nejbližšího okolí! Krystaly zachycují psychické vlny ve svém okolí a nejsem schopen odhadnout, jaká by mohla být za dané situace reakce hlavního strážního robota. Mohl by se cítit ohrožen."

"S tím jsme počítali. Celá oblast bude neprodyšně uzavřena až do příchodu vyšetřovací komise."

Mark ukázal hlavou k barovému pultu:

"Nedáme si skleničku, jestli máte ovšem chvíli času?"

"Ve službě nepiji, nikdy," odpověděl poněkud upjatě Parker. Už zas to byl ten starý suchar, jak ho Mark znal celá léta.

"Takže brzy na viděnou na staré dobré Zemi!"

Když plukovník odešel, objevil se Ray se sklenkou v ruce. Postavil ji před svého přítele:

"V klidu si to vypij, potom se zastavíme pro Elsu a Yuka. Já si mezitím odskočím ještě něco zařídit."

"Co to bude?"

"Musím vyčistit Neptuna od té obtížné havěti!"

Android přešel rychle vzdálenost, která ho dělila od zaparkované lodi. Z boku astronefu stále trčely výsuvné schůdky, které končily v otevřeném vstupním otvoru. Byl to ekonomický a proto často používaný způsob větrání, který nevyžadoval zapnutí generátoru pro chod klimatizace.

Ray zastihl Jarwina a oba jeho kumpány rozvalené v pilotní kabině. Vousatý zrzek po jeho příchodu vyskočil z křesla:

"Ty to asi nemáš v hlavě v pořádku," rozkřikl se na přichozího a šermoval mu přitom před obličejem svými obrovitými pěstmi. "Už jsem ti řekl, že nikoho nepotřebujeme. A protože nesnáším, když mě někdo ruší při siestě, budu ti to muset spočítat."

Android s úsměvem na tváři opáčil nevzrušeným hlasem: "Bude to trochu jinak. Já tady zůstanu a vy vypadnete!"

Jarwin vybuchl v divoký smích: "Blázne! Jsi blázen, ale to nic nemění na tom, že dostaneš lekci."

Vyrazil rychlým a tvrdým direktem... ale jeho pěst udeřila do prázdna. Zato odpověď byla ničující a vyrazila mu dech. Bandita chtěl sáhnout po své laserové pistoli, ale bleskový úder mu vyrazil zbraň z ruky.

Cítil, jak ho obrovská síla zvedá, ztratil rovnováhu, několik okamžiků se vznášel bezmocně ve vzduchu a pak s ním ocelové paže nemilosrdně mrštily na podlahu z titanoplastu.

Jeho dva společníci ztmule sledovali pád svého šéfa. "Ven," zavrčel Ray.

Byli alespoň natolik inteligentní, že se neodvážili odporovat a bleskově zmizeli ve spojovací chodbě.

Android uchopil Jarwina za límec kombinézy a nepříliš šetrně ho odtáhl k výstupnímu otvoru. Pak ho stejně nemilosrdně srazil ze schodů. Vousáč se bezmocně skutálel dolů a tvrdě přistál u paty schodiště.

Napůl omráčený se zvedl na všechny čtyři a plival krev, promísenou nadávkami. Vtom se v jeho zorném poli objevil pár nablýskaných holínek. Zvedl hlavu a spatřil dva příslušníky Vesmírné policie v padnoucích černých uniformách s přilbami, jejichž zadní část jim zakrývala týl.

"Jarwine, jste zatčen! Budete předveden k výslechu."

Zrzek otočil hlavou doprava, pak doleva, aby zjistil, zda má nějakou naději na útěk. Policista uhodl jeho myšlenky a dokončil zatykačí formuli:

"Pokud budete klást odpor, nebo se pokusíte o útěk, jsme oprávněni zahájit palbu. Je to jasné?"

Jarwin učinil poslední zoufalý pokus:

"Až se to dozví pan Fersen, tak..."

Výbuch smíchu přerušil jeho slova.

"Kdybys místo válení se a chlastání poslouchal zprávy," promluvil Ray hlasem ostrým jako břitva, "věděl bys, že tvůj šéf se už smaží v pekle!"

Po této informaci, která ho zbavila poslední špetky naděje, se bandita nechal odvést jako beránek.

Elsa vypadala báječně. Poté, co strávila dlouhé minuty v hygienickém bloku, se oblékla do elegantní kombinézy zdobené vkusnými dekorativními motivy. I jako astronautka byla především žena.

Mark ocenil rychlost, s jakou se zotavila z tvrdých podmínek několikadenního věznění.

"Vypadáš nádherně," komentoval její proměnu. "Jako by ses právě vrátila z příjemné dovolené."

"Elementární psychoterapie, to je všechno," usmála se na něho.

Poodešla k domácímu baru a vzala dvě sklenice.

"Tvoje oblíbená whisky. Budu ale muset doplnit sortiment, ti darebáci vyplenili téměř všechny naše zásoby."

Dvě hodiny předtím se v doprovodu Yuka znovu nalodili na Neptuna. Yuko osvobodil tři členy posádky, kteří strávili nekonečné chvíle zamčení ve skladištním prostoru astronefu. Potom s pomocí androida přezkoušeli všechny funkce kosmické lodi.

Komandant vešel do kabiny upravené jako přijímací salon: "Všechno je připraveno, slečno. Můžeme kdykoliv odstartovat."

"Takže raději hned! Myslím, že už jsme se kouzla Terranie XIX nabažili až, až."

V okamžiku, kdy se Yuko chystal odejít, Elsa připojila: "Málem jsem ještě na něco zapomněla. Za tuto příšernou cestu dostanete vy i celá posádka dvojnásobnou odměnu. Vyříd'te to vašim mužům, snad je ta zpráva trochu odškodní za jejich nedobrovolné domácí vězení."

Krátce poté se ozvalo známé vrčení pohonných jednotek Neptuna. Mark a Elsa se položili na sklápěcí lehátka a připoutali se magnetickými opasky.

Vmění motorů přešlo ve svištivý zvuk a kosmická jachta se jemně odlepila od země. Mark rozeznal zkušenou ruku Yuka, zvyklého vozit na palubě jachty nejrůznější honoraci. V jiných astronefech, zvláště pak služebních, byl start mnohem tvrdší, hlavně proto, aby se ušetřila energie. Miliardáři měli zjevně poněkud jiná měřítka.

Oba milenci se drželi za ruce a očekávali v příjemném polospánku přechod do subprostoru, když je náhle hlas z reproduktoru vytrhl ze snění.

"Marku," ozval se Rayův hlas, "můžeš rychle přijít do pilotní kabiny? Máme nějaký problém."

Když se kapitán objevil po jejich boku, android ukázal prstem na světlý bod na obrazovce radaru:

"Právě se vynořil ze subprostoru a chce nám zkrřížit dráhu."

"Obchodní loď?"

"Nemá žádnou identifikační značku. Obávám se, že je to nějaký pirát."

Vtom je přerušil signál z videorádia. Ray přešel prstem po spínači a obrazovka se rozzářila. Objevila se na ní nezdravě vyhlížející popelavá tvář, rozrytá hlubokými vráskami, ve které se téměř ztrácela dvě šikmá očka.

"Komandant Cho-Kun," představil se. "Chci mluvit se slečnou Swensonovou."

Elsa, která přišla do pilotní kabiny těsně po Markovi, vstoupila do zorného pole kamery.

"Co si přejete?"

Tvář na obrazovce se zkřivila náznakem úsměvu.

"Probrat nějaké obchodní záležitosti. Ale rychle, protože vím, že křížník Vesmírné policie je na Terranii XIX a netoužím se s ním setkat."

Ray, který mezitím zadal otázky počítači, vyslal k Markovi:

"Je v registru veden jako pirát. Dvakrát byl odsouzen k smrti, bohužel vždycky v nepřítomnosti."

"Připrav salvu torpéd. Musíme se pokusit získat čas."

Pirát pokračoval ve vysvětlování:

"Nabídli mi deset miliónů dolsů, když odstraním vás, Stonea a zničím vaši jachtu. I když je to velice lákavá nabídka, napadlo mě, jestli vy si své životy neceníte na víc, řekněme na dvacet miliónů..."

Elsa odvětila s neskryvanou ironií:

"Nezdá se, že byste byl příliš loajální ke svému zaměstnavateli!"

"Věrnost je luxus, který si může málokdo dovolit... Ale mluvmě vážně. Přijímáte? Moje nabídka platí od teď tři minuty."

"Mám dojem, že trochu přeháníte. Ten starý skrblik Sherman by vám nikdy nenabídnul deset miliónů. Nejvýš tak pět. Ostatně víc peněz ani není schopen momentálně sehnat."

Na tváři bandity se objevil pobavený úsměv.

"Jste velice bystrá!"

"Myslím, že můžeme nabídnout sedm miliónů, ale ani dols navíc."

Cho-Kun zavrtěl znechuceně hlavou.

"To bohužel nejde. Dvacet miliónů, nebo nic. Nemůžete po mně žádat nemožné. Tenhle tulácký život už pro mě není. Rád bych se usadil na nějaké poklidné planetě a léčil si tam svoje staré rány."

"Za to, co vám nabízíme, si budete moci dovolit ty nejlepší lékaře. Buďte rozumný, moje nabídka je výhodnější než ta Shermanova."

"Možná že ano, ale on je zase na druhou stranu starý zákazník, skoro přítel. Pracoval jsem pro něj už mnohokrát a jeho zakázky tvoří značnou část mého obratu."

"To vám nevěřím!"

Cho-Kun si znovu povzdechl.

"Nebud'te naivní. Přepadení obchodní lodi v pravou chvíli může mít zvláště pro menší společnosti velmi nepříjemné důsledky. Majitelé jsou pak velice št'astní, když se najde nějaký šlechetný bankéř, který jim pomůže z nesnází."

"Mizero!"

"Já jsem tyhle pravidla hry nevymyslel! Ale obraťme list. Váš čas na rozmyšlenou vypršel!"

"Ještě pár sekund," naznačil téměř neslyšně Mark, který pozorně sledoval obrazovku vnější kamery. Pirátská loď se rychle přibližovala. Už bylo možné rozeznat některé větší struktury na jejím povrchu. Vrháče střel byly otevřené a v jejich ústech se hrozivě leskly špice torpéd.

Elsa se pokusila prodloužit rozhovor.

"Když budu s vaším návrhem souhlasit, jak si představujete další kroky?"

"Stanete se mými hosty až do doby, než vaši přátelé shromáždí potřebnou částku, samozřejmě v hotovosti. Pochopte, že nemohu přijmout ani šek, ani úvěrovou kartu. Jsem přesvědčen, že kapitán Stone si pospíší, aby vám pomohl z nesnází."

"Jak si ale mohu být jista, že až budu ve vaší moci, nezvýšíte svůj požadavek na pětadvacet nebo na třicet miliónů?"

"Máte mé slovo!"

"Obávám se, že to nestačí," zasáhl do rozhovoru Mark. "Jste si opravdu jistý, že jsem pro ni ochoten obětovat jediný dol?"

Obličej Cho-Kuna se výhružně zachmuřil:

"Dost řečí. Vyberte si teď, hned! Dvacet miliónů nebo smrt za pět sekund... čtyři..."

"Existuje ještě jedno řešení," přerušila Elsa odpočítávání:

"Jaké?"

"Tohle!"

Mark dal rozkaz k palbě. Z boků Neptuna se odlepily čtyři střely. Výraz překvapení, který se objevil na tváři piráta, byl tak nefalšovaný, že vyvolal Elsin úsměv.

"To přece není možné!" vykřikl zděšeně. "Výletní jachta nesmí být ozbrojena! To je protizákonné..."

Blízkost nebezpečí ho přinutila, aby zapnul svůj ochranný štít na plný výkon. Tím se ovšem sám zbavil možnosti opětovat palbu.

"Rychle, Rayi, další salvu," zavelel Mark. "Tyhle pirátské lodi mívají často zesílené generátory."

Po odpálení dalších střel namítl Ray, zvyklý na striktní ekonomická pravidla za všech okolností:

"Budou to ale další výdaje..."

"Můžeš si být jistý, že je v tomto případě ráda uhradím," reagovala ironicky Elsa.

Celé osazenstvo pilotní kabiny Neptuna se vpilo očima do obrazovky, spojené s vnější kamerou.

"Kontakt za čtyři sekundy," hlásil počítač.

První dvě střely, perfektně naváděné androidem, explodovaly při střetu s ochranným polem téměř současně a způsobily generátoru nepřátelské lodi energetický šok. Další dvě vybuchly o pět sekund později.

Cho-Kun s vypoulenýma očima a otevřenými ústy pozoroval nevěřicně červená světla, která zběsile blikala na řídicím panelu. Každou sekundu se rozsvěcela další výstražná kontrolka, zatímco počítač nezúčastněně oznamoval:

"Porucha generátoru číslo tři. Požár v pohonné sekci. Generátor vyřazen z provozu..."

Proti veškeré logice se bandita rozhodl opětovat palbu. Neměl však už čas stisknout ovládací tlačítko

odpalovacího zařízení. Střely z druhé vlny dosáhly svého cíle a stroj se zachvěl jako listí pod náporem větru.

"Tlak klesá..."

Cho-Kun spatřil malou trhlinu ve stěně kabiny, která se však rychle začala klikatit a rozvětňovat. Pak se stěny rozletěly a pirát na zlomek vteřiny ucítil hrozivý chlad... Potom se všechno změnilo v purpurový oblak.

Při pohledu na explodující pirátskou loď si posádka Neptunu hlasitě vydechla úlevou.

"Jedna salva by bohatě stačila," zahučel Ray.

"Asi máš pravdu," usmála se Elsa, "ale jistota je jistota. Ostatně požádáme o náhradu Vesmírnou policií, udělali jsme vlastně práci za ně."

Potom, hlasem stále ještě poněkud poznamenaným prožitým napětím, dodala:

"Jsem si čím dále více jista, že Neptun je nejlepší investice, jakou jsem kdy udělala."

Aby předešla situaci, že bude napadena na palubě své jachty, koupila mladá žena před časem hlídkovou loď podobné konstrukce, ale vyzbrojenou. Nechala pouze podstatně vylepšit interiér, protože nehodlala sdílet spartánský život agentů S.D.P.P., a dovedně zamaskovat zbraňové systémy.

"Běhá mě mráz po zádech vždycky, když si uvědomím, v jakých plechovkách si létají mí přátelé, vydaní na milost a nemilost kdejakému ozbrojenému ničemovi."

Přišel Yuko, úplně klidný, jako by situace, jakou právě prožili, nestála ani za řeč:

"Za chvíli dosáhneme rychlosti, potřebné k ponoření do subprostoru. Měli byste se připoutat."

Poslechli ho bez řečí.

Když obvyklá nevolnost přešla, Elsa se vztyčila:

"Takže bychom před sebou měli mít tři úplně klidné dny!"

Mark jí podal pohár naplněný směsí chutné ovocné šťávy. "Vypij to rychle, je to výborné ke zlepšení stavu po přechodu do subprostoru! No, a teď bych měl informovat Neumana, že může jméno Cho-Kun vymazat z paměti svého počítače."

Bylo vidět, že Elsa o něčem přemýšlí. Za jejími zelenými panenkami se rozběhl chladný počítačový stroj.

"Nemusíme spěchat, můžeme mu to oznámit až přistaneme na Zemi. Zatím bych nechala naše nepřátele v nejistotě."

"To není špatný nápad. Máš představu, co budeme dělat během letu?"

V očích se jí šibalsky zablesklo a nevinný výraz se rozprostřel po jejím obličejí:

"Měla bych ještě jeden nápad, ale vysvětlím ti ho až v mé ložnici..."

19

Sherman vešel do velkého sálu, kde se konávala shromáždění správní rady banky. Měl rád tuto místnost s nábytkem z pravého dřeva, které neslo patinu dávných dob. Kolem obdélníkového stolu už byly usazeny čtyři osoby, tři muži a jedna žena.

Sherman zaujmul místo na jednom jeho konci. Dvě židle byly prázdné. Na okamžik zavřel oči. Konečně mu zase bude náležet místo, které zastával dlouhá léta. Místo jeho otce a jeho děda. Téměř půldruhé století to byli Shermanové, kteří řídili banku. Před dvěma roky se jako třetí v pořadí toho jména neprozřetelně vrhl do riskantních spekulací, když zaútočil na hájemství Swensonových. Kdyby mu to tehdy vyšlo... získal by ohromné bohatství... Netoužil po něm ani tak pro peníze, kterých měl tak jako tak tolik, že je nemohl utratit, ale pro moc, kterou to s sebou přinášelo. Nechal se dokonce unášet nejodvážnějšími sny... Obratně vedená politická kampaň... Sherman, prezident Pozemské Unie...

Logické završení cesty Shermanovy dynastie.

Bohužel, dopadlo to trochu jinak. Tahle Swensonova holka vyrazila do protiútok, podporovaná tím směšným Stonem. Aby zabránil hrozícímu úpadku, který by nesmazatelně poznamenal jeho jméno, byl nucen postoupit svůj většinový podíl svým nepřátelům. Dnes se pokusí o odvetu...

Otevřel oči. Krátkým, ostrým poklepnutím klouby o dřevo stolu si vynutil pozornost ostatních přítomných.

"Milí přátelé, vážení akcionáři, svolal jsem tuto mimořádnou správní radu, protože před sebou máme závažné rozhodnutí. Naše prezidentka, slečna Swensonová, o sobě již několik dní nedává vědět. Není k

zastižení ani ve svém bytě ani v sídle své společnosti. Bohužel, existuje řada závažných důvodů pro domněnku, že za dosud nevyjasněných okolností zmizela během své inspekční cesty."

Udělal významnou odmlku, během níž se pokusil celkem úspěšně předstírat zármutek.

"I když jsme všichni touto nešťastnou nehodou otřeseni, zároveň si uvědomujeme, že naše instituce nemůže nadlouho zůstat bez prezidenta. A to tím spíše, že před sebou máme závažné projekty a tím pádem významná rozhodnutí. Navrhuji vám proto, abyste alespoň do doby, než se celá záležitost vyjasní, pověřili řízením správní rady mě."

Sherman si byl svou pozicí naprosto jistý: už předtím si osobně zajistil souhlas všech zúčastněných, nicméně musel formálně vyhovět stanovám akciové společnosti.

"Pokud nemáte námitky, můžeme přistoupit k hlasování."

Ruce se už začaly váhavě zdvihát, když vtom se rozlétl hlavní dveře. Sherman na okamžik zapochyboval o svých smyslech. Před ním stála Elsa Swensonová, oblečená do elegantní róby, doprovázená kapitánem Stonem.

Rychle přešla místnost a nenuceně se usadila na volnou židli. Posunkem naznačila svému společníkovi, aby učinil totéž.

"Omlouvám se vám za nepatrné zpoždění," promluvila klidným hlasem. "Vypadá to, že někdo opomněl poslat mi pozvánku na toto mimořádné zasedání."

Ukázala na Marka:

"Představuji vám kapitána Stonea, který je od nynějška akcionářem naší společnosti s právem zúčastňovat se zasedání naší správní rady. Jaký je program dnešní schůze?"

Jedině díky nadlidskému úsilí se Shermanovi podařilo vyloudit na tváři něco, co vzdáleně připomínalo úsměv.

"Nic jsme o vás nevěděli. Velice nás to znepokojovalo a tak jsme chtěli přijmout mimořádná opatření k zajištění nerušeného chodu naší společnosti."

Další slova ho stála snad ještě více námahy:

"Jsme všichni nesmírně šťastni, že jste v pořádku mezi námi. Za těchto okolností ovšem tato schůze už nemá žádný smysl. Navrhuji, abychom ji ukončili."

Čtyři původní účastníci shromáždění horlivě přisvědčili a spěšně mizeli. Jenom starší, baculatá dáma přispěchala pozdravit Elsu. Její hlas však zněl poněkud nepřírozně:

"Vždycky jsem se považovala za vaši přítelkyni, drahoušku. Jsem tak šťastná, že vás vidím živou a zdravou. Hrozně jsem se bála, aby se vám něco nestalo."

Elsa ji ironickým pokývnutím poděkovala. Pak si všimla, že Sherman je už mezi dveřmi.

"Pane Shermane, byl byste tak laskav a věnoval mi několik minut?"

Bankéř na okamžik zaváhal, ale pak se otočil a vrátil se ke stolu.

"Přinesla jsem vám malý dárek."

Elsa vytáhla z kapsy malou krabičku a položila ji před Shermana.

"Co to je?" zeptal se Sherman a nedůvěřivě vzal předmět do ruky.

"Pár nahrávek. Zpověď Fersena, kterou učinil krátce před svou smrtí, zajímavý rozhovor, který jsem měla s Cho-Kunem, než odešel z tohoto světa..."

"Nikoho z těch lidí neznám," ohradil se Sherman a viditelně zbledl.

"Konec konců, není to už moje záležitost," usmála se mladá žena mrazivě. "Jenom pro úplnost, je tam také kopie vaší depeše, kterou jste zaslal Cho-Kunovi, ve které ho žádáte, aby zničil Neptuna. Už několik dní, přesněji od chvíle, kdy měl Ray srdečný rozhovor s jistým Terry Dolanem, se Vesmírná policie dost intenzívně zajímá o obsah vašich videoradiových relací."

Shermanovi zůstávala poslední naděje: jeho zprávy byly vesměs kódované. Mark, jako by uhodl jeho myšlenky, mu zasadil poslední úder:

"Váš kód je poněkud primitivní. Počítač neměl s jeho rozluštěním skoro žádnou práci. Nicméně jistý čas to zabralo a tak jsme o vašich úmyslech byli informováni až po útoku toho piráta."

"Kdyby to byla pravda, tak tady nesedíte. Lžete!"

Elsa s úsměvem opáčila:

"Když jste kul své pikle, zanedbal jste jeden důležitý detail."

"Jaký?"

"Podcenil jste schopnosti kapitána Stonea! Kdyby nebylo jeho, nejspíš by vám to vyšlo."

Sherman se rychle zvedl. V hlavě měl jedinou myšlenku. Musí zmizet, uprchnout!

"Z útěku nic nebude, na to zapomeňte. Za dveřmi vás očekávají agenti Vesmírné policie, aby vás doprovodili k justičnímu počítači. Při své obhajobě se budete muset spolehnout jen na vlastní inteligenci... Málem bych zapomněla. Ještě jedna drobnost. Admirál Neuman neměl velkou radost, když se dozvěděl, že jste podplatili jednoho jeho spolupracovníka. Víte, toho, co vám prozradil, že jsem stále naživu a že jsem už na palubě Neptuna."

Sherman se potácivým krokem odebral ke dveřím. Když bral za kliku, Mark si neodpustil:

"Kdybyste byl o třicet let mladší, rozbil bych vám hubu. Ale takhle..."

Mark zazvonil u dveří Elsinu přepychového bytu. Strávil vyčerpávající odpoledne ve společnosti členů zvláštní vyšetřovací komise jmenované prezidentem: dlouhé hodiny musel odpovídat na přívál otázek, mnohdy poněkud naivních... Vidina dalších podobných setkání ho dost děsila.

Elsa otevřela. V přiléhavých, zlatou nití protkaných šatech vypadala velice přitažlivě.

"Pojď dál, Marku. Vypadáš unaveně."

"Tyhle úřední povinnosti jsou prostě nesnesitelné!"

Usadili se do hlubokých křesel, jejichž polštáře, ovládané počítačem, se okamžitě přizpůsobily tvaru jejich těl. Na nízkém konferenčním stolku stály dvě sklenky.

"Připijme si konečně na náš návrat," navrhla mladá žena.

Když odložila prázdnou číši, vzdychla:

"Hrozně jsem si přála, abychom spolu mohli strávit alespoň týden sami na mém ostrůvku v Pacifiku, bohužel, nejde to! Ty musíš zůstat v New Yorku, abys byl k dispozici komisi a já se musím zase věnovat svým obchodním záležitostem. Zlí jazykové o mě roztrousili, že jsem zmizela a tak se teď nějaký čas budu muset ukazovat co nejvíce na veřejnosti, abych tyhle drby vyvrátila." Zvedla se a poodešla několik kroků k sekretáři. Mark přitom obdivoval její ladnou chůzi. Jak si přál být s ní stále! Ale věděl, že je to jenom krásný sen. Elsa byla až příliš nezávislá a spravovala obrovské finanční impérium. On měl zase rád svou práci. Vmísit se nenápadně mezi obyvatele primitivních planet, projíždět se na různých jezdeckých zvířatech po špatně udržovaných cestách, rozdávat a občas i dostávat rány kopím, mečem... takový byl způsob jeho existence. Kdyby si vzal nějakou ženu, za rok by se rvali jako psi o jednu kost. Lepší bude spokojit se takovýmito intimními chvilkami, jejichž zřídka zvyšovala jejich hodnota.

"To je pro tebe," napřáhla k němu Elsa ruku, ve které držela malé pouzdro.

Otevřel jej. Na hedvábné podložce zářil tisíce záblesky velký diamant.

"Odkoupila jsem ho dnes odpoledne. Newcomb ho prodal jednomu klenotníkovi, aby mohl zvýšit můj kapitálový podíl v bance. Je mnohem cennější, než sis myslel."

Mark zamyšleně pozoroval drahokam, připomínal mu zážitky z předchozích výprav. Potom jej vrátil Else.

"Nech si ho! Chtěl jsem ti ho dát k narozeninám."

Mladá žena se dala do tichého smíchu.

"Stále stejně romantický! Darovat jmění..."

"Jednak si myslím, že je tě hoden, jednak mě to udělá radost. A krom toho mám ještě jeden důvod."

"Jaký?" nepotlačila svou zvědavost Elsa.

"Žena, nebo spíše víla, která mě jej kdysi předala, mě řekla: Kdyby ses s ním chtěl někdy rozloučit, daruj jej ženě, kterou budeš milovat po celý život."

Elsa, stěží potlačujíc dojetí, vrátila pouzdro do zásuvky a přisedla si k Markovi:

"Protože tě znám už dost dlouho, tušila jsem, jak budeš reagovat. Takže jsem požádala Newcomba, aby poněkud vylepšil tvůj balík akcií."

"To je směšné! Já nechci..." Vzala ho jemně za ruku.

"Myslíš si, že jsem zapomněla, komu vděčím za svůj život? Ne, nepřerušuj mě! Kdybys nedorazil na Terranii XIX, asi bych donekonečna nevydržela vzdorovat moci krystalů. A Neuman nemohl v podstatě nic dělat, víš to stejně dobře jako já."

"Udělal jsem to výlučně pro tebe."

"O tom jsem přesvědčena. Každý den se setkávám se spoustou lidí, kteří se na mě usmívají, ujišťují mě

svým přátelstvím, občas se mi dokonce dvoří. Jejich skutečným cílem však je uždíbnout si kousek z mého bohatství. Ty patříš k těm velice vzácným mužům, kteří se nikdy nepokusili využít situace a připravit mě o nějaké peníze. Navíc jsi jediný, kdo už několikrát riskoval svůj život a veškerý svůj majetek, abys mi pomohl z nesnází. A ty bys mě chtěl připravit o tu trochu radosti, dát nějak najevo svou vděčnost?" Mark sáhl do kapsy své kombinézy a řekl: "Mám pro tebe vlastně ještě jeden dárek."

Napřáhl k ní ruku, ve které měl velký úlomek křemene.

"To je krystal z Terranie XIX?"

"Ano! Podívej se na něj zblízka."

Elsa vzala kámen do ruky. Jakmile ho přiblížila k obličeji, do mozku jí pronikla psychická vlna:

"Milovat Marka... Milovat Marka."

Vnitřní hlas se odmlčel, když žena zaklonila hlavu a vzdálila ji tak od krystalu. Se smíchem se obrátila k Markovi: "Jak je to možné?"

"Můj přítel, strážce krystalu mě naučil, jak modulovat vlastní psychické impulsy, aby byly kompatibilní s vyzařováním nerostu."

Elsa objala Marka a špitla mu do ucha:

"Tvůj krystal je v tomhle případě nadbytečný. Odpovím ti zcela dobrovolně: Poslouchám..."

Poslouchám..."

Přítel a milenec jí pevně obejmul. Jejich rty se k sobě přitiskly... Krystal jí wypadl z ruky a odkutálel se někam do kouta.